

Giới thiệu Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc

Một câu chuyện nhẹ nhàng trong tác phẩm Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc của tác giả Khiết Tâm sẽ mang lại cho chúng ta những giây phút giải trí thú vị.

Cô có cảm giác không ưa những ai là tổng giám đốc vì những con người đó thật cao sa và cô thường hay mắng tổng giám đốc!

Vì tổng giám đốc cô suýt nữa mất mạng nhờ người đàn ông xa lạ giúp cô mà thoát kiếp. Sau này cô lại phát hiện người đàn ông đó chính là tổng giám đốc cô thường hay mắng chửi...

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Đài Bắc

Mưa to tầm tã không ngớt, ban đêm trên đường lạnh lẽo chỉ có mấy chiếc xe đi lại

Nhưng tại "Cao ốc Babel", diện tích 500 bình (đơn vị đo diện tích của Nhật Bản, một bình 坪 bằng 3, 3579 thước vuông) bên trong quảng trường "Ken-zo'd" đang chật ních người, toàn bộ đều là những nhân vật tai to mặt lớn sáng chói nhất của Đài Bắc.

Tọa lạc ở phía đông, "Cao ốc Babel" kể từ sau khi hoàn thành, đã hấp dẫn rất nhiều công ty lớn trên toàn Đài Loan tụ tập về đây cạnh tranh. Bọn họ đều hy vọng vùng đất "Thế giới mới" danh tiếng này mang đến nhiều cơ hội làm ăn và mong muốn có được một vị trí trong cao ốc này

Cao ốc "Babel" là dựa theo tòa tháp nổi tiếng Babylon xưa "Tháp Thông Thiên Babel" mà đặt tên, đồng thời thể hiện hùng tâm tráng chí muốn xưng bá của kiến trúc sư bậc nhất thế giới.

Hôm nay, là một ngày lễ lớn.

Tất cả đều có khát vọng tiến vào làm chủ "Babel", và tối nay "Tập đoàn Đại Dương" cử hành "Đêm hội liên hoan chiêu đãi chủ các công ty và cửa hàng tư nhân", tiền đề cũng để gặp mặt tổng giám đốc của "Tập đoàn Đại Dương".

Trong lòng mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, nhưng ngoài mặt đều giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ làm giống như tới tham dự một bữa party.

Thật ra thì ai cũng biết, đối với họ, công ty của mình mà có thể tiến vào "Babel", là có thể nắm giữ nhịp đập của kinh tế thế giới.

Gần tới các đài truyền thông đã đem tất cả SNG (không hiểu là gì hết, ai biết xin chỉ giúp. Thank) lái xe đến cửa "Babel", chuẩn bị chụp hình của tất cả các trùm công ty ở Đài Loan.

Quan trọng hơn nữa là, qua nhân vật quan trọng của "Tập đoàn Đại Dương" nắm bắt được ra mục tiêu, nguyên tắc, cùng phương hướng cạnh tranh. Điều này có thể ảnh hưởng đến nền tài chính năm sau, thậm chí thị trường chứng khoán trong nước cũng sẽ có ảnh hưởng đi lên.

Mà trang phục của các nhân vật, cũng là một đề tài nổi bật. Trang phục của bọn họ có thể ảnh hưởng đến khuynh hướng thời trang năm tới.

Cho nên buổi liên hoan này chẳng những chỉ là chuyện lớn của giới kinh tế mà còn là chuyện của giới giải trí và giới truyền thông, các giới không khỏi nhẩn nhể mong ngóng.

"Hiện tại, chúng tôi vô cùng vinh hạnh được phỏng vấn Chủ tịch Cao Tứ Thành của tập đoàn Thống Hiệp. Tối nay, Chủ tịch Cao là người đầu tiên đến hội trường, có thể thấy được tham vọng chiếm giữ "Babel" của ngài lớn thế nào. Chúng tôi xin hỏi chủ tịch Cao một chút, xin hỏi ngài cùng tổng giám đốc tập đoàn Đại Dương, Mục Thiên Dương tiên sinh đã từng gặp nhau chưa? Ngài có biết anh ta đối với các phe muốn được vào Cao ốc Babel có thái độ cùng lập trường như thế nào? Còn nữa, ngài cho là sau khi tiến vào chiếm giữ Babel, đối với tương lai phát triển của tập đoàn Thống Hiệp, có sức ảnh hưởng gì lớn?"

Gương mặt thanh tú của nữ ký giả trẻ tuổi giành được thời cơ, thuận lợi phỏng vấn vị khách quý đầu tiên của tối nay.

"Khụ!" Cao Tứ Thành háng giọng.

Thân là chủ tịch tập đoàn Thống Hiệp, đối với mỗi một câu hỏi ông đều vô cùng cẩn thận.

"Đầu tiên, tôi rất vinh hạnh được mời tham dự buổi lễ long trọng hôm nay. Về tương lai, tập đoàn Thống Hiệp chúng tôi nhất định đem hết khả năng để

gành được dự án này, nhưng tuyệt đối không quá gò ép sức mình. Quan trọng nhất là, tối hôm nay có thể cùng bạn tốt khắp nơi tụ hội, trao đổi ý kiến, đây là điều làm tôi cao hứng vô cùng, dĩ nhiên, cũng muốn cảm tạ chủ nhân tập đoàn Đại Dương."

"Vô cùng cảm tạ ngài đã tiếp nhận phỏng vấn!" Nữ ký giả trẻ tuổi cười, vì có thể đứng cạnh chủ tịch tập đoàn Thống Hiệp - Cao Tứ Thành mà vô cùng vui vẻ.

Mà Cao Tứ Thành cũng tương đối đắc ý, bởi vì ai cũng biết, tập đoàn Đại Dương là công ty trong nước kiếm nhiều lợi nhuận nhất. Chính vì vậy, một khi những công ty này được đứng trong danh sách quý của tập đoàn Đại Dương thì hôm sau cổ phiếu của công ty sẽ tăng mạnh.

Đối với cuộc liên hoan lần này, danh sách khách mời của tập đoàn Đại Dương đều được lựa chọn hết sức thận trọng.

Cho nên người có thể tham dự cuộc hội họp lớn như vậy đều thấy vinh hạnh.

Đồng thời, trong căn nhà nhỏ nào đó ở đầu kia Đài Bắc, lại có một quang cảnh khác --

Là một cô gái từ vùng nông thôn phía Nam lên thành phố mà nói, bữa tiệc long trọng xa hoa đó với cô không liên quan. Cô vừa không biết vừa không cảm thấy hứng thú.

Đối với Doãn Thần Lam mà nói, vào buổi chiều tối này thì chuyện tốt đẹp nhất chính là chuẩn bị bữa cơm tối cho bạn trai ăn, tin tức hình ảnh đưa trên TV cô không quan tâm đến.

Vì vậy, cô vừa chuẩn bị bữa tối, vừa bật TV coi tin tức, làm cho cả căn phòng ồn ào hơn một chút mà thôi.

Cô từ phòng bếp tới phòng khách đi đi lại lại, tin tức có thể hấp dẫn cô chỉ có hai loại, một loại là tai nạn xe cộ, một loại là giết người.

Tuy là cô gái trẻ tuổi, nhưng Doãn Thần Lam đối với xã hội thượng lưu phồn hoa không cảm thấy hứng thú, cũng không có cách nào hiểu.

Bởi vì mục tiêu cuộc sống của cô chính là công việc, cố gắng giữ quan hệ tốt với khách hàng, giữ liên lạc. Sau đó là yêu đương, chuẩn bị kết hôn, sinh một vài đứa bé. Mỗi ngày, đến gần tối thì nấu cơm cho chồng con.

Chính vì tính cách đơn thuần như vậy của Doãn Thần Lam, cho nên bạn trai thân thiết với cô thực sự không nhiều lắm.

Người đàn ông đang sống cùng cô mỗi ngày trung bình từ năm giờ trở nên, cô chỉ biết là anh làm công việc bình thường, chứ không biết thân phận thật của người đàn ông này, càng sẽ không nghĩ đến, người bạn trai thân thiết này của cô tối nay sẽ xuất hiện trên TV.....

Vì vậy, sau ba giờ đồng hồ, trên TV tiếp sóng tình hình thực tế của cuộc liên hoan trong cao ốc thì Doãn Thần Lam— cô gái nông thôn nhìn TV chỉ có một phản ứng duy nhất đó là.....

"Người này là ai? Anh ta đang nói gì? Tại sao ông kính cứ ngắm vào anh ta, nghe anh ta nói nhảm?" Cô nhìn đồng hồ đeo tay, rồi tự lẩm bẩm: "Giai Thành thật kỳ quái. Tại sao lại tắt máy lúc này. Điện thoại cũng không gọi được? (Edit bởi DDLQĐ). Hiện tại không phải là thời gian làm thêm giờ? Đã qua mấy giờ rồi, chẳng lẽ đang họp? Giai Thành thật là khổ cực!"

Một mình đứng trước màn hình TV ăn cơm, sau đó cô nghĩ, Giai Thành bây giờ nhất định còn chưa ăn cơm?

Cô sao lại ích kỷ như vậy, ở nhà ăn thỏa thuê một mình hay sao? Không được, cô nên mang cơm đến cho anh mới đúng.

Cứ vậy đi! Như vậy mới hoàn thành trách nhiệm làm một người bạn gái.

Do đó cô lập tức từ trên sàn nhà nhảy dựng lên, xoay người vọt tới phòng bếp.

Vừa lúc đó, nữ ký giả trên TV lại tìm kiếm con mồi thứ hai...

Mặc dù địa vị trên thương trường không giống Cao Tứ Thành, không có phân lượng lớn như vậy, nhưng lại là người đứng đầu các trang giải trí.

Hắn chính là người trẻ tuổi của Đại Lai Vận Thông, là một hoàng kim quý tộc mới có chút danh tiếng. Cô Giai Thành.

"Hiện tại, chúng tôi đang phỏng vấn người đàn ông hoàng kim độc thân mới được giới thượng lưu chào đón nhất - Cô Giai Thành tiên sinh. Hôm nay anh là đại biểu của Đại Lai Vận Thông đến dự.

"Cô tiên sinh, xin chào ngài. Ngài hôm nay ngài là đại biểu quý công ty cùng với lệnh tôn tới tranh thủ thời cơ gia nhập vào BaBel phải không? Như vậy hôm nay ngài mang trọng trách rất lớn?"

Cô Giai Thành một thân Armani, cao 185 cm, thể trọng 70 kg, cao lớn, anh tuấn, có đủ điều kiện để tiến vào nền điện ảnh nước nhà. Mặc dù sự nghiệp Cô gia bọn họ không lớn bằng tập đoàn Thống Nhất, nhưng mà dựa vào các scandal của Cô Giai Thành cũng đủ để chiếm hết các trang báo giải trí.

"À...!" hân với tư thái tiêu sái của cậu ấm nói: "Tôi chỉ theo bạn gái tới tham gia party, những chuyện lớn đó, tôi nghĩ họ đi xử lý tốt hơn!"

"Bạn gái ngài."

Lúc này nữ ký giả xinh đẹp mới chú ý tới nữ chính một bên, kêu lên một tiếng: "A! Là Michel tiểu thư! Thắt lỗ! Thắt lỗ! Thưa các khán giả, vừa rồi Cô Giai Thành tiên sinh, đã rộng rãi nói cho chúng ta biết đối tượng mà ngài đang kết giao, chính là thiên kim của Tam Hợp thực nghiệp! Thật là một tin sốt dẻo! Michel tiểu thư! Michel tiểu thư, hôm nay chị là đại biểu của Tam Hợp thực nghiệp sao?"

"Tất nhiên không phải! " đôi tay Michel như con rắn cuộn lấy Cô Giai Thành: "Bạn trai tôi nói, hôm nay tôi cùng anh ấy tới party chơi. Về phần ba tôi. . . . Tôi cũng không biết!"

Phòng vẫn xong, ông kính lại tiếp tục chuyển sang thành viên hội đồng quản trị tập đoàn Vĩnh Tục Kiện là nữ cường nhân xinh đẹp nhất Đài Loan, Cung Lệ Hoa

Lúc này, Doãn Thần Lam đang bung hộp com tiện lợi từ trong phòng bếp đi ra, mắt liếc về phía TV.

"Cung Lệ Hoa. Người nào? Không biết."

Cô lại gọi cho Cô Giai Thành một cuộc điện thoại, vẫn trạng thái tắt máy

"Thật đáng thương, vẫn phải làm thêm giờ, chắc chắn."

Cô nhìn mình trong gương rồi quyết định ra ngoài trước, ăn mặc lịch sự rồi đi.

Cô đem mái tóc dài xõa tán loạn cột thành đuôi ngựa, mặc thêm bộ âu phục viền phấn hồng mà Cô Giai Thành cho là thích hợp nhất với cô.

Cô nhìn mình trong gương, hai mắt thật to, sống mũi xinh xắn, đôi môi nhỏ bé xinh xinh, mặt nhỏ nhắn. So với các cô gái bình thường vóc dáng nhỏ hơn một chút, nhìn thế nào cũng thấy không giống hai mươi ba tuổi.

Mà Cô Giai Thành thích cô vì khuôn mặt Hello Kitty ngây thơ và vóc người nhỏ nhắn.

Nghĩ đến Cô Giai Thành, khuôn mặt cô lại hiện lên nụ cười muôn thuở của cô gái đang yêu, sau đó đứng trước màn hình TV cười ngây ngô.

Mà cùng lúc, màn ảnh TV, cũng xuất hiện nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng nhất toàn Đài Loan -- Mục Thiên Dương.

Anh là nhân vật số một mà mọi người mong chờ nhất tới nay, cũng là tổng giám đốc tập đoàn Đại Dương.

Tập đoàn Đại Dương là do cha Mục Thiên Dương, Mục Thần Phong sáng lập từ một công ty chứng khoán đi lên. Năm Mục Thiên Dương hai mươi lăm tuổi, Mục Thần Phong qua đời, sau đó Mục Thiên Dương bắt đầu phát triển phạm vi thế lực ra nước ngoài.

Mười năm sau, thành công huy hoàng, anh đã làm Đại Dương vốn chỉ là một công ty chứng khoán đã mở rộng phạm vi đến tất cả lĩnh vực thương mại, trở thành tập đoàn Đại Dương.

"Cao ốc Babel" chính là kiến trúc đầu tiên mà Mục Thiên Dương khuếch trương sự nghiệp đến lĩnh vực kiến trúc.

Anh là một thương nhân có nhiều dã tâm.

Anh luôn luôn nói, không muốn kiếm lợi từ những thứ nhỏ nhặt, muốn thì phải là nhiều nhất, muốn làm gì thì phải làm lớn nhất.

Mục Thiên Dương là một người đàn ông kiêu ngạo. Anh không kiêng kỵ người khác nói anh quá kiêu ngạo. Ngược lại còn thường thường nói, trừ anh ra, không có người nào có thể xứng với hai chữ "Kiêu ngạo" này.

Anh cũng không sợ người khác nói anh lãnh khốc, không nể mặt. Bởi vì anh cho là, làm ăn mà nể người là bởi vì lo lắng mình sẽ có ngày thất bại. Mà anh tuyệt đối sẽ không thất bại, cho nên anh không nể mặt ai.

Mục Thiên Dương có một phần tư huyết thống Italy, ông ngoại anh là người Italy, cho nên anh mới có dáng người phương Tây rõ ràng, đặc biệt là sống mũi cao, hoàn toàn là phiên bản của ông ngoại anh. Hơn nữa gương mặt nam tính, mày rậm, có tìm kiếm khắp Tạp chí Thời trang, cũng tìm không ra một người có tướng mạo hoàn mỹ như anh.

Đếm không hết các cô gái từng cố gắng tiếp cận Mục Thiên Dương, tiếc rằng Mục Thiên Dương cứng mềm đều không chịu.

Những cô gái từng tiếp xúc qua Mục Thiên Dương kia, về sau cũng từng bước từng bước biến mất trong giới thượng lưu.

Bởi vì Mục Thiên Dương cho rằng những cô gái này sớm muộn gì cũng gieo họa. Tuy rằng không nhất định có thể thành cái gì, nhưng mà chơi với những kẻ diễn xiếc thật sự rất đáng ghét.

Mà hôm nay, có thể nói là ngày quan trọng trong cuộc sống của Mục Thiên Dương.

Nhìn các trùm công ty ở Đài Loan rồi rít tiến vào, như một kiểu hành hương lớn vào "Cao ốc Babel" - thành công đầu tiên trong lĩnh vực kiến trúc, trong lòng anh không khỏi đắc ý.

Tối nay, không chỉ là một buổi tiệc bình thường, mà chính là lễ chính thức tuyên cáo thời đại của tập đoàn Đại Dương đã tới.

Bốp!

Cái tát vang lên trong buổi tối thanh tĩnh nghe có vẻ cực kỳ rõ ràng.

Đánh chết Doãn Thần Lam cũng không tin tưởng chuyện này nữa. Cái gì mà "Sau khi Vương tử cùng công chúa ở chung một chỗ, có thể có những ngày hạnh phúc vui vẻ!"

Đó chính xác là mộng tưởng xa vời!

Bằng không, cô Doãn Thần Lam sao lại đen đui như vậy, liên tục kết giao với tám bạn trai, nhưng đều có kết quả cuối cùng, nhất định không hạnh phúc vui vẻ -- bị vứt bỏ!

Hơn nữa vấn đề đều giống nhau như đúc, đều là do người thứ ba tham gia!

Tối nay, Cô Giai Thành theo thường lệ nói phải làm thêm giờ, không cách nào cùng Doãn Thần Lam ăn bữa ăn tối.

Doãn Thần Lam nhất thời cao hứng, cảm thấy Cô Giai Thành thật sự quá cực khổ. Mặc dù lần trước đưa cơm phí công, nhưng cô vẫn là làm một phần sandwich cá, chạy như bay đến công ty Cô Giai Thành, muốn cho anh một sự bất ngờ

Nhưng mà cô không ngờ tới, trên đường lên đến công ty, giữa rừng người, trong một hành lang vắng, lại nhìn thấy Cô Giai Thành. cùng với cô gái bên cạnh anh ăn mặc như chim Khổng Tước, chính là bạn gái anh đã giới thiệu trên TV.

Người cô ngây ngốc ngốc tại chỗ, mắt thẳng tắp nhìn bọn họ đi về phía cô.

Mà Cô Giai Thành chỉ lo cùng bạn gái nói chuyện, ngay cả cô gần ngay trước mắt cũng không nhìn thấy.

Doãn Thần Lam đứng ngơ ngẩn tại chỗ, gọi anh ta lại: "Giai Thành, em mang bữa tối cho anh này!"

Đúng vậy, mãi cho đến lúc này, Doãn Thần Lam cũng không nghĩ đến cảnh tượng trước đây hiển hiện rõ ràng hai chữ "Phản bội".

Bởi vì cô tin tưởng rằng, kể từ lần trước Cô Giai Thành thề nguyện nói rằng sẽ chuyên tâm yêu cô, không có khả năng ở bên ngoài mèo mà gà đồng.

Cô Giai Thành đầu tiên là sững sốt, còn không kịp phản ứng, bạn gái bên cạnh liền tiến lên ngăn ở trước mặt Cô Giai Thành, hai tay khoanh trước ngực, cao ngạo lên giọng với Doãn Thần Lam: "Cô là ai?!"

"Tôi là bạn gái của anh ấy!" Doãn Thần Lam ngây ngốc, nghiêm túc trả lời cô ta.

Không nghĩ tới, sau khi cô nói những lời này, lập tức đổi lấy một cái tát của cô gái kia.

"Tôi mới là bạn gái của anh ấy!" Cô gái kia phách lối nói.

Cảm giác đau đớn từ từ xuất hiện, từ mắt, đến đầu, đến tâm.

Bụng lấy mặt, đầu tay đỏ trên má nóng bừng nổi bật trên sắc mặt tái nhợt của Doãn Thần Lam tạo thành sự đối lập mãnh liệt. Cô không thể tin nhìn đôi nam nữ trước mắt...

Một là người cô quen thuộc Cô Giai Thành, mà kia là, cô gái đang lấy tư thái giương nạnh múa vuốt cùng phách lối, biểu thị thắng lợi công khai.

Hỏi, nếu như trong tám lần yêu đương này cô học được cái gì?! Học được kinh nghiệm. Cô rất rõ ràng, cô gái trước mắt này, mặc dù lớn lên đẹp hay xấu xí, lúc bị cô phát hiện, chính xác thì sắc mặt này - cá tính hung dữ, mà còn kiêu ngạo xa xa cao hơn so với cô là bạn gái chính hiệu.

"Giai Thành, sao anh lại đối với em như vậy?" Mặc dù chuyện như thế này đã từng trải qua bảy lần, nhưng Doãn Thần Lam vẫn có cảm giác như cũ, giống như sấm sét giữa trời quang.

Cô chớp chớp mắt chưa xót, nén nước mắt, hi vọng tất cả đây là mộng.

Bởi vì thực tế hiện thực quá tàn khốc .

Cô Giai Thành lúc mới bắt đầu theo đuổi cô, chẳng những tự mình mở cửa xe Limousine đưa đón cô, chăm sóc cô ngày ba bữa cơm cộng thêm bữa đêm, hơn nữa mỗi ngày đều bắt cô ăn bữa tối đắt tiền, để cô ăn "Vô hạn lượng, ăn tới no". Trong ba tháng ngắn ngủi quen nhau, cô tăng từ bốn mươi ba kg lên tới bốn mươi tám kg, như heo. Để cô cho rằng cuộc đời mình đã định là hắn, chờ đợi để trở thành vợ hiền của hắn. Sau đó kết hôn, sinh con, mỗi ngày hai mươi tư giờ đều tiếp nhận yêu thương của hắn là được.

Hắn làm tất cả đó, chẳng lẽ lại không thật lòng thành ý cùng cô kết giao sao? Niềm tin mà cô dành cho hắn là sai lầm sao?

Tại sao cô phải "nhẫn", chịu đựng tất cả? Vốn cô cho là Cô Giai Thành chẳng qua bởi vì đẹp trai quá, mới không ngừng có một ít hoa hoa cỏ cỏ theo

đến, thật ra thì đều không phải là lỗi của Cô Giai Thành.

Mỗi lần cô đều tin tưởng lời nói của Cô Giai Thành.

"Những cô gái đó chỉ là một bên tình nguyện, trên thực tế, ngay cả com anh cũng không cùng các cô ấy ăn. Hơn nữa, họ đều là ham tiền của anh. Cô gia giàu có. Thần Lam, họ không giống em, họ với em không giống nhau! Em là yêu anh thật lòng, mà anh cũng thật lòng yêu em. Vì vậy em ngàn vạn lần không được hiểu lầm chân tình của anh!"

Chẳng lẽ lời này nghe không giống thật? Chẳng lẽ cô tin vào đó thì cô ngu xuẩn đáng đời?

Chẳng lẽ chân tướng giống như lời bạn tốt của cô, Lô Giai Giai. Cô thật sự quá ngu ngốc rồi hả? !

"Thần Lam, anh. . . . !"

Cô Giai Thành thật ra cũng không ngờ động tác của bạn gái bên cạnh lại đột ngột như vậy, nhất thời cũng ngẩn người tại đó, không biết nên phản ứng gì.

Cô gái trước mặt hần lại nóng tính như vậy. Hần vạn lần không ngờ, dưới tình huống này, cô lại dùng cái phương pháp cực đoan này để biểu thị công khai quyền sở hữu của mình.

Đàn bà, quả nhiên không phải đàn ông suy nghĩ đơn giản là có thể nhìn thấy và nắm bắt được

Mà so sánh với sự khiếp sợ và không biết làm sao của Cô Giai Thành, tóc vàng bên cạnh hần - Michel ưu tú thì "Hào phóng" hơn nhiều.

Cô nâng cánh tay Cô Giai Thành lên, và dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Doãn Thần Lam: "Giai Thành hiện là người yêu của tôi, cho nên xin cô không nên trở lại quấy rầy hần. Nếu cô đòi tiền chia tay tôi có thể cho cô. Nhưng mà tốt nhất nên thức thối một chút, nên nắm rõ giá trị của mình, đừng có hết giá với tôi!"

Cô ta vừa nói vừa từ trong túi xách da dê màu trắng sang trọng hiệu Chanel khoác trên váy dạ hội, lấy ra một tờ chi phiếu trắng.

Động tác này, làm Cô Giai Thành nhìn cũng kinh ngạc không dứt. Michel này. Cô gái này từ lúc nào thì biết hần có một "Người yêu cũ", hơn nữa cũng đã chuẩn bị xong phải đem "Người yêu cũ" của hần xử lý xong?

Hần hít một hơi khí lạnh, trong lòng khẽ run. Lần này hần đá trúng đá rồi sao? Lay chúa! Tổ tiên phù hộ! Tổ tiên phù hộ!

Quấy rầy? Hết giá? Doãn Thần Lam nghe thấy mấy chữ đó, vừa sợ vừa tức.

Cô rõ ràng là bạn gái chính hiệu, cư nhiên lại để cho người ta cầm chi phiếu trắng đuổi đi? Biến cô thành kẻ thứ ba không đúng đắn hay sao?

Người con gái này. Cô ta đã đoạt bạn trai của người ta còn phải vũ nhục người ta sao? ! Có tiền thì thế nào? Có tiền thì có thể khi dễ người sao? Doãn Thần Lam giận đến toàn thân phát run, chuyển ánh nhìn về phía Cô Giai Thành.

"Tôi đối với anh mà nói, là quấy rầy sao? Tôi phải nhận chi phiếu và bị đánh đuổi đi như cô gái lỗ mãng sao?"

"Không phải vậy.!" Hần vừa vội vàng muốn giải thích, vừa vội vàng chuyển hướng đi ngăn lại Michel: "Michel, em có thể hay không.?"

Nhưng mà lời nói mới đến khóe miệng, trên cánh tay của hần liền truyền tới sức xoắn đau đến nhẩn nháy, có miệng khó trả lời, không thể động đậy. "Ok! Ok! It's up to you." (up to you= tùy anh)

"Anh đã nói là anh yêu em." Michel phát huy khí thế của cô nàng thiên kim đại tiểu thư, cả thân thể bám vào trên chân tay hần, giẫm chân nũng nịu nói, không thuận theo. "Nếu anh đã yêu em rồi, thì không thể cùng người yêu cũ nói chuyện nữa. Đáp ứng em. Đáp ứng em nha!"

Cô Giai Thành mồ hôi lạnh như mưa rơi, chịu đựng Michel làm nũng, nhìn hai cô gái đứng trước mặt.

Đáng chết, lúc trước sao hần lại chọc phải cái loại phiền toái này?

Hần vốn cho là Michel cũng giống như những cô gái hám tiền khác mà thôi, vóc người cao gầy lại hấp dẫn, chỉ cần Cô Giai Thành hần bỏ ra ít tiền lẻ, cùng với vài tiểu kế thì có thể theo đuổi và giải quyết được rồi.

Sau này hần mới phát hiện, phụ thân của Michel là trùm bất động sản, sản nghiệp có khắp Đài Loan, còn có địa vị hết sức quan trọng, thế lực cao hơn Cô gia bọn hần, không thể lừa gạt như vậy. So sánh gia thế với Michel, Cô gia bọn họ chỉ có thể coi là nhà nghèo.

Cô Giai Thành lâm vào tình trạng khó cả đôi đường, nếu lấy tính tình phong lưu của hần, về sau ở dưới gấu quần của Michel, thì chắc chắn sẽ không có một ngày yên ổn trôi qua.

Michel cũng không giống như Doãn Thần Lam dễ lừa gạt như vậy, khoan dung như vậy.

Nhưng mà Doãn Thần Lam là cô gái nghèo nàn, diện mạo cũng không được xuất sắc như Michel. Muốn Cô Giai Thành hần buông tha điều kiện tốt như Michel để cùng Doãn Thần Lam, vậy sao có thể? ! Hần không bị điên !

Tốt nhất là tiếp tục bắt cá hai tay, làm cho Doãn Thần Lam "Hóa mình vì ám"(không rõ nghĩa, tạm sửa là biến từ mình bạch thành mờ ám) .

Cứ như vậy đi! Để trường hợp hôm nay cho qua đi, sau đó sẽ đi lấy lòng hai bên, tiếp tục hưởng thụ Tề Nhân Chi Phúc (Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp). Cuối cùng Cô Giai Thành đã tính toán vẹn cả đôi bên.

"Doãn Thần Lam, chúng ta lần sau bàn lại được không? Hôm nay mọi người đều giận giữ như vậy, nói không ra được kết quả." Hắn dùng ánh mắt cầu xin nhìn Doãn Thần Lam, hi vọng cô có thể "Biết rõ đạo lý", nhanh kết thúc trò cười này.

"Không được! Cho qua sao được chứ!", hiển nhiên là lời của người đang chiếm ưu thế - Michel.

Đối với đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ Michel mà nói, chuyện không có đúng hoặc sai, chỉ có muốn hoặc không muốn. Dĩ nhiên, cô muốn giải quyết chuyện gì cũng không có đạo lý "Lần sau tiếp tục qua loa".

Còn Doãn Thần Lam lại trầm mặc không nói .

Đã bao lần, hắn đều dùng ánh mắt này cầu khẩn xin cô, để cô một lần lại một lần nhận hết lừa gạt cùng uất ức, mỗi lần mềm lòng thì kết quả chính là lần sau lại bắt đầu phản bội .

Không thể được, lần này lại "nhẫn". Không được, cô tự nói với mình phải kiên cường, lần này cô muốn lòng dạ ác độc một chút, bởi vì cái tát đó của Michel, đã thức tỉnh cô.

Vì vậy Doãn Thần Lam hít thở sâu xong, bờ môi nâng lên nụ cười lạnh, ngạo nghễ xoay người: "Chúng ta không có lần sau nữa!". Cô quyết định không muốn chịu đựng tất cả nữa! Đối với người đàn ông đã hết lòng quan tâm giúp đỡ cô này, không có gì để nói nữa rồi.

"Doãn Thần Lam! Đừng như vậy." Doãn Thần Lam thản nhiên rời đi khiến Cô Giai Thành sau phút sững sờ, hoảng hốt muốn đẩy cánh tay tuyết trắng dính như kẹo cao su trên tay mình ra để đuổi theo.

Nhưng mà, Michel lúc này đâu chịu thỏa hiệp? !

Cô càng thêm liều mạng bám lấy thân thể người đàn ông này, còn mở miệng uy hiếp: "Nếu như anh dám đuổi theo cô ta, em bảo đảm anh ở trong xã hội thượng lưu sẽ không còn chỗ đứng nữa. Em biết anh là một người rất đào hoa. Ngay từ lúc anh vừa bắt đầu theo đuổi em thì em đã biết rồi. Nhưng mà, không sao! Em- Michel có khả năng, cũng chắc chắn nắm giữ được. Em tin tưởng em có thể đánh bại được mọi cô gái xung quanh anh."

Cô Giai Thành nghe vậy, thân mình bỗng chốc cứng đờ, hai vai chán nản rũ xuống, chỉ có thể lấy ánh mắt nhìn theo bóng dáng của Doãn Thần Lam từ từ rời đi.

Cái gọi là đi đêm nhiều có ngày gặp ma, chính là nói Cô Giai Thành hắn đi. Lúc này hắn buồn bã đã không còn kịp rồi. Có lẽ là khi thật sự mất đi mới hiểu được phải quý trọng. Cô Giai Thành cảm thấy bất đắc dĩ cùng hối tiếc trong lòng, bắt đầu hồi tưởng từng cử chỉ dịu dàng, từng nụ cười và cái nhìn đầy mê mẩn của Doãn Thần Lam.

Trước đây, cho dù hắn có đi xa đến đâu chăng nữa, chỉ cần hắn quay lại, cô đều ở đây.

Nhưng hôm nay, đã không còn. không có.

Michel không đếm xỉa đến vẻ mặt u ám của Cô Giai Thành, hài lòng ôm lấy hắn, đi về phía chiếc xe thể thao SL dừng ở một bên: "Chúng mình đi thôi, em sẽ chứng minh cho anh thấy, sự lựa chọn của anh hôm nay là đúng!"

Loại ngữ khí chiếm giữ này giống như việc yêu thích chiếm giữ kim cương, khiến Cô Giai Thành lại một lần nữa phải rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

"Thêm. Một ly!" Nằm ở bên quầy bar, cô gái say đến mơ hồ giờ cánh tay mềm mại trắng mịn đưa ly rượu rỗng về phía nhân viên tiếp tân, còn nấc lên vài cái.

Thấy nhân viên tiếp tân chậm chạp không có phản ứng, cô vốn có bản tính hiền lành, dịu dàng nhưng giờ đây cũng tức giận mắng anh ta: "Ghét! Đáng ghét chết đi!"

Người đứng quầy nhìn Doãn Thần Lam đã say khướt, không thêm rượu như cô mong muốn . Hắn coi như không thấy gì, chỉ lấy lại ly rượu, nhàn nhạt nói: "Tiểu thư, cô đã say!"

Say? Bên mỗi Đoàn Thân Lam vang lên nụ cười, tiếng vừa ra cũng là tiếng khóc, "Tôi muốn say Như vậy mới tốt!" Cô đưa tay ra, muốn cướp trở về ly rượu của mình: "Trả ly rượu cho tôi!"

"Cô đã say!" Người đứng quầy chẳng nói thêm gì chỉ lặp lại câu nói kia, không thêm để ý tới tâm tình của cô.

Ở trong này làm việc đã được năm năm, khách hàng say đến khóc lóc không biết trời đất gì hẳn không biết đã gặp qua bao nhiêu lần. Đối với hẳn mà nói, đây chỉ một phần nhỏ của cuộc sống mà thôi, không có gì đáng để ý.

Nếu hẳn bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của khách hàng thì sợ rằng người điên trước chính là hẳn, người nhảy lầu trước cũng là hẳn nốt.

Cho nên, hẳn đối với Đoàn Thân Lam đang say khướt có chút thờ ơ.

"Tôi không say. . . .!" Liền đó, trước mặt nhân viên đó, Đoàn Thân Lam lười biếng, buồn bã gục xuống bàn tự lảm bảm.

"Say không phải đều là bất tỉnh nhân sự sao? Tại sao tôi còn có thể nói chuyện Cùng tôi nói chuyện đi, Ok! Sao anh lại lạnh lùng vậy? !. Chẳng lẽ anh không biết trong cái thế giới này, giữa người với người đã quá lạnh lùng rồi! Chúng ta cần một chút. một chút ấm áp! Chúng ta cần phải thành tâm đối đãi nhau, anh có biết cái gì là chân thành không? Chân thành là được."

"Cô gái, tôi hiểu chân thành. Hơn nữa tôi cũng hiểu chân thành phải là, uống rượu xong phải trả tiền đằng hoàng cho tôi." Nhân viên đó tiếp tục lạnh lùng vô tình tới cùng.

"Nếu như cô bất tỉnh nhân sự thật sự thì trả tiền thế nào?" Nhân viên tiếp tân lạnh lùng đưa hóa đơn tới, "Xin cô thể hiện chân thành của mình, trước tiên xin thanh toán số tiền này đã rồi ngủ tiếp!"

"Chết vì tiền!" Đoàn Thân Lam nghe được chữ "tiền", lại không nhịn được gào lên "Anh có tin không, hôm nay thiếu chút nữa tôi đã được rất nhiều tiền, rất nhiều tiền ! Nhiều đến mức có thể mua quán rượu này của anh. Nhưng tôi không lấy, bởi vì, bởi vì đó là phí của tôi. . . . chia. Tay. Phí. ô."

Nói nói, nhịn không được, cô lại bật khóc.

"Dù sao tôi cũng bị vút rồi, sao tôi lại không cảm gì đây? Anh nói, tôi có phải là ngu dốt lắm không?"

"Tiểu thư, tôi có thể hiểu hôm nay cô thiếu chút nữa có rất nhiều tiền, nhưng bây giờ mời cô trả hết chỗ tiền lẻ này, bởi vì, chúng tôi sắp đóng cửa rồi!"

Thật là người không có trái tim! Đoàn Thân Lam trong lòng thầm oán trách, mắt say lơ đãng cầm hóa đơn đưa đến trước mắt xem.

Nhưng cồn rượu làm cô nhìn không rõ lắm, cô vụng về rút thẻ tín dụng từ trong ví ra: "Được rồi. Đồ vô tình!" Đoàn Thân Lam không quên làm một cái mặt quỷ với anh ta.

Một phút sau, anh ta mặt không thay đổi từ quầy đi tới, đem thẻ tín dụng đưa trả lại cho cô: "Rất xin lỗi, thẻ này đã hết! Xin hỏi cô có còn cái thẻ nào khác không?"

"Hết tiền?" Sự đả kích này khiến Đoàn Thân Lam hỗn độn, đầu thoáng thanh tỉnh một chút.

Sao lại hết chứ? Đây là hệ thống ngân hàng rách nát gì chứ? Rõ ràng cô không có tiêu gì trong đó. Chẳng qua là tháng trước sinh nhật Cô Giai Thành, cô chạy đến quảng trường Phong Vi mua một cả vạt cùng bốp da tặng cho hẳn mà thôi.! Vậy mà đất thế sao?

Bất kể như thế nào, hiện tại đã hết tiền để quẹt, Đoàn Thân Lam chỉ đành phải chấp nhận cúi đầu tìm kiếm trong ví da, lại nản lòng phát hiện, bên trong ví da của mình chút tiền giấy giá trị lớn cũng không còn, chỉ đào ra mấy đồng tiền xu .

Tốt lắm, hiện tại cô nghèo đến nỗi ngay cả tiền rượu cũng không trả nổi.

Sớm biết, cô nên nhận lấy tấm chi phiếu kia của Michel, khoe khoang anh hùng cái gì? Cô cũng không phải là đàn ông.

Xong đời, tối nay cô sao ra khỏi PUB được đây?

Không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của hẳn, Đoàn Thân Lam đành phải cứng da đầu lấy tiền lẻ ra: "Số còn thiếu, có thể để ngày mai trả nốt được không? Ngày mai sau khi tỉnh ngủ tôi mang đến trả ngay được không?" Thanh âm của cô chuyển thành cầu khẩn.

"Thiếu chút nữa có rất nhiều tiền, tiểu thư! " người bán rượu lại còn bỏ đá xuống giếng nhạo báng cô: "Rất xin lỗi, chúng tôi không cho chịu. Tôi không lấy được hết số tiền nợ hôm nay tôi cũng không thể về nhà!"

Hai vai suy sụp, cô chấp nhận lấy lại tiền lẻ. "Thật là không thú vị!"

Chuyện cho tới bây giờ cô còn có thể làm gì? Chỉ có thể mượn.

Nhưng gọi mấy cuộc điện thoại kết quả đều là không có lấy một người sẵn lòng vào hai giờ sáng bị gọi dậy, lại còn phải đến PUB chuộc về một người

say như chết không có tiền trả.

Cô gọi từ bạn bè quen biết một lần đến bạn bè tốt nhất, cuối cùng đều nghe được điện thoại đầu kia truyền đến những lời hỏi han vô tình, cô tuyệt vọng tắt điện thoại đi động đi.

Bạn bè rốt cuộc là để làm gì? Cô đang thất tình mà!

Mặc dù đây đã là lần thất tình thứ ba trong năm nay, nhưng vậy thì thế nào?

Cô gặp xui xẻo như vậy chẳng lẽ là lỗi của cô sao? Tại sao mọi người đối với cô một chút cảm thông cũng không có? Ai cũng đều không có lương tâm như nhau!

Suy sụp ôm lấy mặt, cô đáng thương nhìn anh ta, hai mắt lưng tròng.

Cô cầu khẩn: "Thật là không thể dàn xếp một chút sao?"

Người bán rượu nhún vai một cái, bộ mặt thương mà không giúp gì được.

Mấy năm đầu PUB mới mở rất hưng thịnh, tất cả lái xe đều nhờ uống rượu, quán nhỏ không nhiều lái xe bằng quán lớn, nếu như hắn còn luôn thể hiện lòng từ bi cho khách từ đông đến tây, vậy không bằng hắn đem quầy bar này đổi thành bàn tiệc đứng cho rồi.

"Anh!" Doãn Thần Lam có mấy phần men say vỗ bàn đứng lên, đang định chỉ vào mặt anh ta mắng hắn không có tình người, không nước mắt, không nhân tính, dùng chút sức cuối cùng đánh hắn, thì cồn rượu đúng lúc này phát tác, thân thể cô lao đảo ngửa ra sau...

Doãn Thần Lam té trên đất với tư thế vô cùng bất nhã, hơn nữa trên đầu còn hiện ra rất nhiều sao.

Không có ai từng nói với cô, say rượu sẽ chết vật như vậy, cô thì cô sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Bất kể về sau dù thất tình thế nào, cô cũng sẽ không để bản thân mình tệ thảm như vậy. Bị vấp đã đủ thảm, mình còn uống rượu say đến thảm như này, sau đó, tìm không ra tiền để trả còn thảm hại hơn.

Những ý nghĩ tiêu cực ủa đến, buồn khổ trong lồng ngực nhất thời nổ tung. "Oa" một tiếng, gào khóc lên.

Đúng lúc này, một người đàn ông đi vào quán bar.

Vì vậy nhân viên đó quyết định bỏ qua nữ tử khách thích đùa bỡn này, đến phục vụ khách vừa đẩy cửa vào."

"Ồ.! Aron không biết tìm người pha rượu, không hiểu về rượu! Ken, tôi biết rõ cậu đang chuẩn bị đóng cửa, nhưng mà trước hết giúp tôi làm xong vụ làm ăn này rồi nói."

Giọng nói của người đàn ông nhẹ nhưng vang, thanh âm của hắn cùng giọng nói như có một loại ma lực, làm người khác không thể không phục tùng.

Ánh mắt của hắn quét qua cô gái ngã trên mặt đất, thật sự nhìn không nổi. Hắn kéo Doãn Thần Lam từ trên sàn nhà lên, không rõ vì sao má của cô áp vào trong lồng ngực nở nang của hắn.

Doãn Thần Lam càng không biết, nếu như màn này để Tạp chí nào đó chụp được thì cô sẽ trở thành tình địch của toàn công dân nữ.

Cô quay đầu nhìn lại thì chạm ngay phải một đôi mắt đen lạnh lùng, trong lòng run lên.

Ánh mắt của hắn làm cho người ta sinh ra cảm giác bị áp bức một cách đáng sợ, chẳng lẽ thời nay khi giúp người đều đáng sợ vậy sao?

Đúng là một xã hội không có tình người, giúp người mà không cam không nguyện như vậy.

"Cảm A. cảm, cảm..." Cô phát hiện mặc dù mình đón nhận sự giúp đỡ của anh ta, tuy nhiên cũng bị ánh mắt của anh ta hù đến mức nói không hoàn chỉnh hai chữ "Cảm ơn".

Ánh mắt anh ta lạnh lùng, lại như có thể nhìn thấu lòng người, sắc bén không chỗ nào che giấu.

"Con gái mà như vậy thật khó coi!" Hắn nói.

Cái gì! Có ai giúp người rồi lại đối với người ta nói lời thiếu lễ độ như vậy. Doãn Thần Lam men say vẫn còn, lá gan lại lớn, vì vậy đem thân chuyển một cái, nghiêng người, má đến gần sát mặt của hắn, trọn to đôi mắt tròn vo của cô, nói to bên má anh ta: "Tôi đang thất tình! Thất tình! Anh hiểu không? Anh có ý kiến gì không?"

Oa! Gần như vậy mới phát hiện, hắn rất đẹp trai. Cô vừa nói xong lập tức đỏ mặt.

Thấy một màn như vậy, người đàn ông về mặt vốn nghiêm túc chuyển thành nhẹ nhõm.

Khỏe miệng của hắn hiện lên một nụ cười thần bí, như muốn nói với cô: cô gái nhỏ, cô thật có gan!

"Tiền sinh, tôi thấy ngài nhiệt tâm như vậy, đem tôi từ trên mặt đất kéo lên, vậy ngài làm người tốt thì nên làm đến cùng, thuận lợi. Giúp tôi trả tiền rượu được không?" Doãn Thần Lam đột nhiên lóe lên ý tưởng.

Người đàn ông không có bất kỳ phản ứng.

Doãn Thần Lam nói tiếp: "Tôi biết tôi rất nghèo, nhưng tôi không phải là loại người quit nợ... Ngài, ngài cứ để danh thiếp lại, ngày mai tôi nhất định tự mình đem tiền trả cho ngài. Tôi mặc dù đang không tỉnh táo, nhưng nhất định tôi nói được là làm được, tôi sẽ ghi tạc trong lòng, còn ghi cả trong lịch làm việc ở máy vi tính."

"Tiểu thư, cô mới ra xã hội ngày đầu tiên sao?" Nhân viên đó nghe không vô, nhìn không được chen miệng nói: "Muốn người khác tin tưởng, phải là cô đem danh thiếp của mình giao ra đây mới đúng chứ? Cô liên tục không hiểu phép lịch sự giao tiếp tối thiểu, hèn gì lại bị thất tình."

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì (tự vạch áo cho người xem lưng) Doãn Thần Lam vừa nghe đến người khác nói với cô hai chữ "Thất tình", hai con ngươi lập tức tuôn ra nước mắt.

Mà cùng lúc này, người đàn ông đột nhiên vươn tay, đến quầy rượu bỏ lại số tiền lớn, sau đó nhấc Doãn Thần Lam còn chưa hiểu chuyện gì lên, xoay người rời đi.

Doãn Thần Lam lúc này đã say đến không còn biết gì, chỉ muốn nằm ở trên giường ngáy ò ó o, căn bản không còn sức kháng cự, đến cả kháng nghị cũng thêu thảo, "Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Buông tôi ra!"

Người đàn ông không nói một lời, quay đầu lại liếc cô một cái đầy uy lực làm cô ngừng náo loạn, sau đó cứ tiếp tục đi ra ngoài.

Mục Thiên Dương chưa từng nhìn thấy cô gái nào như vậy, bởi vì những cô gái bên cạnh anh đều không có ai dám đối với anh nổi điên.

Hắn cảm thấy cô gái say rượu đang trên người mình đây, có một loại ngây thơ hiếm thấy, đó là thứ hắn chưa bao giờ thấy qua.

Trong cuộc sống của hắn đầy rẫy sự tinh ranh khéo léo cùng xảo quyệt; hắn thường ngày đối mặt với người ta, mặc dù cười, nhưng nụ cười đều là giả dối.

Mà cô gái tự xưng mình thất tình này. Rất đặc biệt. Cô ấy có một đôi mắt long lanh, nước mắt rùng rùng cũng khơi dậy một tâm tình chưa từng xuất hiện trong cuộc sống thường ngày của hắn - sự đồng tình.

Hắn không bao giờ đồng tình với kẻ yếu, loại trừ địch thủ không có năng lực là thói quen của hắn.

Thế nhưng vào thời điểm này, hắn đột nhiên muốn giúp cô an toàn mà lui, an toàn vượt qua một đêm gian nan này.

Doãn Thần Lam gãy giữa không có hiệu quả, cứ như vậy bị một sức mạnh kéo rời khỏi quán bar.

Hai người đi ra khỏi quán rượu, cả ngõ hẻm yên tĩnh không tiếng động.

Doãn Thần Lam sau khi bị ném lên xe, gió đêm thổi xộc vào mặt làm tan một phần men say của cô, làm cô ý thức được mình giờ phút này đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm đến cỡ nào.

"Tôi nói cho anh biết, bạn trai tôi." Cô lóe lên một ý, nói: "Bạn trai tôi là cảnh sát!" Cô đe dọa.

"Cô mới vừa rồi không phải mới nói cô thất tình?" Mục Thiên Dương lạnh lùng cười nhạo. Anh cảm thấy cô gái này thực ngốc, ngốc đến mức nói dối cũng không xong.

Ồi. Lời nói dối bị nhìn thấu, Doãn Thần Lam máu xông lên não.

"Đây là. Tôi rất cảm ơn anh đã giúp tôi, tiền tôi nhất định sẽ trả lại anh - giống như lời tôi mới nói. " Cô muốn làm cho tâm tình đang khẩn trương ổn định lại, dùng thái độ hòa hoãn, đối với người đàn ông ở bên cạnh nói lý, lấy tình để cảm động.

Nhưng mà sau khi nói xong, cô phát hiện người đàn ông này chỉ có hai con mắt thẳng tắp nhìn chòng chọc phía trước, giống như hoàn toàn không muốn để ý tính toán của cô.

Kiểu ngạo cái gì chứ? Cũng chỉ là 1800 NDT tiền rượu, có gì đặc biệt hơn người? ! Cô nhỏ giọng lầu bầu.

"Này nếu anh tốt như vậy, thì anh đưa tôi đến nhà bạn tôi Lô Giai Giai, tôi ngay lập tức đem tiền trả anh." Mặc dù Lô Giai Giai không nhận điện thoại, nhưng mà không đến mức sẽ không mở cửa chứ?

Người đàn ông vẫn chuyên chú lái xe, cuối cùng cũng chịu bỏ thí cho cô một cái nhìn.

Nhưng mà cái nhìn đó, lại làm lạnh cả người cô từ đầu đến chân, bởi vì đó là một ánh mắt đang nhìn con mồi xâm lược.

Đồng thời, Doãn Thần Lam chú ý tới phía trước xuất hiện một tòa nhà.

Khi nóc tòa nhà càng lúc càng gần, càng ngày càng lớn, Doãn Thần Lam cơ hồ quên mất hô hấp thế nào.

"Khách, Khách, Khách sạn? !" Cô xoa xoa ánh mắt vẫn còn mờ mờ sương, cho là mình nhìn lầm rồi, không thể tin được: "Không. . . . ! Hình như không phải khách sạn. . . . ! Tòa nhà này tôi đã từng nhìn thấy, nhưng mà nhìn thấy ở nơi nào?"

Đang lúc cô vẫn còn nghi ngờ xem mình rốt cuộc đang ở chỗ nào, thì xe đã chậm rãi đi vào bãi đậu xe rồi.

Hắn mang cô tới đây, khách sạn đắt muốn giết người như thế này làm gì? Nhìn kích thước lớn thế này, nếu là qua đêm, sợ rằng cả một tháng tiền lương của cô cũng không đủ! Đùa gì thế? !

"Tiên sinh, ngài làm như vậy thật sự rất quá đáng, rất quá đáng!" Doãn Thần Lam tức giận. "Tôi, tôi tuyệt đối sẽ không xuống xe!"

Doãn Thần Lam đem cả người dính vào trên cửa xe, cảnh giác nhìn hắn kéo tay áo, quyết định như thế nào đều không xuống xe.

Cô thấy người đàn ông như cũ không cho cô bất kỳ phản ứng nào, hết sức sợ hãi, hét to lên: "Tôi cũng chỉ là nợ anh 1800 tiền rượu thôi, anh muốn tôi mời ăn ở một khách sạn đắt tiền như vậy, có lầm hay không? Anh đang cướp bóc đó!"

Tôi hiểu rồi, anh chính là loại ăn mặc bộ dáng lịch sự, như là loại đàn ông mặt trắng (trao bao) lừa tài lừa sắc. Đáng tiếc anh lừa gạt lầm người rồi, tôi rất nghèo rất nghèo, anh nghe chưa? Hơn nữa thẻ tín dụng ở ngân hàng của tôi cũng hết rồi, không còn biện pháp đi vay tiền trả anh, tiểu bạch kiểm!"

Cô gái này từ nông thôn đến sao? Mục Thiên Dương nghe được lời nói của Doãn Thần Lam, sững sờ.

Ở Đài Loan, còn có người coi thứ mà hắn kiêu ngạo là "Cao ốc Babel" trở thành khách sạn?

Còn nữa, cô gái này mắt bị mù sao? Dám xem hắn thành đám mặt trắng nhỏ? !

Con gái, quả nhiên là ngu xuẩn không có não. Cũng bởi vậy, cho nên hắn ghét con gái, cũng lười cùng con gái tốn nước miếng.

Mục Thiên Dương không nói một lời xuống xe, sau khi mở cửa xe sau ra, dùng ánh mắt thúc giục cô.

Đợi thật lâu sau, thấy cô vẫn như cũ cố chấp co đầu rút cổ ở cửa xe bên kia, trên mặt hắn không có biểu tình gì, thêm một tầng băng mỏng: "Xuống xe!"

"Tôi không muốn!" Doãn Thần Lam dùng một loại can đảm ngốc nghếch, chuẩn bị cùng hắn kháng cự đến cùng.

Đồ con gái phiền toái!

Mục Thiên Dương không muốn duy trì dáng vẻ quân tử nữa, đem cô từ trong xe kéo ra, trực tiếp đặt lên bả vai vác, hướng đến thang máy sai bước đi.

Mặc dù Doãn Thần Lam thét chói tai, la oai oái, cũng không thể khiến hắn động một cái lông mày.

"Này, anh không thể như vậy, anh muốn làm gì? !" Doãn Thần Lam bị vác lên giữa không trung, rung qua lắc lại, đầu cũng choáng váng.

Mục Thiên Dương đối với Doãn Thần Lam kêu gào ra vẻ không nghe, chân vẫn tiếp tục bước, hướng đích của hắn đi tới.

Không có ai? Một khách sạn lớn như vậy, thậm chí cả người giữ cửa cũng không có? ! Thật là gặp quỷ. Hại cô muốn hô cứu mạng cũng chán một nửa.

Đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần lần nữa thì người đã đang ở bên trong một căn phòng được bày biện xa hoa, tiếp theo, hắn đem cô ném lên trên giường.

Sờ tới cái nệm mềm mại như lông ngỗng, Doãn Thần Lam càng thêm hoảng hốt.

Sao có thể? Cô vẫn thù thân như ngọc đến tận hai mươi ba tuổi nha!

"Anh anh anh. . . anh không được xằng bậy đó!" Doãn Thần Lam bò ra xa xa khỏi hắn, đồng thời nhìn khắp phòng, tìm mọi đường có thể chạy trốn.

"Thiếu nợ thì trả tiền."

Tìm được con đường chạy trốn nhưng mà người đàn ông đó lại đứng chặn ở nơi đó.

"Tôi vẫn nói là trả lại mà."

"Bây giờ trả."

"Nếu như trên người tôi có tiền, còn có thể tới đây sao?" Doãn Thần Lam vừa vội lại sợ. Cô hốt hoảng từ bên trong túi xách của mình lấy điện thoại ra.

"Nếu không thì như này đi, anh. . . . anh gọi điện thoại vợ vết tài sản bạn trai cũ của tôi, hắn phản bội tôi, bạn gái mới của hắn nói muốn cho tôi một khoản tiền chia tay. Bây giờ anh nói chuyện cùng hắn mà đòi."

Xem ra cô gái này đầu óc thật chậm chạp, nhưng mà lại đặc biệt đông dài.

"Lấy thân trả!" Hấn dùng ánh mắt ở trên người của cô quét qua một vòng, giọng nói lạnh lùng.

"Anh đùa gì thế? !" Cô gần như người bệnh thần kinh kêu to lên.

Mục Thiên Dương chỉ lạnh lùng nâng khoe miệng, từng bước từng bước chậm rãi tới gần cô: "Không thể thuận theo cô!"

"Anh, anh không nên tới đây. . . . !" Doãn Thần Lam gấp đến độ ở trong phòng trốn tới trốn lui, bởi vì cồn rượu dâng lên cùng với khấn trương quá độ, làm cho cả khuôn mặt cô hồng rực, xem ra sắc đẹp thay com.

Mục Thiên Dương không nhìn được còn đùa giỡn tiếp, đem cả người cô té nhào trên giường

Cô gái này sao lại nhỏ bé như vậy? Ôm vào thật nhỏ bé.

Xem ra còn không được mấy chục kg, ôm vào lại mềm mại như vậy.

Mặt của cô hồng nộn như vậy, nhìn vào làm cho người ta muốn cắn một miếng.

Mục Thiên Dương vốn chỉ muốn dọa cô một chút, nhất thời lại có chút mê say.

Mà Doãn Thần Lam từ đầu đến giờ vẫn ra sức nhắm mắt, quay đầu sang một bên.

Mặc dù hấn rất tuấn tú, mặc dù phương thức hấn ôm người làm cho người khác mất hồn, mặc dù trên người hấn truyền tới mùi hương cùng hơi thở, cũng kích động lên dục vọng của cô.

"Tôi sẽ kiện anh tội cưỡng gian!" Doãn Thần Lam không biết ý niệm từ đâu tới, đột nhiên ném ra những lời này: "Anh dám động vào tôi xem, tôi sẽ không bỏ qua cho anh".

Nghe câu này, vẻ mặt Mục Thiên Dương sắp tiến vào trạng thái say mê lập tức thanh tỉnh lại.

Đã từng có bao nhiêu cô gái dùng hết tâm kế, phô trương sắc đẹp cơ thể, muốn dẫn dụ hấn lên giường cũng không thành công. Hôm nay cô gái này lại có thể cùng hấn tiếp xúc như vậy, đã coi như có tổ tiên phù hộ, lại muốn kiện hấn cưỡng gian? Thật là không biết điều!

Nhưng mà, không biết điều lại rất đáng yêu.

Mục Thiên Dương từ trên giường nhảy lên, đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa tiêu sái mà nói với Doãn Thần Lam "Tôi nói dùng thân thể trả lại, là ngày nào đó nhà tôi thiếu người giúp việc cô phải tới làm việc vặt. Hiện tại, cô phải nghe lời của tôi ngủ một giấc đi!"

"Này! Anh không thể để một mình tôi ở trong khách sạn như vậy! Ngày mai tôi còn phải đi làm, tối mai tôi còn phải cùng Mục."

Phịch một tiếng, cửa bị đóng.

Doãn Thần Lam còn chưa nói hết, người đàn ông đó đã biến mất.

Doãn Thần Lam từ trên giường đứng lên, nghĩ đến lời người đàn ông kia để lại, mặt mờ mịt.

Người đàn ông này đến tốt cùng là người tốt? Hay là người xấu? Hấn đến tốt cùng là có lòng giúp cô phải không? Hay là còn có ý đồ khác đây?

Cô sao lại gặp xui xẻo như vậy, thất tình ra ngoài mưa say, lại gặp phải chuyện xui xẻo như vậy? Có lẽ cô nên nghe lời mẹ nói, tốt nhất là tìm một thầy tướng số giúp thay đổi vận mệnh rồi.

Nghĩ nghĩ, bất tri bất giác cô ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, đang lúc Doãn Thần Lam ngủ như heo, đột nhiên một đường ánh sáng chiếu vào trong phòng -- cửa phòng lặng lẽ được mở ra.

"Ngủ như chết vậy!" Vào cửa Mục Thiên Dương nhíu mày.

Cô gái này sợ bị cưỡng gian, sợ bị cướp bóc, sợ bị bắt cóc vậy mà đầu óc lại cấu tạo đơn giản như vậy? Không hề phòng bị khi ngủ ?

Thật sự ngốc nghếch lại còn đông dài!

"Giao cho cậu đó!" Mục Thiên Dương nói với nhân viên quầy bar lúc tối .

Từ trong túi xách của cô, hấn tìm ra bạn tốt trong miệng cô địa chỉ của Lô Giai Giai, vì để tránh cho phiền toái, hấn cố ý mời nhân viên tới qua cho hấn đưa cô về, cũng yêu cầu anh ta đối với chuyện đó giữ bí mật.

"Thật sự là phiền toái!" Người bán rượu nói thầm một tiếng, chấp nhận khiêng Doãn Thần Lam lên.

Một giờ sau, nhân viên quầy bar khiêng Doãn Thần Lam vẫn say rượu, xuất hiện tại nhà của Lô Giai giai, Lô Giai Giai đỡ cô vào cửa, còn ném cô lên chiếc giường mềm như lông ngỗng mà cô yêu thích nữa.

Lô Giai Giai là người cùng Doãn Thần Lam xin vào Công ty tin tức Khoa học Kỹ thuật, từ đồng nghiệp tốt rồi thành chị em tốt.

Thấy bộ dạng Doãn Thần Lam như thế này, Lô Giai Giai thật sự rất muốn chửi cái cô nàng đang nằm bẹp dí này một trận

"Doãn đại tiểu thư!" Lô Giai Giai đến gần bên tai của cô kêu lên: "Xin hỏi hôm nay cậu có đi làm không?"

"Không !" Doãn Thần Lam vẫn còn ở trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, nói xằng nói bậy: "Ồ đó làm hai năm rồi còn không được thăng quan từ công nhân lao động lên, lão nương ta không làm!"

"Không làm?" Lô Giai Giai liếc xéo cô, "Cậu trực tiếp nói tờ đơn xin từ chức sao? Doãn đại tiểu thư."

"Đơn xin từ chức? Đơn xin từ chức gì?" Doãn Thần Lam hiển nhiên còn mơ mơ màng màng.

"Đơn xin từ chức là."

Lô Giai Giai tính tình không tốt, đột nhiên gia tăng âm lượng đối với lấy lỗ tai của cô nổi đóa: "Chính là cậu chuẩn bị thất, nghiệp, rồi !"

"Thất nghiệp? !"

Hai chữ này quả nhiên lập tức làm Doãn Thần Lam đang ngủ mê man tỉnh lại, cô lập tức từ trên giường nhảy dựng lên. "Tớ không muốn thất nghiệp!"

Mở đôi mắt ra, cô nhìn thấy ngay khuôn mặt đang bày kế với cô, đích thị là Lô Giai Giai -- bạn tốt kiêm cấp trên của cô.

"Tối hôm qua xem tí nữa tờ bị cưỡng gian!" Vừa tỉnh lại, Doãn Thần Lam liền lớn tiếng nói với Lô Giai Giai. Đối với chuyện này cô ấn tượng rất khắc sâu.

"Tớ mới bị cậu cưỡng gian!" Lô Giai Giai vô cùng xem thường. "Cậu sáng sớm đã được nhân viên quầy bar mang lên nhà tớ, còn chiếm giường của tớ. Tớ mới bị cậu cưỡng gian!"

"nhân viên quầy bar ? Tớ không phải là bị một người đàn ông cao lớn vác đi sao?!"

"Vác cái đầu cậu ấy!" Lô Giai Giai tức giận nói: "Ngày hôm qua căn bản cậu ngủ ở trong quán rượu người ta, sáng sớm bị đưa trở về. Tớ nói này Doãn đại tiểu thư, cậu học uống rượu lúc nào, còn uống tới như vậy? !"

"Không phải, tớ nhớ được." Doãn Thần Lam còn muốn nghĩ lại buổi tối qua, bắt đắc dĩ chính là nhớ không nổi.

Ai, rốt cuộc cô uống bao nhiêu rượu rồi? !

"Tốt nhất cậu nên nhớ chuẩn - bị - đi - làm."

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Thất tình? ! Cái gì. . . . ? Có thể được quý tập đoàn ưu ái đến, là vinh hạnh của công ty chúng tôi."

Lô Giai Giai vừa trả lời E-mail khách hàng, vừa nghe Doãn Thần Lam kể khổ, biểu hiện trên mặt không thay đổi, giống như đây là việc không thể bình thường hơn.

"Thất tình rất tốt, đàn ông, đổi người khác là được. Hàng năm tớ cũng làm mười hai người đàn ông thất tình, bọn họ còn sống, có mấy người còn kết hôn. Kính mong được chỉ bảo thêm, công ty cổ phần Á Tấn, Julia bộ phận PR. OK!"

Lô Giai Giai nói tới chỗ này, ấn một cái Send, đem E-mail cô vừa viết xong gửi đi, đồng thời không quên khoe chuyện tình cảm của mình.

"Bao nhiêu tình cảm tốt đẹp cũng không thay được cái phong bì, tin tưởng tập đoàn Đại Dương chuyển phương án đầu tư, nhất định sẽ rơi vào trong tay chúng ta, mà tớ Julia Lu, cũng sắp được 20045 cổ phiếu. Trong công ty tớ là người có nhiều cổ phiếu cùng với tiền thưởng nhiều nhất. Chiến thắng! Cuộc sống của tớ cũng thật là tuyệt vời quá!"

"Giai Giai. . . .!" Doãn Thần Lam chau mày, bộ mặt vô tội, đáng thương nhìn Lô Giai Giai, mong muốn cô bạn có thể cho mình một ánh mắt đồng tình, an ủi cô một chút, hoặc là, cùng cô đem cô gái chết tiệt kia của Cô Giai Thành mắng cho một trận để hả giận.

Lô Giai Giai đương nhiên biết ánh mắt cầu khẩn của cô, chỉ là thói quen của cô công và tư rõ ràng, hơn nữa xem công việc là trên hết.

Hôm nay, là một ngày quan trọng nhất của cô, một phong thư cảm ơn vừa gửi xong, có thể giành chút thời gian tới xử lý việc vớ vẩn của cấp dưới kiêm bạn tốt rồi.

Vì vậy Lô Giai Giai thay đổi thái độ qua chuyện này giờ, dùng gót giày cao dẫm xuống, chuyển cái ghế sang chỗ Doãn Thần Lam. Sau đó, cô dùng một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói với Doãn Thần Lam: "Cậu, Doãn Thần Lam, quá ngu ngốc. Đây chính là kết luận!"

"Cậu có thể không cần bỏ đá xuống giếng không? Giai Giai!" Doãn Thần Lam bộ mặt cô đơn, cảm thấy đau khổ không thể tả, tâm tình của mình chỉ có tự mình biết.

"Tớ không bỏ đá xuống giếng đối với cậu!" Lô Giai Giai thấy tình trạng Doãn Thần Lam đáng thương, cũng không còn biện pháp, tiếp tục tàn nhẫn với cô, "Trong hai năm gần đây, cậu đã thất tình bốn lần rồi! Đây là bởi vì cậu quá dễ dàng tin tưởng đàn ông. Trong mắt của tớ, cậu không biết nhìn người! Với số mệnh của cậu một chút quan hệ cũng không có, chỉ cùng với đại não cậu có quan hệ. Cậu quá ngu ngốc!"

"Tớ cũng không muốn yêu đương nữa!." Doãn Thần Lam giận dữ nói: "Tớ không muốn lại bị lừa!"

"Tất cả những cô gái ngốc nghếch đều thích nói những lời như thế, nhưng chính những người đó lại bắt đầu với tình yêu mới tốc độ cũng nhanh siêu cấp." Lô Giai Giai kiêu ngạo nói, như là một chuyên gia tình yêu. "Tớ không bao giờ nói những lời thế này, tớ cực kỳ thích chuyện yêu đương!"

"Vậy tớ rốt cuộc ngốc ở chỗ nào?" Doãn Thần Lam không rõ chân tướng.

"Tìm nhầm đàn ông, lại dùng không phương thức đúng đắn đối phó với đàn ông. Đây chính là điểm ngốc của cậu!" Lô Giai Giai nói trúng tim đen. "Người đàn ông giống như Cô Giai Thành này, nếu như rơi vào tay của tớ, thì cục diện hôm nay sẽ không như thế rồi. Nhân vật quan trọng nhất định là tớ, không phải Michel, bị vứt bỏ cũng sẽ không là tớ, là Michel. Chẳng qua tớ sẽ không lãng phí tiền cho cô ta phí chia tay, cũng sẽ không cùng cô ta lấy phí che giấu."

Doãn Thần Lam mở to hai mắt, dùng một loại ánh mắt vừa sùng bái lại nghi hoặc của mình nhìn Lô Giai Giai.

"Cô Giai Thành là một người đàn ông không đáng tin tưởng, sẽ phải dùng phương thức không đáng tin tưởng đi đối đãi với hắn. Mà cậu lại là một đứa con gái dễ dàng tin tưởng đàn ông, cho nên kết quả dĩ nhiên thế thảm!" Lô Giai Giai nói: "Michel thường cho cậu một cái tát, cậu phải nhớ, đây là cái giá cho việc quá tin tưởng đàn ông."

"Tớ không hiểu!"

"Cậu hiểu hay không không có quan hệ. Tạm thời cậu chỉ cần không tiếp nhận bất kỳ người đàn ông nào theo đuổi, trước tiên cùng tớ xem vài chuyện tình yêu học lấy vài kinh nghiệm rồi nói tiếp".

Doãn Thần Lam nhìn Lô Giai Giai, nửa tin nửa ngờ.

"Cứ quyết định như vậy, nếu xem không nổi nữa, liền cứ để tớ lo." Lô Giai Giai rất có nghĩa khí cũng cam kết chịu trách nhiệm.

"Đúng rồi, buổi tối hôm nay cậu cầm thư mời đem cho người phụ trách tập đoàn Đại Dương, mời hắn tới tham gia tiệc rượu khai mạc công ty chúng ta lần thứ hai, đừng quên!"

Công việc của cậu cả một năm không có thành tích, trống trơn treo lủng lẳng, còn đi xuống như vậy, cho dù tớ là chủ của cậu, chỉ sợ cũng khó bảo vệ cậu ở lại cho đến hết năm âm lịch, biết không?"

Doãn Thần Lam không thể làm gì khác hơn là thu lại tâm tình như đưa đám của mình, vội vàng cầm giấy bút lên, nghiêm túc ghi chép địa chỉ cùng tên họ điện thoại người nhận thiệp, vừa lẩm bẩm đọc, cố gắng ghi nhớ.

"Thư mời cho Mục Thiên Dương, bây giờ tớ mời ngài đến tổng công ty tập đoàn Đại Dương tầng 100, đem thư mời đưa cho thư ký của Mục Thiên Dương - Tô Tiêu Chân, điện thoại của Tô Tiêu Chân là. Nếu như Tô Tiêu Chân không ở đó, đưa cho phụ tá của Tô Tiêu Chân là Hà Khải Hoa, nếu cậu không tìm được Hà Khải Hoa, thì đến tầng 98 tìm Phần tiên sinh của phòng hành chính tổng hợp, hoặc là phụ tá Trình của Phần tiên sinh. . . . Xong rồi, thật là phức tạp, tớ nhớ không nổi nữa!"

"Không nhớ nổi cũng phải nhớ, đây là thành tích có thể giúp cậu tích lũy được hai mươi tám điểm trong năm với công ty đó." Lô Giai Giai vô tình uy hiếp cô nói: "Cậu. . . . Không thể lại treo trống!"

"Tớ biết rồi!" Doãn Thần Lam trả lời. Ngay sau đó lại hỏi: "Này Cao ốc BaBel ở chỗ nào vậy?"

"Bà trẻ Doãn!" Lô Giai Giai tức giận: "Có phải cậu muốn về nhà ăn một mình?!"

"Tớ biết rồi, biết rồi, tớ đi làm ngay!"

Tối nay trong cao ốc "Babel" tại khu "Ken-zo. D", sắp cử hành buổi biểu diễn thời trang Thu Đông lần 20055 của Chan-nel, đương nhiên nó hấp dẫn một loạt giới truyền thông.

Mà Doãn Thần Lam cuối cùng biết, Babel cần mời ở chỗ nào, chính là chỗ mà buổi tối hôm trước cô đã nhìn thấy ở trong TV.

Trong miệng Doãn Thần Lam cắn bánh mỳ mới mua ở 7-ELEVEN, cầm trên tay một lon Cola.

Cô đứng ngoài cao ốc khoảng năm trăm mét, nhìn không khí náo nhiệt ở đây, rất hâm mộ.

Kể từ khi một mình tới Đài Bắc đến giờ, cô quả thật rất tịch mịch, bên cạnh không có nhiều bạn bè, càng không có một người giống đàn ông.

Cô thường một mình đến khu vui chơi mỗi sáng rảnh rỗi, nhìn mọi người đi tới đi lui, ầm ầm ã ã, trong lòng cảm thấy tương đối ấm áp.

Cô Giai Thành cũng đã từng mang đến cho cô rất nhiều vui vẻ, mặc dù hần luôn vội vàng không thấy bóng dáng, nhưng mà đối với cô mà nói, thỉnh thoảng có hần làm bạn cũng đã đủ để cho cô thỏa mãn.

Nghĩ tới đây, Doãn Thần Lam lại đau buồn.

Không được! Cô không thể rơi nước mắt, nếu khóc lem hết phấn trang điểm thì đi làm việc thế nào. Thân là một nhân viên quan hệ xã hội, quan trọng nhất chính là ngoại hình.

Cô vội vàng gặm bánh mỳ trên tay, thời gian sắp đến rồi.

Nếu cô mà cũng có thể vào tham dự sự kiện này thì tốt rồi?! Bí đồ xe ngựa mau tới đi! (cô bé lọ lem đó !).

Không được! Làm chính sự quan trọng hơn. Cô lập tức nhắc nhở mình.

Cô làm như thế nào đi vào cao ốc đây? Đây chính là một vấn đề. Cửa trước chen lấn nhiều đài truyền thông cùng các nhân vật lớn.

Có, cô có thể từ cửa sau đi vào.

Vì vậy Doãn Thần Lam bắt đầu hướng cửa sau của Babel đi đến.

Nhưng, càng chạy cô càng nghi ngờ, tại sao cô cảm thấy như cô đã từng tới đây?

Dựa vào những ấn tượng mơ hồ, Doãn Thần Lam tìm được cửa sau, đi vào đường hầm để xe dưới lòng đất, thuận lợi tìm được thang máy lên lầu.

Đúng lúc Doãn Thần Lam chờ thang máy tới, sau lưng chợt truyền đến tiếng cười ngả ngớn đầy nũng nịu mà cũng hết sức lố bịch. Hình như... phải... Michel!

Doãn Thần Lam đột nhiên quay đầu nhìn lại, quả nhiên, sau lưng chính là Cô Giai Thành cùng Michel, đang từ trên xe đi xuống.

Trong lòng Doãn Thần Lam bắt đầu khẩn trương.

Cửa thang máy tại sao còn không mở? ! Mau mở đi!

Bọn họ đã đi về phía cô rồi, bởi vì cô nghe được tiếng "Cộp, Cộp" của giày cao gót.

"Ah?" Là thanh âm Michel."Đã trễ thế này còn chưa tan việc, còn phải đi dọn rác sao? ! Em gái."

Dọn. rác? Cô ta coi cô như nhân viên vệ sinh? !

Doãn Thần Lam giận đến mức lập tức quay đầu lại, nhìn thẳng Michel nói: "Tôi không phải tới dọn rác, tôi tới tìm Mục Thiên Dương!"

Michel phát hiện cô là tình địch vô dụng kia, lại nghe cô nói đến tìm Mục Thiên Dương, thì phá lên cười ha ha.

"Tìm Mục Thiên Dương?" Michel xoay người hỏi bạn trai Cô Giai Thành: "Người bạn gái trước này của anh có biết mình là nhân vật nào không? Sau khi bị anh vứt bỏ tình thân rồi loạn rồi sao? Muốn câu dẫn đàn ông mới nghĩ đến Mục Thiên Dương nên đến đây, thật là buồn cười đến chết người rồi!"

Câu dẫn? Sao phải nói khó nghe như vậy! Ai muốn đi câu dẫn một cụ già ngoài tám mươi chứ? !

Doãn Thần Lam chưa từng gặp qua Mục Thiên Dương, trực giác cho rằng thân là tổng giám đốc nhất định hẳn chính là một ông già.

Doãn Thần Lam nghe Michel nói như vậy, trong lòng cực kỳ khó chịu."Tôi là thay mặt."

Doãn Thần Lam lời còn chưa nói hết, thì Michel cắt đứt.

"Cô có giấy thông hành không?" Trên tay cô ta lộ ra ngay cái thẻ màu vàng chói mắt ở dưới ánh đèn

"Không có!" Doãn Thần Lam trong lòng mặc dù tức giận, nhưng mà vẫn buồn bực hỏi: "Vậy. Đó là cái gì?"

"Làm ơn! Muốn vào Babel phải có thẻ thông hành, nếu không thì không được vào. Cô ngay cả cái này cũng không có vậy mà còn muốn tìm Mục Thiên Dương?" Michel kiêu ngạo như một con Không Tước, nói tới nói lui đều kiêu ngạo vô cùng.

Không thẻ nào? Tại sao Lô Giai Giai không nói với cô?

Nghĩ đến điểm tích lũy một năm còn treo trống, Doãn Thần Lam không thể không đem lửa giận ghim xuống, khiêm nhường cầu xin Michel."Vậy. Vậy cô có thể dẫn tôi vào được không?"

Nghe vậy, Michel lại móc ra một cái thẻ khác chói mắt hơn.

"Vừa rồi là tờ giấy thông hành để được vào cao ốc, còn đây, là vé mời vào Ken-zo. D. Cô mặc giống nông thôn thế này, tôi không có biện pháp dẫn cô đi vào Ken-zo. D, rất mất thể diện."

Đồ đàn bà đáng ghét! Lại còn nói cô mặc giống gái quê? ! Doãn Thần Lam bị Michel nói giận đến mức mặt chợt xanh chợt tím.

Tại sao cô lại gặp xui xẻo như vậy? Ngay cả đi làm việc, cũng gặp phải tình địch là kẻ người thứ ba phách lối này, mình còn phải khiêm nhường tiếp nhận "Chỉ giáo" của cô ta ?

Thật là tức chết người!

"Michel, em nói ít đi hai câu, đừng bắt nạt cô ấy nữa!" Cuối cùng Cô Giai Thành cũng lấy dũng khí mở miệng nói chuyện.

"Tiểu Thành, không phải anh đã đồng ý với em là không nói chuyện giúp cô ta sao?" Michel dán vào Cô Giai Thành gần hơn, thuận tiện đưa tay hương cái mũi của hấn véo một cái, đau đến mức Cô Giai Thành không thốt nên lời.

"Chỉ là, cô không nhận chi phiếu của tôi, giúp tôi tiết kiệm được một khoản chi tiêu trong tháng, tôi sẽ chỉ cho cô cách đi vào trong an toàn".

Michel lại có thể có lòng từ bi giúp cô?

"Có thật không?" Nghĩ đến điểm tích lũy, Doãn Thần Lam không nhịn được kích động hướng Michel nói cảm ơn:"Cảm ơn cô! Michel."

"Đừng khách sáo." Michel không chút cảm động nói.

Cô ta chỉ vào một cái cửa cách đó cỡ trăm mét: "Kia là cửa thoát hiểm, cô có thể từ đó đi vào, từ đó đi không cần giấy thông hành, ở cửa cũng không có cảnh vệ."

"Leo. Leo bộ lên?" Doãn Thần Lam choáng váng tại chỗ."Nhưng mà tôi phải đến tầng một trăm mà !"

Michel nhún vai một cái, bắt đầu đi nói với Doãn Thần Lam: "Không có cách nào, chỉ có thể như vậy. Tôi là người tốt chỉ có thể làm được đến đây, thật xấu hổ, tôi cùng Tiểu Thành đi trước. Chúc cô nhiều may mắn!"

Mặc dù Cô Giai Thành không nhìn nổi, nhưng cũng chỉ có thể bị Michel cứng rắn lôi đi, ngay cả rầm cũng không dám đánh một cái, tâm tình nhất thời rơi xuống đáy cốc.

Bởi vì nhìn thấy cách đối xử với Doãn Thần Lam, hấn giống như nhìn thấy kết quả tương lai mình .

Có lẽ thế thảm hơn. Cô Giai Thành bắt đầu đi ngửa mặt lên trời thở dài.

Khi cửa thang máy vô tình mở ra, dưới tầng hầm chỉ còn lại có Doãn Thần Lam cùng với nhiều hăng xe nổi tiếng.

Nhìn thang máy một chút, lại nhìn cửa thoát hiểm một cái, nghĩ đến điểm tích lũy, lại nghĩ chuyện thất tình, không nghĩ ngờ gì Doãn Thần Lam quyết định hướng cửa thoát hiểm đi tới.

"Tôi sẽ không thua cô, Michel! Còn hấn nữa, Mục Thiên Dương!"

Mục Thiên Dương theo thói quen mỗi ngày sau khi xong công việc, thì thay đồng phục nhẹ nhàng, leo bộ một đoạn cầu thang ngắn, đây là cách hấn duy trì thể lực cũng là phương pháp làm cho cơ thể trắng kiện.

Đối với Mục Thiên Dương mà nói, thân thể cùng đại não, chính là hai loại tiền vốn hoàn mỹ nhất của hấn.

Mà cả tòa cao ốc "Babel" này, thì cầu thang thoát hiểm là nơi an tĩnh nhất rồi.

Ở chỗ này, hấn có thể vừa đi vừa không bị quấy rầy, hoàn toàn thả lỏng, sẽ không ai nghĩ đến, ở chỗ này có thể tìm tới hấn. Mục Thiên Dương thích thả lỏng bản thân mình trong không gian và thời gian.

Nhưng hôm nay, khi Mục Thiên Dương từng bước từng bước đi xuống bậc thang, phát hiện một đầu khác của cầu thang lại truyền đến một tiếng bước chân nặng nề.

Hắn không nghe lầm chứ? Thời gian này tất cả mọi người nên tràn vào Ken-zo. D rồi, mà người không được vào Ken-zo. D cũng có thể đã đi rồi, cuối cùng thì ai lại ngu ngốc, có thang máy không đi, lại đi cầu thang thoát hiểm?

Trừ phi Chính xác là trộm!

Vậy thì thật là tốt, hắn thật lâu không có hoạt động gân cốt rồi. Kẻ trộm này vận số thật sự rất nhỏ!

Tại chỗ này, hai người đồng thời dần dần đến gần, Mục Thiên Dương nghe thấy thanh âm một cô gái --

"Mệt quá!"

Cuối cùng Doãn Thần Lam không còn chút sức, rã rời đem cái mông ngồi xuống trên bậc thang, thở phì phò.

Cô một bên thở gấp một bên oán trách: "Tại Tại sao không thể. Đi thang máy? ! Cao ốc thiết kế thang máy. Không phải là. Không phải là để cho người ta. Để người ta đi sao? Vậy mà. Như vậy. Đồ hẹp hòi. Không cho ta đi!"

Ah? Chẳng lẽ thang máy hư sao? Mục Thiên Dương nghe câu oán trách này, trong lòng dâng lên dấu chấm hỏi thứ nhất.

Doãn Thần Lam tựa vào cửa phía sau thở hổn hển, tiếp tục chỉ lên cầu thang mắng: "Còn có! Mục Thiên Dương hắn ta ở cao như vậy làm gì? Không sợ ngày nào đó xảy ra động đất mạnh, đem hắn từ trên cao ngã xuống! Nguyên rủa hắn!"

Thật là to gan, lại dám nguyên rủa hắn? ! Cô gái này chán sống sao?

"Tốt nhất hắn nên ngoan ngoãn theo Á Tấn chúng ta hợp tác, nếu không hôm nay hại ta chật vật như vậy, lại không bàn việc hợp tác, ta có chết cũng không bỏ qua hắn!" Doãn Thần Lam tiếp tục ồn ào.

Như vậy nằng xong mấy tiếng, cô cảm thấy trong lòng thoải mái nhiều, vui vẻ! Vì vậy, cô tháo giày cao gót, chuẩn bị chân không cùng cầu thang thoát hiểm này liều mạng đi tiếp.

Mục Thiên Dương lần nữa nghe thấy mình bị mắng, sắc mặt vô cùng khó coi, mà nghe được đối phương là người của Á Tấn, trong lòng hắn liền nhớ kỹ.

Mặc dù hắn chưa có danh tính cùng thông tin của công ty nhỏ muốn hợp tác, nhưng mà hắn đã quyết định quyết tâm -- cự tuyệt!

Người muốn cùng hắn làm ăn buôn bán, chi quỹ gối cũng có thể quỹ hết một vòng Đài Bắc rồi, cô gái này lại không biết tốt xấu mà đối với hắn ầm ỹ? Chỉ từ chỗ này nhìn đi cũng xác định được, công ty này cũng không phải là công ty có tiền đồ.

Mà lúc này, Doãn Thần Lam đã "Bò" đến bên chân của hắn .

Cô nhìn thấy Mục Thiên Dương, khiếp sợ mở to hai mắt, tiếp tục thở gấp.

Mục Thiên Dương còn đem hai tay khoanh ở trước ngực, dù bận vẫn ung dung chờ xem Doãn Thần Lam làm thế nào hướng hắn giải thích cùng nói xin lỗi -- về lời nói năm phút đồng hồ trước, vô cùng, vô cùng lỗ mãng.

Ba phút sau, Doãn Thần Lam cuối cùng có hơi sức cùng hắn nói chuyện. "Anh . . . Tại sao anh cũng ở nơi này?"

Đây là lời vô nghĩa gì? Đây là vương quốc của hắn, hắn đương nhiên phải ở chỗ này. Những lời này hắn là của hắn chủ nhân nơi này hỏi vị khách không mời mà đến ? Cô gái không rõ ràng tình trạng lúc này!

Chỉ là, cô gái này có chút quen mặt, hắn tựa hồ có một chút ấn tượng.

Doãn Thần Lam tiếp tục hỏi: "Anh cũng đến tìm Mục Thiên Dương sao? Anh cũng không có giấy thông hành, cho nên phải leo cầu thang bộ sao? Vậy anh gặp được Mục Thiên Dương chưa? Hay là thư ký Tô Tiêu Chân của ông ta?"

Giấy thông hành? Leo thang bộ? Cái gì cùng cái gì?

Còn nữa, hắn chính là Mục Thiên Dương nha, chẳng lẽ cô không biết?

Mục Thiên Dương một câu cũng không muốn trả lời nàng, cầm đầu cầm cổ tiếp tục đi xuống.

"Này, sao anh không lễ phép như thế hả? Tôi đang cùng anh nói chuyện đó, làm phiền anh đáp lại một cái được không?" Doãn Thần Lam đuổi theo: "Tôi chỉ muốn hỏi anh, Mục Thiên Dương gì đó có phải ở phía trên hay không? Tôi phải làm như thế nào mới có thể nhìn thấy hắn? Kính nhờ anh nói một câu, hôm nay nếu như tôi không nhìn thấy anh ta, tôi sẽ rất thảm."

Thảm? Cái này thú vị rồi.

"Thảm như thế nào?" Mục Thiên Dương dừng bước lại hỏi.

"Chuyện bí thảm của tôi sau sẽ nói cho anh biết, làm phiền anh trước hết nói xem Mục Thiên Dương rốt cuộc ở chỗ nào? Cầu xin anh đó."

"Tôi cũng không biết." Mục Thiên Dương lạnh lùng đáp lại cô.

"Xong rồi xong rồi." Doãn Thần Lam không nhịn được kêu rên, "Như vậy ngộ nhờ tôi leo lên tìm không thấy anh ta, lại leo xuống, ngày mai khẳng định tôi sẽ tê liệt."

Nghiêm trọng vậy sao? Đây cầu thang tầng một trăm có gì kinh khủng sao?

"Tại sao lúc này cô đi tìm anh ta? Còn leo cầu thang bộ?"

"Bởi vì chúng tôi nghe nói anh ta đều ở lại đây đến rất khuya. Về phần leo cầu thang bộ, là bởi vì bạn tôi. Thôi, là tình địch, cô ta nói với tôi, không có giấy thông hành chỉ có thể leo cầu thang bộ lên. Tiên sinh, anh nhất định cũng không có giấy thông hành đi!"

Giấy thông hành? Gương mặt này của hấn chính là giấy thông hành.

Thì ra cô gái này là bị tình địch treo cột rồi. Xem ra rất ngu xuẩn, bị treo cột cũng là đáng đời. Mục Thiên Dương nghĩ trong lòng.

"Anh ta hiện tại đang ở Kenzo. D, cô đi lên cũng vô ích."

"Cái gì? Tôi căn bản không được vào Kenzo. D nha! Xong rồi, tôi xong rồi, ngày mai tự động từ chức thôi, không cần chờ bị đuổi đi." Doãn Thần Lam kêu rên.

"Cô muốn đến Kenzo. D sao?" Khi Mục Thiên Dương hỏi ra những lời này, ngay cả hấn cũng sợ hết hồn.

Hấn không hiểu tại sao mình muốn đồng tình với cô gái này, hơn nữa còn nghĩ cùng cô ấy chung đụng một khoảng thời gian.

Hấn quan sát cô gái này từ trên xuống dưới một phen, phát hiện cô không có cái gì đặc biệt hấp dẫn người. Mà hấn, tại sao lại có cái loại kích động nghĩ cùng cô ở chung?

"Muốn!" Doãn Thần Lam không chút suy nghĩ trả lời.

"Vậy đi cùng tôi." Hấn nói bốn chữ này về mặt vẫn không có bất kỳ thay đổi gì.

"Cảm ơn cảm ơn!" Doãn Thần Lam nhất thời cảm kích chảy nước mắt, lập tức khom lưng thành chín mươi độ hướng hấn cúi người.

Mặc dù hấn thoát nhìn là người rất lãnh khốc, tuy nhiên lại trợ giúp cô.

"Vô cùng cảm tạ anh, tiên sinh! Anh thật là người tốt, anh nhất định sẽ phát tài và cưới được cô vợ xinh đẹp." Cô cúi người nói không ngừng, một bên đuổi theo một bên cúi đầu theo bên cạnh.

Mục Thiên Dương lắc đầu một cái. Cô gái này mấy phút trước mới đem hấn mắng đến thối đầu, hiện tại lại đuổi theo hấn nói cảm ơn. Xem ra cô thật là không biết hấn.

Vì vậy Mục Thiên Dương dẫn dắt Doãn Thần Lam, đến tầng lầu của Kenzo. D.

Hai người đẩy cửa thoát hiểm, phát hiện có vài chục đôi mắt đang nhìn chòng chọc bọn họ.

Trong đó có mấy người mắt tình, lưng đã cúi xuống, chuẩn bị hô lên: "Mục. . ."

Bọn họ lập tức bị ánh mắt của Mục Thiên Dương ngăn lại.

Doãn Thần Lam nghi ngờ hỏi: "Đây, anh cũng họ Mục đó? Bọn họ sao lại muốn cùng anh cúi người chào?"

"Tôi không biết!" Hấn lạnh lùng nói.

"Đó. . . ." Doãn Thần Lam cảm thấy cả người không được tự nhiên, "Tại sao tôi cảm thấy, những cô gái kia đều đang trừng mắt nhìn tôi?"

"Tôi không biết!" Mục Thiên Dương bước nhanh đến phía trước.

"Anh đi nhanh như vậy làm gì? Chân của tôi rất đau, làm phiền anh săn sóc một cô gái đi, đi chậm một chút! Làm ơn làm ơn!" Doãn Thần Lam cầu khẩn.

Cô lại muốn cầu xin hấn? Mà hấn không ngờ. không tự chủ thả chậm bước chân?

Mục Thiên Dương phát hiện phản ứng của mình, đột nhiên có chút tức giận với chính mình.

"Tiên sinh, anh là người thật tốt." Doãn Thần Lam đuổi theo, đối với hắn nói.

Nghe vậy, Mục Thiên Dương không khỏi sùng sốt.

Có quá nhiều người từng ca ngợi hắn.

Người cùng lứa, cùng địa vị ca ngợi hắn còn trẻ mà đầy hứa hẹn, có ánh mắt thật tinh tường, mà Tạp chí Thời trang bình luận hắn là người đàn ông độc thân hoàng kim được hoan nghênh nhất hàng năm.

Mỗi lần ca ngợi đều làm hắn kiêu ngạo, làm hắn cảm thấy vinh quang. Hắn tin tưởng, trên thế giới này không còn có cái gì ca ngợi là hắn không chiếm được, cũng không có điều gì thật ly kỳ.

Nhưng bây giờ, cô lại nói hắn là cái "Người tốt"? Cô dùng những chữ bình thường để ca ngợi hắn, không khỏi làm hắn sùng sốt.

Hơn nữa, không giải thích được, hắn lại cảm giác được ấm áp.

Mục Thiên Dương cảm giác mình mấy ngày nay thật sự không bình thường.

Buổi tối một ngày trước mới tốt bụng từ quán rượu nhỏ chuộc về một tiểu quý say, hôm nay tại sao lại tốt bụng như vậy, giúp một người khác mơ hồ tìm "Mục Thiên Dương"?

Ah? Đợi đã nào...!

Mục Thiên Dương đột nhiên dừng bước, cùng với Doãn Thần Lam theo sát vì vậy cứ như vậy đụng vào cái lưng rắn chắc của hắn.

Hắn quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt kia làm cho người hít thở không thông.

Hắn dùng ngón tay nắm mặt của Doãn Thần Lam " Có phải cô là."

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

"Tôi không phải!" Bị ánh mắt dọa người của hắn xem xét, cô phản xạ trả lời ba chữ này.

Ánh mắt của Mục Thiên Dương chuyển thành nghi ngờ, cô gái nhỏ này biết trong lòng hắn nghĩ cái gì?

"Tôi không phải cô ý đụng vào anh!" Cô khẳng khái nói.

Chắc! Ngốc đến độ làm cho người ta lười gặp. Mục Thiên Dương nghĩ thầm rằng.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, quẹo khúc quanh, đi vào một gian phòng lớn, một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp đang trang điểm bên trong.

Người phụ nữ trẻ tuổi nhìn thấy Mục Thiên Dương từ trong gương, lập tức vui vẻ xoay đầu lại, mặt cười híp mắt: "Ta nghĩ hôm nay con sẽ."

Lời còn chưa nói hết, nhìn thấy Doãn Thần Lam như một con chuột nhỏ từ sau lưng Mục Thiên Dương đuổi theo, nhìn thấy người phụ nữ, Doãn Thần Lam kinh ngạc.

Nhưng Doãn Thần Lam vẫn lễ phép hướng đối phương gật đầu.

Một người phụ nữ thật xinh đẹp, trong lòng Doãn Thần Lam nghĩ, bà như người phụ nữ xinh đẹp từ những bức tranh cổ của Âu châu đi ra, nhìn vào làm người ta hít thở không thông.

"Cô gái này là bạn gái của tôi tối nay!" Mục Thiên Dương đơn giản nói rõ với người phụ nữ: "Tôi muốn cùng cô ấy đi vào bên trong Ken-zo. D tìm người."

"Tìm người?" Người phụ nữ trẻ tuổi dùng giọng nói cực kỳ tinh tế hỏi: "Từ khi nào con trở thành người dẫn đường, sao ta không biết?"

"Đừng nói móc tôi!" Mục Thiên Dương tức giận nói.

Người phụ nữ trẻ tuổi cũng lười hỏi tiếp, liền sáng khoái đáp ứng: "Thân là người phát ngôn hiện tại của Kim Thời, ta sẽ không làm con thất vọng."

Người phát ngôn của Kim Thời? Cái danh hiệu này thật là vĩ đại! Nhân vật vĩ đại này, cô hình như từng nhìn thấy trên tạp chí, hình như. Hình như gọi là.

"Diệp Cẩm Hoa!" Doãn Thần Lam hưng phấn kêu lên danh hiệu của người phụ nữ.

Cô xông lên phía trước, bắt lấy đôi tay được bảo dưỡng vô cùng mịn màng của Diệp Cẩm Hoa.

"Bà là thần tượng của cháu, trời ạ! Bà so với trên tạp chí xinh đẹp hơn gấp trăm lần, cháu yêu bà chết mất. Cháu luôn cho là trên thế giới này làm gì có người phụ nữ nào vừa thông minh vừa xinh đẹp như vậy, nhưng hôm nay tận mắt thấy, thật sự. Thật, thật cao hứng." Cô cao hứng đến độ như nước mắt muốn chảy xuống.

Diệp Cẩm Hoa đại khái là nữ doanh nhân duy nhất mà Doãn Thần Lam biết.

Diệp Cẩm Hoa đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó liền bị nhiệt tình không che giấu của Doãn Thần Lam làm cho động lòng.

Rực rỡ như ánh mặt trời, như địa cầu, đầy ý nghĩa! Diệp Cẩm Hoa nhìn cô, như nhìn đến một cô gái trẻ tuổi tràn đầy hương quế, cả tâm cũng sáng lên.

"Ta thích cô bé này!" Diệp Cẩm Hoa nhìn Mục Thiên Dương nói: "Giao cho ta đi, ta nhất định sẽ làm cho cô ấy trở thành cô bạn gái xuất sắc nhất tới nay, tuyệt đối sẽ không làm mất mặt con."

"Một giờ sau tôi tới nhận người!" Mục Thiên Dương nói xong, ra khỏi phòng thay đồ.

Diệp Cẩm Hoa đi tới trước tủ treo quần áo, lấy ra khỏi tủ treo quần áo trắng một cái, xanh 1 cái, như làm ảo thuật, biến ra một bộ lễ phục mỹ lệ cho buổi tối.

Từ lụa mỏng như tuyết mùa Xuân Hạ, đến da thú mùa Thu Đông đầy đủ mọi thứ. Diệp Cẩm Hoa từng cái từng cái chọn lấy, cuối cùng chọn ra một bộ dạ phục lộ vai.

Diệp Cẩm Hoa thích đến không buông tay được giờ dạ phục lên cao, vô cùng say mê tuyên cáo: "Hôm qua mới nhận từ máy bay tới, trang phục mới nhất của Ken-zo năm nay. Chính là nó!"

À? Không tốt rồi? Cô chưa từng mặc bộ nào lộ lưng! Nhìn bộ y phục không có mấy lượng vải vóc này, chỉ sợ ngay cả bắp đùi cũng rất khó khăn che kín hoàn toàn.

"Có." Doãn Thần Lam cẩn thận từng li từng tí hỏi: "... Bộ y phục nào ... nhiều vải hơn một chút không ạ?"

"Bớt ồn ào!" Diệp Cẩm Hoa bá đạo nói với cô: "Không phải cháu vừa mới nói rất sùng bái ta sao?"

Đứng đứng đứng, Doãn Thần Lam gật đầu như giả vờ.

"Vậy cháu nên tin tưởng ta!"

Một câu còn chưa nói hết, Doãn Thần Lam đã bị bắt vào phòng thử quần áo.

Năm phút đồng hồ sau, trong phòng thử áo truyền ra tiếng thét chói tai: "Cái gì?!"

"Bà là mẹ của anh ta? ! Không thể nào! Bà xem ra nhiều lắm mới ba mươi tuổi."

Diệp Cẩm Hoa phát mái tóc đẹp từ trong phòng thử áo đi ra.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên được nghe khen ngợi, nhưng mà bị khen ngợi như vậy, bà vẫn phi thường vui vẻ.

"Ta là mẹ hẳn thật đấy!." Diệp Cẩm Hoa tựa trước bàn trang điểm soi gương, cảm thấy mình xinh đẹp quá, xinh đẹp không giống người phạm.

Không bao lâu, Doãn Thần Lam từ phòng thử quần áo lao ra.

Đây. Đây làm sao đi ra ngoài gặp người? Mang áo ngủ ra so với áo dạ tiệc này còn kín gấp mấy lần đó!

Cô chỉ vì tìm Mục Thiên Dương mà thôi, tại sao phải trả giá lớn như vậy nha? Ngay cả trước đây cô từng có tám bạn trai, nhưng cũng chưa có ai nhìn thấy cô lộ da nhiều như vậy.

Chỉ là nhớ tới bạn tốt kiêm cấp trên của cô Lô Giai Giai đã uy hiếp, dù thế nào đi nữa cô cũng phải hy sinh.

Thẳng thắn mà nói, trong một năm này, nếu như không phải Lô Giai Giai nhiều lần "che đậy" cho cô, có thể cô đã sớm về nhà ăn một mình.

Cho nên, cô nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ lần này!

Diệp Cẩm Hoa ở một bên từ trên xuống dưới dò xét cô một phen, đánh giá: "Trừ bộ ngực không đủ lớn ra, tỷ lệ coi như cân xứng. Đơn giản mà thêm cái đệm ngực là tốt."

Còn nhỏ? Của cô là cup B rồi.

"Cháu không muốn thêm đệm ngực, rất kỳ quái."

Nhưng Diệp Cẩm Hoa căn bản không để ý kháng nghị của cô, cố ý thay cô cải tạo.

Một giờ sau, Mục Thiên Dương vô cùng đứng giờ tới gõ cửa.

Khi hần nhìn thấy Doãn Thần Lam, cả người cũng ngầy ra.

Lúc trước là một đầu tóc tán loạn như quỷ, không thẳng cũng không cuốn rối bù, bây giờ đã được vén lên chỉnh tề, hai bên mép tóc được uốn dịu dàng đáng yêu.

Mà dạ phục trên người cô, làm phơi bày cổ cùng bả vai của cô, có vẻ vừa đáng yêu lại hấp dẫn.

Bộ dạ phục này đại khái hai mươi vạn, không nghĩ tới trừ mẹ hần ra, còn có cô gái thứ hai, có thể đem đường cong cùng giá trị của bộ y phục này thể hiện được hoàn mỹ thế kia?

Con gái thật đúng là bách biến.

"Cũng không tệ lắm!" Hần mở miệng.

Cũng không tệ lắm thôi ah? Doãn Thần Lam cô sống đến hai mươi ba tuổi, cũng chưa từng xinh đẹp như vậy! Cô căn bản không dám tin tưởng, không ngờ nổi mình cũng có thể xinh đẹp như vậy.

Cái gì gọi là "Cũng không tệ lắm"? Diệp Cẩm Hoa nghe loại ngôn ngữ hình dung qua loa như thế, rất muốn trừng mắt nhìn con trai một cái, nếu không có người ngoài, bà đã làm như vậy rồi.

Nhưng, bà là "Thần tượng" của người ta! Hình tượng không thể không chú ý.

"Dù sao tôi vốn cũng không phải là một mỹ nữ!" Doãn Thần Lam làm bộ rất tự biết rõ đáng về của mình, mặc dù trong lòng không phải vậy. "Đối với tôi như vậy mà nói là đã tốt rồi."

Mục Thiên Dương nghe Doãn Thần Lam cứ như vậy nói ra lời nói không tự tin, không khách khí liếc cô một cái tại chỗ.

"Chẳng lẽ tôi không thể tự quả trách mình sao?" Doãn Thần Lam ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đón nhận sự xem thường của Mục Thiên Dương.

Đương nhiên không thể! Mục Thiên Dương bá đạo nghĩ nói với cô bốn chữ này, nhưng quay đầu lại suy nghĩ một chút, mình hình như không lý do cùng lập trường gì để nói.

Hần chỉ là Chỉ là ghét bộ dạng tự ti này của cô.

Hừ, thôi.

"Đi nào!" Sau khi bỏ xuống những lời này, Mục Thiên Dương liền dẫn đầu đi.

Sau khi mang cô tiến vào trong hội trường, Mục Thiên Dương liền tự mình đi xã giao.

Doãn Thần Lam bị bỏ rơi, ngồi một chút, đã không yên.

Hơn nữa. Bụng của cô thật đói, sớm biết tìm Mục Thiên Dương phải tìm lâu như vậy như vậy, thì cô đã ăn trước hai cái bánh bao rồi mới đến.

Nhưng hiện tại cô không có chỗ viện trợ, bởi vì người tốt đó đưa cô vào, bây giờ chẳng biết đã đi đâu rồi.

Cái quái gì! Chính mình cũng như vậy tới mất dạng chỗ nào rồi, nào còn có thể giúp cô tìm người?

Cô đành phải cố gắng cứu tề, trước cùng nhóm khách ở cửa dò thăm vị trí Mục Thiên Dương, nhưng căn bản không có người nào để ý đến cô, cũng không có ai có sắc mặt hòa nhã với cô. Thậm chí bọn họ còn ở sau lưng cô châu đầu ghé tai vào nhau.

"Cô bé này là ai vậy?"

"Tôi cũng không biết!"

"Không phải là thiên kim tiểu thư nhà ai chứ?"

"Xem ra không giống." Một người đàn ông hi hi ha ha nhạo báng: "Sợ là gà vừa mới lần vào xã hội thượng lưu, muốn cùng được ở với Mục Thiên Dương. Chẳng thể thì đi khắp nơi hỏi người ở đâu như ngoài chợ vậy?"

Gà? Nghe chữ này, Doãn Thần Lam cũng không nén được tức giận nữa .

Cô tức giận quay đầu, mắng: "Là các anh coi nơi này như cái chợ, rù rì rù rì vậy là cái gì, là vịt đó?"

Trong nháy mắt, khuôn mặt người đàn ông xanh mét, mà toàn hội trường từ bỏ huấn luyện chuyên nghiệp - Michel ở ngoài, ánh mắt mọi người đều chuyển đến phía cô.

Doãn Thần Lam phát hiện sự việc không ổn, mặt đỏ lên, vội vàng ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí .

"Tôi là Doãn Thần Lam đại diện cho Á Tân, nghề nghiệp cũng có danh tiếng, không phải là Gà!" Cô không cam lòng tự lảm bảm.

Trận xôn xao này, Cô Giai Thành cùng Michel ở xa, cũng chú ý tới.

Ánh mắt hai người không ngừng nhìn về phía Doãn Thần Lam.

"Cô ấy hình như." Cô Giai Thành cảm thấy là Doãn Thần Lam, nhưng lại không xác định. "Hình như là." Hắn ngay cả "Doãn Thần Lam" ba chữ này cũng không dám ở trước mặt Michel nhắc tới.

Mà Michel đương nhiên cũng biết Cô Giai Thành chỉ ai.

"Cô gái kia có thể đã té xỉu ở lầu thứ năm mươi trên cầu thang thoát hiểm, không phải là cô ấy." Michel mặt không đổi sắc nói.

Thật vất vả chịu đựng hết năm mươi phút mở màn, tiếp đến là tiệc ăn mừng.

Mục Thiên Dương vẫn không xuất hiện, vì vậy Doãn Thần Lam theo đám người tiến vào một đại sảnh khác.

"Thức ăn!"

Vừa nhìn thấy một hàng rượu cùng đồ ăn nóng, bánh ngọt, bụng đói kêu vang, Doãn Thần Lam lập tức hưng phấn đi về phía trước.

Cuối cùng cô cũng không chết đói.

Vì vậy cô bắt đầu trái một tay phải một tay, như bên cạnh một người cũng không có bắt đầu ăn từng miếng lớn thức ăn ngon .

Khi cô ước chừng bụng no năm phần, vừa ngẩng đầu lên, phát hiện có một đôi ánh mắt sắc bén đang trừng cô.

Lập tức, thức ăn trong miệng cô nuốt không được, nhả ra cũng không xong.

"Tôi đã nói rồi, tại sao bữa tiệc hôm nay lại có người đột ngột xuất hiện?" Michel không nghĩ tới, Doãn Thần Lam chẳng những không có té xỉu trên bậc thang, còn có một bộ dạng xinh đẹp xuất hiện trong sự kiện hàng năm, thật tức điên.

Mà Cô Giai Thành bên cạnh cô, vẻ mặt lần lượt thay đổi lúc phức tạp lúc lại như cao hứng, hay như mất hứng, quái dị cực kỳ.

"Cô vào bằng cách nào?" Michel vươn tay kéo y phục của cô: "Còn nữa, bộ quần áo này trên người cô vì sao có? Oa, còn là tơ lụa cao cấp. Cô nhất định phải chết!"

Doãn Thần Lam vì bảo vệ y phục của thần tượng, vội vàng nuốt thức ăn, giải thích: "Là của Diệp Cẩm Hoa ."

Michel vừa nghe, mặt trừng lớn.

"Cô đã. Trộm y phục của Diệp Cẩm Hoa ? !"

"Tôi không trộm!"

Ăn cắp, đây chính là một chuyện khủng khiếp! Cô Giai Thành ở bên, cảm thấy hắn không thể giữ trầm mặc nữa, hắn nhất định phải nói một câu.

"Michel, anh tin tưởng Thần. Lam Không phải là."

Nhưng khi hắn nhìn đến ánh mắt Michel càng ngày càng lạnh như băng, thanh âm lại càng lúc càng nhỏ, không thể nói hết lời.

"Tôi sẽ gọi bảo vệ tới bắt kẻ ăn trộm này đi!" Michel tức giận nói. "Bảo vệ đâu? Ở đây có kẻ trộm !"

"Kẻ trộm" hai chữ này vừa ra khỏi miệng Michel, nguy rồi, toàn hội trường bắt đầu xôn xao, mọi người nhìn nhau, hình như là đang hỏi nhau: "Ai là kẻ trộm?"

"Tôi không phải, thật sự" Doãn Thần Lam phát hiện toàn bộ mọi người, bắt đầu vì cô mà lại náo loạn lên, có vẻ cực kỳ khẩn trương.

Cô chưa bao giờ gặp tình trạng khó giải quyết thế này!

Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, một giọng nữ tình tứ kiên quyết từ không trung vọng lại, phá tan tình trạng lúng túng --

"Là ai muốn bắt khách của tôi đi vậy? Ai có lá gan lớn vậy? Không biết mình hiện tại đang đứng ở chỗ nào sao?"

Diệp Cẩm Hoa đã lâu không có tức giận như vậy. Bởi vì bà biết rõ khi phụ nữ tức giận thì trên mặt sẽ xuất hiện thêm vài nếp nhăn.

Vì vậy làm bà "Rốt cuộc" tức giận, bà sẽ không dễ dàng tha thứ .

Đến gần, nhìn thấy Michel còn đang kéo y phục bảo bối của bà không thả, càng thêm nổi giận.

"Michel, mời buông tay, bộ y phục này là ta nhờ nhà thiết kế của Ken-zo làm . Mà cô lại xâm phạm quần áo của tôi như vậy, tôi rất mất hứng."

Diệp Cẩm Hoa đã sớm nghe đồn Michel ngang ngược càn rỡ, chỉ là vạn lần không nghĩ tới, cô gái này lại dám ở nhà của Thái tử xúc phạm "Hoàng thái hậu".

Đúng là chán sống rồi?

Như vậy cũng tốt, bà vừa đứng bắt được cơ hội, sửa chữa thiên kim tiểu thư không biết trời cao đất rộng này.

Michel vừa thấy "Hoàng thái hậu" giá lâm, vội vàng thả tay ra.

Thật ra thì, không cần Diệp Cẩm Hoa sửa chữa cô, thì một số khách theo kiểu gió chiều nào che chiều ấy, mong chờ được tiến vào chiếm giữ "Babel", đã ở phía sau tiến lên "Thay trời hành đạo" .

"Michel, sao cô không làm rõ ràng tình huống trước, cứ kích động như vậy là sao? Như vậy thật mất khí phách của thiên kim tiểu thư cao quý như cô!"

"Đúng vậy, vị tiểu thư này xem ra khí chất tu dưỡng rất tốt, sao có thể là kẻ trộm?"

Không cần hoài nghi, người thứ hai lên tiếng chính là người vừa rồi ở trong đại sảnh phát biểu, cười nhạo Doãn Thần Lam là "Gà".

Doãn Thần Lam liếc xéo người đàn ông gió chiều nào che chiều ấy, rất muốn phun thức ăn vừa rồi ra. Người có tiền đều không có khí tiết như vậy sao?

"Michel, cô nên nói lời xin lỗi vị tiểu thư này mới đúng."

"Michel, chẳng lẽ cô không biết y phục Diệp tiểu thư cất giữ, ở Đài Loan đều là bảo vật vô giá ư?"

Bộ y phục này? Doãn Thần Lam cúi đầu cẩn thận nhìn lại nhìn.

Bảo vật vô giá? Làm ơn, cô nghĩ lấy ra làm áo ngủ cũng cần phải suy tính, lộ nhiều như vậy.

Bất quá, đã có cơ hội "Hồi báo", Michel đã làm với cô, Doãn Thần Lam nói cái gì cũng muốn gia nhập.

Cô có ý nhú này, nói: "Hình như bị sứt chỉ một chút."

Khi cô thốt ra lời này, Michel lại bị mồm năm miệng mười công kích một vòng.

Mặc dù Michel trong lòng khó chịu thế nào cũng biết thế cục đã nghịch chuyển.

Cô giấu khuôn mặt đi ghê xuống, đối với Diệp Cẩm Hoa khom người thật sâu, nói: "Thật xin lỗi, tôi không biết cô ấy là khách của bà. Tôi chỉ vì nhìn thấy có người xông vào hội trường, vì an nguy của mọi người, cho nên mới kích động một chút, xin bà tha thứ cho tôi, được không?"

"Khụ!" Diệp Cẩm Hoa nhìn cô một cái. "Tôi rất ghét có người trong tiệc của tôi làm mất hứng, bất kể căn cứ vào lý do gì. Party phải thật cao hứng, hơn nữa đây cũng là ham mê duy nhất của Diệp mẫu. Hiện tại, tôi muốn người làm tôi mất hứng rồi đi."

Cô vừa dứt lời, toàn trường lại tiếp tục sôi nổi, thanh âm đồng ý người này rồi đi.

Vì vậy, Michel kéo tay Cô Giai Thành, thức thời xoay người chuẩn bị đi.

"Đợi chút." Diệp Cẩm Hoa lên tiếng nói: "Xin đến chỗ khách của tôi nói xin lỗi. Michel, tôi nghe nói cô cũng từng được giáo dục của một thiên kim, sao ngay đến cả lễ nghi này cũng đã quên rồi sao?"

Michel bắt đầu đi, hướng về phía Doãn Thần Lam cúi người thật sâu.

Mà lúc này, Doãn Thần Lam ngược cầm thật cao, cố ý giả trang bộ dạng "Mắt người thấy chó thấp".

"Tôi sẽ phân phó xuống, hai vị, sau này sẽ không nhận được thư mời của Kenzo. D."

Diệp Cẩm Hoa bình tĩnh nói với bọn họ.

Bị điểm danh hai người hậm hực rời đi.

Nghe vậy, khuôn mặt Doãn Thần Lam càng không ngừng kích động, cuối cùng cô cũng báo thù được rồi!

Cô xoay người hướng Diệp Cẩm Hoa nói cảm ơn, sau đó hỏi bà: "Đúng rồi, con trai của bà đâu?"

Không phải dùng xưng hô "Quý công tử", mà dùng "Con trai của bà", có thể thấy được cô gái này cùng Diệp Cẩm Hoa giao tình không nhỏ. Người ở chỗ này nghe thấy câu hỏi của Doãn Thần Lam, đều suy đoán như vậy.

Diệp Cẩm Hoa thân nhiên cười, nói: "Tôi không biết cũng, cô đi tìm khắp nơi xem".

Diệp Cẩm Hoa âm thầm cười trộm ở trong lòng.

Không biết vì sao, bà đột nhiên có một dự cảm, nghĩ con trai bảo bối Mục Thiên Dương của bà, tám phần sẽ thua trên tay cô gái này.

"Thiệt là, " nghe vậy, mặt Doãn Thần Lam lộ vẻ không vui: "Người này rõ ràng nói muốn giúp tôi tìm người, lại tự mình chạy đi, có ý gì?!"

Này. Này. đối tượng trong miệng cô gái đang nói, chẳng lẽ. Là cao đến mức bọn họ không thể chạm, sâu không lường được, vừa sùng bái lại kính ngưỡng Mục tổng tài Mục lão đại sao?

Tất cả nghe thấy không khỏi hít một ngụm khí lạnh, hơn nữa cũng thay đổi cách nhìn cách nhìn đối với cô gái nhỏ không biết từ đâu đến này.

"Thôi, cháu đi tìm anh ta, cháu phải đi tìm anh ta tính sổ!" Doãn Thần Lam nói với Diệp Cẩm Hoa: "Cháu đi đổi bộ lễ phục này trả lại cho bà trước đã, thần tượng."

Nói xong, người đã chạy tóe khói.

Chợt. Giống như?

Cô cùng Diệp Cẩm Hoa đến tốt cùng là quan hệ thế nào, tại sao người quan trọng như vậy, bọn họ chưa từng nghe nói qua?

"Thì ra anh trốn ở chỗ này! Bị tôi bắt được rồi!"

Doãn Thần Lam vừa nhìn thấy Mục Thiên Dương, liền không nhận được mắt "Anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, anh còn chưa giúp tôi tìm được Mục Thiên Dương. Hiệu suất làm việc của anh rất kém cỏi!"

Thật ra, Mục Thiên Dương mới vừa đi tới cửa nhỏ để trốn, chuyên tâm thưởng thức cảnh đêm.

Không nghĩ tới sau lưng đột nhiên truyền đến một trận mắng.

Kể từ sau khi ba hấn qua đời, không còn có ai có thể chỉ vào mũi của hấn mắng như vậy, cô gái này cảm xúc rất kém.

Không phải cô nói cô làm ở bộ phận quan hệ xã hội sao? Xem ra một điểm cũng không đủ tư cách.

Hấn không đáp lại cô, yên lặng quay đầu lại, lại nhìn thấy trong tay cô xách theo một túi đồ.

"Anh không biết, thức ăn bên trong ngon thế nào đâu." Doãn Thần Lam mở ra túi giấy cô lấy trong party ra, đưa từng món cho Mục Thiên Dương nhìn.

"Có bánh bơ nhân kem, bánh phô mai, bánh việt quất, còn có donut. Ày! Món donut này là món donut ngon nhất mà tôi ăn, anh không biết lúc tôi ném nó cảm động đến mức muốn chảy nước mắt."

Cô. Cô ta lấy điểm tâm ngọt trong party bỏ vào túi? Không – phải -- chứ?

Lần này Mục Thiên Dương cuối cùng cũng mở rộng tầm mắt rồi. Những thức ăn này hấn đã chán ngấy rồi, hơn nữa, hấn chưa bao giờ nghe nói, có ai sẽ ở trong party lấy thức ăn về.

Cô gái này nghèo đến điên hay là quý chết đói?

"Đúng rồi, anh giúp tôi tìm Mục Thiên Dương có thấy không?" Doãn Thần Lam bên đếm "Chiến lợi phẩm" lấy được, một bên hỏi.

"Không thấy!"

Mục Thiên Dương chính là hấn, hấn muốn đi đâu tìm?

"Anh Thật là không đáng tin tưởng, tôi còn tưởng rằng anh là con trai của thần tượng của tôi, nên có biện pháp." Doãn Thần Lam oán giận nói: "Thôi, cũng cảm ơn anh trợ giúp tôi, mà mẹ của anh lại giúp tôi chinh Michel."

Chinh người? Bà lão không tiếp nhận cũng không thuận theo ai, đã làm chuyện gì?

"Đi thôi!" Doãn Thần Lam kéo tay Mục Thiên Dương, quay đầu đi.

Mục Thiên Dương nhất thời ngốc, hỏi: "Đi đâu?"

"Đương nhiên là tìm chỗ tối để hưởng thụ những thức ăn ngon này!" Doãn Thần Lam không kiên nhẫn giải thích cho hắn: "Nếu không chờ bị Mục Thiên Dương phát hiện tôi lấy trộm thức ăn trong party của hắn! Vậy không phải tôi chết chắc sao?"

Nếu đổi lại là người khác, đương nhiên phải chết, nhưng cô. Còn chưa nhất định. Mục Thiên Dương cảm thấy thú vị, trong lòng nghĩ như vậy.

"Tại sao cô muốn trộm thức ăn trong party?" Hắn một bên bị kéo đi một bên hỏi.

"Sao lại nói 'trộm' khó nghe như vậy?" Doãn Thần Lam nói: "Còn không phải là vì anh sao. Tôi cả đêm không nhìn thấy anh, nghĩ chắc anh chưa ăn cơm tối, mới quyết định trộm ra cho anh ăn, tôi Doãn Thần Lam đây là lần đầu tiên làm kẻ trộm đó."

Vì hắn? Trên thế giới này còn có người sợ Mục Thiên Dương sẽ đói bụng sao? Không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, lời này nghe thế nào cũng thấy uất ức sao?

Hắn đột nhiên dừng bước.

"Anh lại làm sao thế?"

"Tôi. Cảm ơn!" Mục Thiên Dương bất thiện đối với người nói "Cảm ơn", bởi vì hắn chưa bao giờ cảm giác mình, cần cảm kích người khác.

Bởi vì, bình thường đều là người khác tới cảm kích hắn.

"Cảm ơn cái gì? Chúng ta không quen không biết, anh giúp tôi như vậy, đương nhiên tôi phải báo đáp anh. Chúng ta trong xã hội này cần một chút ôn tình (tình cảm ấm áp) ! . Như vậy về sau anh mới có thể lại đi giúp đỡ những người khác. Nếu như tôi đối với việc giúp đỡ của anh biểu hiện lãnh đạm, về sau anh lại sẽ không đi trợ giúp người khác."

Trợ giúp? Cái gì là trợ giúp? Đối với hắn Mục Thiên Dương mà nói, cho tới bây giờ chỉ có chuyện trao đổi ích lợi.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Mười lăm phút sau, Doãn Thần Lam cùng Mục Thiên Dương đã cùng nhau ngồi trên ghế dựa trong công viên, cùng nhau ăn donut.

"Ăn ngon chứ? !" Doãn Thần Lam ân cần hỏi.

Nói nhảm, Khách sạn Quân Duyệt mời đầu bếp nổi danh nước Pháp Steven làm donut, sao có thể không ngon?

Hắn là người duy nhất mà hắn Mục Thiên Dương công nhận làm đồ ăn ngon.

"Chưa từng ăn donut ngon như vậy chứ?" Doãn Thần Lam ngây ngốc hỏi.

Làm ơn, đây chính là món ăn trắng miệng mà hắn ăn mỗi ngày sau bữa tối .

"Đúng rồi, anh tên là gì? Hôm nay anh cùng mẹ anh đã giúp tôi một rất việc lớn." Doãn Thần Lam nói.

Ngu ngốc! Hắn chính là Mục Thiên Dương! Mục Thiên Dương trong lòng nghĩ.

"Tôi tên là Hầu Minh Thiên." Coi là ngày mai đi.

"Ngày mai? Chính là Minh Thiên à?"

Nói nhảm! Chẳng lẽ lại là hôm nay? Mục Thiên Dương tức giận nghĩ.

"Minh Thiên tôi nói cho anh này, tối nay mẹ anh thật sự rất đáng khen đó."

Doãn Thần Lam không chút tâm cơ, liến thoắng không ngừng đem chuyện cô cùng Cô Giai Thành vì sao chia tay, rồi bị Michel bắt nạt, lại báo thù như thế nào từng cái nói ra.

"Anh nói xem, có phải trong lòng rất vui vẻ không? !"

Cô Giai Thành, Mục Thiên Dương ở trong lòng âm thầm nhớ cái tên này. Hấn nhớ! Hấn nhất định phải chinh người này.

Hấn thậm chí, còn âm thầm đổ kị cùng người đàn ông này.

"Tôi đây cũng Cực kỳ cao hứng!" Suy nghĩ một chút, Mục Thiên Dương nói với cô.

Đây là lần đầu tiên hấn "Vì người khác cao hứng".

Mặc dù Mục Thiên Dương đối với mấy món ăn quen thuộc này đã ăn đến ngán, nhưng bắt tri bắt giác, hấn đã một mạch ăn liền năm cái, đúng như những gì mà Doãn Thần Lam đã nói, thật ngon, ngon đến mức làm người ta cảm động.

"Vậy cô không tìm được Mục Thiên Dương thì sẽ thế nào?"

"Còn có thể như thế nào, chắc chắn Ju-lia sẽ không thể giúp tôi vượt qua cửa ải khó khăn này rồi." Doãn Thần Lam buồn bã nói: "Tôi cũng đã làm hết sức rồi."

Doãn Thần Lam từ trong túi xách lấy thư mời ra cho Mục Thiên Dương .

"Nếu có thể đưa cho hấn thì tốt, như vậy Ju-lia cũng sẽ không làm khó. Nếu như Mục Thiên Dương có thể tham dự buổi khai trương chi nhánh thứ hai của công ty Á Tấn chúng tôi thì tốt rồi, đảm bảo Ju-lia sẽ dành tiền thưởng cho tôi".

"Ju-lia là ai?"

Doãn Thần Lam lại đem chuyện cô cùng Lô Giai Giai gặp nhau kể một lượt, kể cả đêm uống rượu say đó, cô chiếm cứ cái giường cao cấp của cô ấy đều kể hết.

"Thật là kỳ quái, đêm đó tôi rõ ràng mơ thấy một anh chàng rất tuấn tú, kết quả tỉnh lại đã không thấy tăm hơi." Doãn Thần Lam nói tới chỗ này, không nhịn được nhìn Mục Thiên Dương một cái."Đẹp trai giống như anh này. Kỳ quái, càng xem càng giống."

Ngủ gật, chính là hấn. Mà cô, chính là quý say nhỏ mà hấn từ trong quán rượu nhỏ chuộc trở về !

Cuối cùng Mục Thiên Dương cũng sáng tỏ, không trách được hấn vẫn cảm thấy cô nhìn quen mắt.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia chớp, ngay sau đó chỉ nghe thấy'Oanh' một tiếng, Doãn Thần Lam nghe tiếng liền chồm vào trong ngực Mục Thiên Dương .

Lúc hai người còn chưa kịp đổi mặt tình huống xấu hổ thì đã bị mưa rào cùng sấm chớp đánh tới chạy trốn chết.

Mục Thiên Dương không nói hai lời, cởi áo khoác hãng Armani ra chắn mưa cho Doãn Thần Lam.

Sấm chớp đánh từng hồi, Doãn Thần Lam thét chói tai liên tiếp. Cô sợ nhất là sấm sét đánh, sợ từ nhỏ, không có lý do sợ.

"Đừng sợ!" Mục Thiên Dương thấy thế, theo bản năng nắm bả vai của cô an ủi: "Có tôi ở đây."

Thì ra cảm giác bảo vệ một cô gái là như vậy, có thể khiến người con trai cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Mà kiểu thỏa mãn này, chỉ sợ là so với phút giây khi hoàn thành Babel, cũng so không được .

Giờ khắc này bảo vệ Doãn Thần Lam, hấn đột nhiên có cái loại cảm giác này.

Mục Thiên Dương luôn luôn cho là hấn sẽ không có khả năng, đi bảo vệ cô gái nào khác trừ mẹ hấn. Nhưng bắt tri bắt giác, hấn đã làm rồi.

Thật vất vả, khi hai người chạy được vào trong khách sạn thì cũng đã ướt đầm

Nhân viên lễ tân vừa nhìn thấy hai ướt sũng chạy vào, trong lòng vốn đang lăm lăm, lại làm bắn sần nhà.

Nhưng mà, đợi đến khi bọn họ thấy rõ ràng người tới là Mục Thiên Dương, tất cả đều bị dọa sợ.

Đây chính là ông chủ của bọn họ!

"Mục."

"Tôi muốn một phòng." Mục Thiên Dương không cho bọn họ có cơ hội mở miệng.

"Vâng, vâng, mời đi theo tôi!" Nhân viên lễ tân vừa trả lời yêu cầu của Mục Thiên Dương, vừa đưa tới đem cho hai người cái khăn tắm trắng lớn để họ tạm lau khô.

Doãn Thần Lam vẫn hất hoi, không ngừng.

"Hắt. hắt."

"Gọi điện thoại tìm bác sĩ Thẩm đến cho tôi!" Hần lại đưa ra yêu cầu.

"Bác sĩ? Không cần! Tôi chỉ vì trời lạnh mới hắt xì hơi mấy cái. . . . Hôn nữa tôi không có tiền ở đây, tôi cũng không có tiền gọi bác sĩ đến khám bệnh tại nhà."

Doãn Thần Lam coi hần như không khí, cầm đầu cầm cổ vào túi xách đựng tiền lẻ. Rất hay, có ba đồng năm mươi xu cộng với một đồng bốn mươi xu.

Mục Thiên Dương kinh ngạc nhìn chòng chọc cô.

Chẳng lẽ cô cho là cô được tự mình bỏ tiền, cô chẳng lẽ không đem hần ở bên cạnh để vào mất sao?

Hần có một cảm giác tôn nghiêm của mình bị đá kích nặng nề.

Hần chưa từng thấy cô gái nào ở trước mặt hần mở túi tiền, chứ đừng nói là bóp tiền đựng ít tiền lẻ.

"Cô đang làm gì? !" giọng điệu của Mục Thiên Dương nặng nề, bởi vì trong lòng hần dâng lên một cỗ bức tức, nhưng tức cái gì, chính hần cũng không rõ lắm.

Dù sao hành động và cử chỉ của cô gái này luôn quái dị như vậy, quái dị làm cho hần khó chịu.

"Tôi sẽ gọi tắc xi về." Doãn Thần Lam nói thẳng: "Số tiền này chắc là đủ."

Hồ đồ!

Mục Thiên Dương nghe không nổi nữa, cũng không đợi Doãn Thần Lam nói hết câu, không muốn tốn lời với cô, hần cúi người xuống, đem Doãn Thần Lam tại chỗ vác lên bờ vai của hần.

"A. Làm gì thế."

Doãn Thần Lam không ngừng giãy giụa, kêu nháo kháng nghị, nhưng Mục Thiên Dương căn bản không để ý tới cô, xoay người bước một bước dài.

Nhân viên lễ tân khăn trương đi theo sau, nói: " số phòng 308."

"Gọi điện thoại cho bác sĩ Thẩm chưa?" Mục Thiên Dương chưa bao giờ nói yêu cầu đến lần thứ hai, dù sao ai không nghe lọt thì đáng chết. Nhưng lúc bước chân của hần có chút rối loạn.

Không để ý tới người phía sau có đáp lại hay không, hần tự mình khiêng Doãn Thần Lam trở về phòng.

Một lát sau, bác sĩ Thẩm tới kiểm tra qua, rồi đi, nói không nghiêm trọng.

Hai giờ sau, Doãn Thần Lam cùng áo ngủ, nằm ở trên giường an ổn đi ngủ.

Khuôn mặt cô ngay thơ thoạt nhìn rất thỏa mãn cũng rất hạnh phúc, còn phát ra âm thanh ngủ say.

Mục Thiên Dương đưa mắt nhìn cô chăm chú.

Nhìn cô, vẻ mặt của hần cũng bắt gặp nhu hòa,

Dáng vẻ của cô gái này ngủ thật đúng là đẹp mắt. Mặc dù cô không phải tuyệt thế mỹ nữ, nhưng thoạt nhìn vô cùng thuần khiết, thánh thiện.

Hần nhìn cô, vốn là ngồi nghiêm chỉnh nhìn cô, dần dần biến thành nghiêng mình đến xem cô, sau đó bất tri bất giác cúi xuống đến hông của cô, mặt của hần càng ngày càng gần sát mặt của cô rồi.

Rốt cuộc, hần không nhịn được hôn mặt cô.

Không tỉnh.

Hần lại hôn cái mũi của cô.

Không tỉnh.

Hắn lại hôn cái trán.

Nghĩ đến cô ở trong bữa tiệc giúp hắn gói bữa ăn tối, mà chính hắn đời này cũng được ăn một bữa ăn tối thỏa mãn nhất.

Đôi tay của cô khéo léo cẩn thận, đem từng món ăn ngọt dễ vỡ giữ được cẩn thận như vậy.

Cô gái này đầu óc ngốc nghếch một chút, tuy nhiên nó có thể mang âm áp cho người khác.

Mục Thiên Dương tỉ mỉ nhìn mặt của cô, thân thể của cô.

Áo ngủ màu trắng gạo ngăn cách thân thể của cô, tiết tấu vững vàng pháp phòng lên xuống. Bên trong áo ngủ đấy, tất nhiên là một thân thể mê người.

Hắn phát hiện hắn muốn cô.

Đột nhiên, Doãn Thần Lam lật người, nghiêng sang bên.

Trong miệng còn lẩm bẩm nói: "Tớ cũng không ngốc như vậy"

Mục Thiên Dương nghe được, nhin cười không được.

Cô chẳng những ngốc, hơn nữa còn ngây ngô. Ngây ngô đến mức phí hết tâm tư đi tìm Mục Thiên Dương, mà không biết người thật đã ở bên cạnh cô.

Mục Thiên Dương từ trong ví của Doãn Thần Lam tìm ra một ít thiệp mời.

"Á Tấn." Được, công ty cổ phần Á Tấn đúng không?

Doãn Thần Lam lại lật người, lúc lật qua vì động tác quá mạnh, nên đè cả người Mục Thiên Dương lại, kéo vào trong ngực của cô.

Góc độ bất thiên bất ý, cặp mắt Mục Thiên Dương trực tiếp tiếp xúc được, ngực sữa của Doãn Thần Lam lộ ra .

Lúc này, vốn còn nhẫn nhịn ý nghĩ muốn làm loạn, Mục Thiên Dương, lập tức phát hiện toàn thân mình một hồi nóng lên. Đây là lần đầu tiên hắn xâm phạm con gái, cũng bị con gái xâm phạm lại.

Hắn không nhớ rõ là từng nghe qua một câu nói ở đâu, câu nói kia như thế này -- phụ nữ không có đàn ông, chỉ biết thương tâm, mà đàn ông không có phụ nữ, thì sẽ nổi điên.

Chưa có cô gái nào động được đến ý nghĩ của Mục Thiên Dương, ngày trước không thể nào hiểu được ý nghĩa của những từ này, nhưng bây giờ, hắn đã hiểu rồi.

Hắn đã vì cô gái này nổi điên.

"Không thể nào? !"

Lô Giai Giai nghe Doãn Thần Lam kể lại "Sự kiện tìm Mục Thiên Dương" đêm hôm trước xong, con người thiếu chút nữa rớt xuống.

"Đúng thế. Thật xin lỗi!" Doãn Thần Lam cảm thấy rất xấu hổ, luôn miệng đối với Lô Giai Giai nói xin lỗi.

Cô biết cô rất kém, tìm một người mà tìm khắp nơi không thấy, hơn nữa còn lãng phí cả buổi tối, hôm sau còn đến công ty trễ nữa.

Cô biết tiền đồ của mình đã không thể xoay chuyển, hơn nữa không thể để cho Lô Giai Giai lâm vào tình thế khó xử.

Mà Lô Giai Giai đối với bạn tốt kiêm cấp dưới vừa ngốc nghếch vừa đàn độn, thì vừa đau lòng lại vừa tức.

Mặc dù ngoài mặt cô mắng Doãn Thần Lam mấy lời ác như vậy, nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng cô như đậu hũ, cũng không nghĩ đối với Doãn Thần Lam thấy chết mà không cứu.

Về tư, cô thật coi cô ấy như bạn, một người bạn chân chính.

Về công, Doãn Thần Lam là một cấp dưới vừa nghiêm túc vừa nghe lời, mặc dù việc lớn cô không giúp được cô ấy nhiều việc, nhưng cô cũng giúp cô ấy được không ít chuyện nhỏ.

Lúc này, điện thoại bàn của Lô Giai Giai vang lên, truyền tới thanh âm quen thuộc.

Lô Giai Giai vừa nghe đến thanh âm, cả người lại khản trương lên.

"Đại tập đoàn Đại Dương? Có, tôi đương nhiên có cho người qua chuyển thiệp mời" Cô cố ý không nói sự thật là Doãn Thần Lam đi, bởi vì cô còn muốn giữ lại Doãn Thần Lam.

"Báo cáo Là như vậy, "thôi, tự mình bịa cho tốt."Giám sát Đồng, chuyện là như này: ngày hôm qua vừa đúng lúc Mục Thiên Dương đi tham gia phát biểu buổi biểu diễn thời trang của Chan-nel, nên không nhận được thư mời của chúng ta, cho nên chúng ta không tiện quấy rầy ngài ấy, chỉ sợ ngài ấy nhất thời mất hứng.

Ngài cũng biết, công ty chúng ta làm về quan hệ xã hội, quan trọng nhất phải làm cho giám đốc cao hứng một chút, sao có thể để cho anh ta mất hứng đây? Cho nên người của chúng ta đã ở cao ốc Babel đợi cả một buổi tối."

"Kết quả?" chân mày Lô Giai Giai nhíu chặt hơn."Tôi đang liên lạc với nhân viên kia, mười phút sau sẽ gọi lại cho ngài được không?"

Mồ hôi lạnh rơi như mưa, Lô Giai Giai cúp điện thoại, không còn tâm tư để ý Doãn Thần Lam, cô đang suy nghĩ biện pháp gọi lại trả lời, vừa mở email vừa nghĩ bước kế tiếp.

Cho nên, cô không có chú ý tới Doãn Thần Lam đang "Đóng gói" .

Thật không ngờ, ngay sau đó, Lô Giai Giai nhận được một E-mail, cô như kẻ ngốc nở nụ cười.

Nội dung bức thư là như thế này --

Xin chào Lô tiêu thư :

Ngày hôm qua tôi ở cầu thang thoát hiểm của cao ốc "Babel", "Nhặt" được thư mời của quý công ty. Về lời mời của quý công ty chúng tôi cần phải xác nhận lại lần nữa.

Mong hồi âm

Thư ký trưởng tập đoàn Đại Dương - Tô Tiêu Chân .

Cuối cùng, Lô Giai Giai liếc Doãn Thần Lam một cái, thấy cô đang thu thập đóng gói, nói: "Cậu dừng ngay cái động tác ngu xuẩn này lại, như vậy rất không tôn trọng cấp trên của cậu."

"Tớ chỉ không muốn nghĩ"

"Bây giờ cậu còn có việc phải làm." Lô Giai Giai ra vẻ bình tĩnh đối với cô tuyên cáo: "Tô Tiêu Chân vừa gửi thư tới, thiệp mời của cậu Không biết vì sao rơi vào trên tay cô ấy rồi!"

"Có thật không?" Như từ bên bờ tử vong được cứu, Doãn Thần Lam mừng rỡ như điên."Như vậy chứng tỏ Mục Thiên Dương cũng đã nhận lời mời này ! Có phải vậy không?"

"Ừ. chẳng qua nhận được là một chuyện, có thể tới hay không, lại là chuyện khác. Mục Thiên Dương là tổng giám đốc khó tính nhất toàn Đài Loan, nếu mà không có lợi ích, hay lợi ích đối với hắn không nhiều, thì ngay cả cái liếc mắt hắn cũng chẳng để ý đến chúng ta."

"A. "Thất vọng.

Mục Thiên Dương này thật khó trị?

"Đương nhiên khó trị, mỗi giây của hắn đều nham vàng được đó?"

Lúc này, điện thoại bàn của Lô Giai Giai lại vang lên.

Cô vừa tiếp điện thoại, vừa cung kính trả lời."Vâng Phải"

"Kết quả là như vậy, vừa rồi tôi đã nhận được tin từ Tô Tiêu Chân." Lúc này Lô Giai Giai nói chuyện đã khôi phục một chút tự tin."Nếu đã hồi âm rồi, chứng tỏ khả năng có thể rất lớn. Vâng vâng . . . Chúng ta sẽ hỏi thăm lại. Không không không. Đây không phải là bản lĩnh của tôi, là cấp dưới của tôi Doãn Thần Lam. Đúng. Đúng. Chính là cô ấy, không sai. Cố gắng? Đương nhiên, chúng tôi vẫn luôn cố gắng. Cảm ơn trưởng phòng Đồng."

Hạ điện thoại xuống, hai người cùng thở phào nhẹ nhõm.

Ở đầu kia thành phố, đoàn trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Đại Dương, thư ký Tô Tiêu Chân cũng đang báo cáo với Mục Thiên Dương.

Sau khi báo cáo xong, cô khép văn kiện trong tay lại, nói: "Nói tóm lại, mặc dù trước mắt Á Tán chỉ là một công ty có quy mô không lớn, nhưng giám đốc Á Tán của họ, ngược lại được người trong giới coi trọng là có hiểu biết rộng rãi. Thư mời là do Lô Giai Giai trưởng phòng bộ phận PR viết.

Về cô gái mà ngài muốn tôi điều tra, bước đầu phán đoán hẳn không phải là Lô Giai Giai, có thể chỉ là một nhân viên nhỏ trong ngành của bọn họ.. Về

điều này, tôi sẽ tiếp tục hỏi thăm Lô tiểu thư."

"Vào mười giờ sáng tuần sau phải không?" Mục Thiên Dương hỏi.

"Vâng ạ, " Tô Tiêu Chân tiếp tục nói: "Nếu như tổng giám đốc đến chỗ hẹn, buổi sáng hôm đó còn có một giờ chưa có hẹn ạ."

"Đem hành trình sắp xếp vào đi."

"Vâng"

Một tuần lễ sau, tại tiệc rượu khai mạc Á Tán, chỉ thấy tất cả nhân viên toàn lực chiêu đãi khách.

Vì tranh thủ đầu tư khắp nơi, Á Tán chuẩn bị tiệc chúc mừng này đã được nửa năm. Trong đó đối tượng tranh thủ lớn nhất, đương nhiên có ưu thế nhất vẫn là tập đoàn Đại Dương.

Chỉ cần tập đoàn Đại Dương gật đầu một cái, thì những nhà đầu tư khác, khách quan mà nói, cũng chỉ là dẹt hoa trên giấy.

Doãn Thần Lam cùng Lô Giai Giai thì khẩn trương.

Mặc dù bọn họ đã nhận được hứa hẹn của Tô Tiêu Chân, nhưng không được gặp Mục Thiên Dương trước, thì hai người trông mong cố gắng chỉ có thể coi như thành công một nửa mà thôi.

Thời gian từng giây từng phút đến gần.

Rốt cuộc, đúng mười giờ sáng, Tô Tiêu Chân xuất hiện. Á Tán mắt tinh lập tức nhận ra cô thư ký.

Hắn bước nhanh đi lên phía trước, hướng Tô Tiêu Chân vươn tay ra, nói: "Tô tiểu thư, đã lâu không gặp."

Tô Tiêu Chân nhìn thấy giám đốc của Á Tán, đầu tiên là kinh ngạc, nhưng rất nhanh cô liền đem biểu tình đường đột của mình thu lại.

Cô cũng hướng đến giám đốc của Á Tán đưa tay ra. "Rất vui gặp lại!"

Hai người gặp mặt có một chút biến đổi, bởi vì lúc học đại học họ là người yêu.

Ngày trước gặp một vài trắc trở, nhưng tất cả đều đã qua.

"Mục tiên sinh đâu?" giám đốc của Á Tán chú ý nhất là chuyện này.

"Rất nhanh sẽ đến!"

Bởi vì vừa phải ký một hợp đồng có chút vấn đề, cho nên Mục Thiên Dương tất sẽ phải đến trễ. Vì vậy hắn nói tài xế đưa Tô Tiêu Chân tới đây trước, để bày tỏ thành ý của hắn.

Đồng thời, Doãn Thần Lam ở dưới lầu cũng lúc ẩn lúc hiện.

Trong lòng cô rất lo âu, "Tiền thưởng cuối năm" nếu như không có, nhiều lắm cô cũng chỉ có thể sống qua lễ mừng năm mới.

Phiền quá! Mục Thiên Dương thật đúng là làm khổ người ta.

Đột nhiên, cô thấy xa xa một người quen đang đi tới chỗ cô.

Doãn Thần Lam nhìn thấy hắn, trong lòng thật sự cao hứng nói không ra.

Cô lập tức xông lên phía trước, "Này, Hầu Minh Dương! Tại sao anh lại đi qua đây? Thật là khéo, công ty chúng tôi hôm nay cũng có bữa tiệc đó."

Hắn biết, một chút cũng không khéo, bởi vì hắn là "Đặc biệt" tới.

Nhìn thấy cô, không biết vì sao, Mục Thiên Dương không tự chủ được nở nụ cười.

Đã thật lâu hắn không có bởi vì nhìn thấy ai đó mà cười.

Hắn thật nhớ cô gái nhỏ này, từ lần đầu tiên gặp mặt, đến lần thứ ba gặp mặt, hắn cảm thấy Doãn Thần Lam càng ngày càng xinh đẹp. Trên mặt của cô, luôn mang theo một vẻ ngây ngô.

Không đợi Mục Thiên Dương đáp lại, Doãn Thần Lam đã nắm lấy tay của hắn, muốn kéo hắn lên lầu.

"Thật tốt quá, tôi có thể dẫn anh đi lên ăn món điểm tâm ngọt. Tôi đã nghe ngóng, hôm nay giám đốc chúng tôi mời đầu bếp, hình như cũng là đầu bếp làm điểm tâm hôm party của mẹ anh ngày đó!"

"Vậy sao?" Mục Thiên Dương mỉm cười.

"Đi đi đi, anh giúp tôi nhiều như vậy, tôi nhất định phải mời anh ăn nhiều Donut hơn" Doãn Thần Lam cao hứng nói.

Khi cửa thang máy ở tầng mười "Ting" một tiếng mở ra, hình ảnh Doãn Thần Lam kéo tay Mục Thiên Dương, lập tức gây sự chú ý của toàn hội trường.

Mặc dù lúc ấy người trong hội trường, đều đang chuyên chú nghe Á Tán lên tiếng, nhưng khi người đầu tiên phát hiện bóng dáng Mục Thiên Dương thì tất cả mọi người ở tại chỗ, đều xoay đầu lại nhìn.

Doãn Thần Lam lập tức sững sốt.

Bởi vì mọi người đều nhìn nét mặt của cô và cực kỳ kinh hoàng.

Cô cũng chỉ là mang một người bạn đi vào ăn chút điểm tâm, chuyện này có nghiêm trọng sao?

Những người từng nhìn thấy Mục Thiên Dương, đều tròn to hai mắt nhìn hai người bọn họ, chẳng qua, Lô Giai Giai chưa từng nhìn thấy, cho nên, dẫn đầu xông lên là Lô Giai Giai.

"Tớ bảo cậu ở dưới lầu nghênh đón Mục Thiên Dương, cậu lên đây làm cái gì?" Lô Giai Giai tức giận trách cứ Doãn Thần Lam "Chẳng lẽ cậu không biết, bây giờ cậu chỉ có thể dựa vào hần mà kiếm sống sao?"

Doãn Thần Lam vội vàng giải thích: "Tớ ở dưới lầu gặp người bạn ngày đó giúp tớ vào được Babel, cho nên dẫn hần đi vào ăn uống một chút. Chúng tớ sẽ đi xuống lầu ngay, cậu đừng tức giận!"

"Nếu là bình thường thì thôi, nhưng cậu có biết, Mục Thiên Dương tùy thời sẽ đến, ngộ nhờ hần bây giờ đã ở dưới lầu rồi thì sao?"

"Sẽ không đâu!" thần kinh Doãn Thần Lam rất lớn, đưa hai tay vuốt vuốt, nói, "Hần đã già yếu, động tác nhất định rất chậm chạp, sẽ không đến sớm như vậy."

Già yếu? Mục Thiên Dương đứng sau lưng Doãn Thần Lam, nghe được câu này, sắc mặt đại biến, giận đến phẫn nộ.

Hần năm nay mới ba mươi lăm tuổi, lại được tính là già yếu?

"Hần thật già vậy sao?" Mục Thiên Dương lạnh lùng hỏi. "Chẳng lẽ cô đã gặp hần?"

Doãn Thần Lam nói: "Đương nhiên là tôi chưa từng nhìn thấy hần, nhưng tôi nghe nói hần rất khó tính, kiêu ngạo, vừa lãnh khốc lại tâm lý không bình thường. Quả thật tính cách cùng với cụ già không có khác gì!"

Gi?

Là ai nói? Người nào không muốn sống như vậy? !

Gi mà khó tính, lại kiêu ngạo, vừa lãnh khốc lại tâm lý không bình thường?

"Ai nói?" giọng của Mục Thiên Dương càng lạnh hơn.

"Ngài ấy năm nay mới ba mươi lăm tuổi đó?" Lô Giai Giai rất tức giận nói: "Cậu đã ngốc nghếch rồi, còn không chịu học tập, ngay cả người mà chính mình muốn đi mời cũng không nghiên cứu tốt, khó trách cậu bị đóng gói."

"Á? ba mươi lăm tuổi?" Doãn Thần Lam thế mới biết. Cô gãi gãi đầu bày tỏ ngượng ngùng "Được rồi, hiện tại tớ đi xuống là được!"

Lô Giai Giai khoanh tay ở trước ngực, đối với Doãn Thần Lam, cô chỉ có thể lắc đầu mà thờ dài.

"Vậy trước tiên tớ giới thiệu bạn tớ cho cậu biết! Anh ta gọi là Hầu Minh Dương, là một người tốt."

Ở trong mắt cô ai mà không là người tốt? Lô Giai Giai đối với việc đánh giá người khác của Doãn Thần Lam luôn luôn không để trong lòng. Cô liếc người đàn ông này một cái.

"Được rồi, tớ sẽ để ý hần, bây giờ cậu nhanh đi xuống cho tớ." Lô Giai Giai thúc giục.

"Đợi chút, cậu biết không? Anh ta cũng là đại nhân vật đó!" Doãn Thần Lam như đang nói một bí mật trọng đại, vô cùng hưng phấn.

"Đại nhân vật nào?" Lô Giai Giai không tin Doãn Thần Lam có vận cứt chó, gặp được người gọi là "Đại nhân vật".

"Mẹ anh ta là Diệp Cẩm Hoa, Diệp Cẩm Hoa đó!" Doãn Thần Lam cao hứng công bố đáp án. "Bà ấy là nữ thần thời trang nha, cũng chính là người mà chúng ta rất sùng bái!"

Nghe vậy, Lô Giai Giai sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Diệp Cẩm Hoa Diệp Cẩm Hoa Diệp Cẩm Hoa. trong đầu Lô Giai Giai lật tung lên nhớ cái tên này.

Diệp Cẩm Hoa! Không phải là mẹ của Mục Thiên Dương sao? !

Như vậy người này. Người đàn ông này. Lô Giai Giai cứng lại, toàn thân nhất thời không cách nào nhúc nhích.

Mục Thiên Dương ở một bên, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn phản ứng của cô.

Doãn Thần Lam hưng phấn bắt tay Lô Giai Giai, nói: "Cậu cũng rất hưng phấn có đúng hay không? Cậu có thể thông qua anh ấy nhờ mẹ anh ấy ký tên đó!"

Ký cái đầu ấy! Lô Giai Giai cảm giác chính mình bị sốc nặng rồi.

"Mẹ tôi đúng là Diệp Cẩm Hoa!" Mục Thiên Dương tựa hồ cố ý gia nhập trò chơi này. "Cha là Mục Thần Phong."

"Tôi. Tôi. Tôi đã biết rõ, hân hạnh hân hạnh." Lô Giai Giai phát hiện mình đã ăn nói không mạch lạc. Cô đang tìm cách phá vỡ trường hợp lúng túng này.

"Giai Giai, cậu không sao chứ?" Doãn Thần Lam nói: "Vậy tớ đi xuống chờ Mục Thiên Dương, cậu nhớ để ý đến bạn của tớ đó! Nhớ đó, lấy Donut lại cho anh ta ăn."

"Đợi chút.!" Lô Giai Giai phát hiện hai chân của mình đã mềm đi, đứng không yên.

Cô quay sang Mục Thiên Dương, khom người thật sâu chào, nói: "Mục tiên sinh, vô cùng cảm tạ ngài trong lúc cấp bách, không chối từ vất vả, đường xa bót chút thời gian hạ cố đến buổi khai mạc của công ty nhỏ bé chúng tôi. Đây là vinh hạnh lớn cho công ty tôi. Bây giờ, xin mời ngài lên ghế trên."

A? Doãn Thần Lam vẫn còn mù mờ không rõ, xảy ra chuyện gì? Lô Giai Giai sao lại đột nhiên “Cân nhắc trọng lễ” như vậy?

"Giai Giai, anh ta là bạn của tớ Hầu Minh Dương nha, không phải Mục Thiên Dương!"

"Anh ta là Mục Thiên Dương!" Tâm tình Lô Giai Giai giờ phút này như rơi xuống đáy cốc.

Nếu như có thể, cô rất muốn làm thịt Doãn Thần Lam tại chỗ, nhân viên ngốc như vậy, thật sự...!

"Không thể nào? Cậu nói đùa." Doãn Thần Lam vừa nói vừa quay đầu nhìn Mục Thiên Dương, nói: "Thật xin lỗi, cấp trên của tôi vì tiền thưởng cuối năm cần có Mục Thiên Dương, bình thường hay làm chuyện điên rồ."

Nghe vậy, Mục Thiên Dương mỉm cười với cô, đùa giỡn với cô, hơn nữa thân nhiên hào phóng thừa nhận với cô: "Tôi là Mục Thiên Dương."

"Làm ơn đi, Mục Thiên Dương hẳn là loại đàn ông vô cùng khó chung sống, anh là người tốt, sao có thể là Mục Thiên Dương." Nói được một nửa, Doãn Thần Lam đột nhiên có chút không xác định.

Đúng là hẳn xác thực có xuất hiện tại "Babel".

"Thật là anh sao?"

Mục Thiên Dương rất thận trọng gật đầu với cô.

Hiện tại đổi thành Doãn Thần Lam đứng bất động rồi.

Lô Giai Giai nhìn cô, ánh mắt giống như đang nói: đáng đời!

Nhất thời, Doãn Thần Lam giống như mất hồn phách. Mấy giây sau, cô xoay người nhìn Mục Thiên Dương, khom người thật sâu chào.

"Mục tiên sinh, xin hỏi một chút, tôi không có đắc tội với ngài chứ?"

"Không có!"

"Mục tiên sinh, xin hỏi một chút, ngài có chán ghét tôi hay không?"

"Không có!"

Trên thực tế, hẳn. khá là thích cô.

"Vậy xin ngài cùng ông chủ chúng tôi ký hợp đồng đi!" Cô kích động nói: "Tôi có thể dựa vào anh mà có cơm ăn rồi!"

Đây là phương thức quan hệ xã hội gì? Lô Giai Giai nhìn cử động của Doãn Thần Lam, vẻ mặt méo mó, hơn nữa bắt đầu hoài nghi mình có phải chưa làm xong nhiệm vụ huấn luyện cô.

"Chúng tôi đang đánh giá." Mục Thiên Dương nói.

"Được rồi, đó là chuyện của các bộ phận." Doãn Thần Lam tuyệt vọng đối với Mục Thiên Dương nói: "Còn có chuyện riêng khác nữa."

"Chuyện riêng gì?"

"Anh rất quá đáng! Sao lại lừa gạt tôi?" Mặc dù Doãn Thần Lam cảm thấy rất ảo não, nhưng cũng tức giận. "Tôi đã coi anh là bạn, vậy mà anh nói dối tên? Có phải anh cũng xem tôi rất ngốc, dễ dàng lừa gạt? !"

Lô Giai Giai nhìn thấy phản ứng của Doãn Thần Lam, lập tức muốn quý xuống lạy cô, cầu xin cô chớ chọc giận Mục Thiên Dương, nhưng căn bản là không biết làm như thế nào mở miệng.

"Thật xin lỗi!" Mục Thiên Dương thành tâm thành ý nói xin lỗi cô.

Quái? Mục Thiên Dương là loại người sẽ cùng người khác nói xin lỗi?

Đây là cục diện gì? Lô Giai Giai khẳng định tạm thời không thể nhúng tay.

"Lén lút vậy giống đàn ông gì? !"

Vừa nghĩ tới tự mình thành tâm thành ý đối với hẳn, nhưng bị xem như thằng hề mà đùa bỡn; lại nghĩ đến lúc cô đặc biệt giúp hẳn mang món điểm tâm ngọt, Doãn Thần Lam thật rất tức giận.

Cô thật sự, thật sự chán ghét mình ngu ngốc, tự mình đắc ý, một bên tình nguyện.

Cô mắng hẳn không phải đàn ông?! Này cũng được! Lô Giai Giai thấy thế không đúng, vội vàng lên tiếng ngăn cản:

"Doãn Thần Lam, cô còn nói. . . . nói tiếp nữa tôi lập tức đuổi cô!" Dưới tình thế cấp bách, Lô Giai Giai không thể làm gì khác hơn ngoài uy hiếp nói.

Hốc mắt Doãn Thần Lam nổi lên nước mắt. Ngay cả chính cô cũng không biết, tại sao cô lại để ý việc Mục Thiên Dương lừa gạt cô.

Có lẽ chỉ là bởi vì, hẳn là Mục Thiên Dương, mà không phải hạng người bình thường khác. Bởi vì hẳn là Mục Thiên Dương, cho nên đột nhiên cô cảm thấy hẳn thật xa xôi.

Dù sao, cô chính là không muốn tiếp nhận chuyện hẳn là Mục Thiên Dương.

Cô gái này lại phiền toái cái gì? Biết hẳn là Mục Thiên Dương, thậm chí vậy sao? Theo hẳn biết, toàn bộ Đài Loan có hơn một nửa phụ nữ đều muốn gặp Mục Thiên Dương! Lô Giai Giai thật sự không chịu nổi.

Lô Giai Giai vội vàng hoà giải, hơn nữa dẫn Mục Thiên Dương đi về phía đại sảnh.

Mà giám đốc của Á Tồn từ xa xa thấy Mục Thiên Dương, lập tức tuyên bố xin mọi người vỗ tay chào đón hẳn.

Một giờ sau, Mục Thiên Dương xuất hiện tại phòng khách quý của Á Tồn, tự mình xem tài vụ báo cáo cùng sắp xếp công việc, và kế hoạch phát triển.

Kiểm tra xong, Mục Thiên Dương để báo cáo xuống.

"Rất tốt." Mục Thiên Dương nói: "Nhìn ra được tương lai trong vòng năm năm rất có phát triển, nhưng tương lai vẫn chưa chắc chắn."

Thấy giám đốc của Á Tồn không trả lời, hẳn nói tiếp: "Cho nên, tôi nguyện ý đầu tư vào sản nghiệp này trong năm năm, hợp đồng là năm năm. Việc này đã được đánh giá qua, tôi cho rằng đối với tập đoàn Đại Dương có lợi nhất nên quyết định đầu tư."

Năm năm? Coi như chỉ có một năm, đối với Á Tồn, như vậy là đủ rồi!

"Vậy thì năm năm."

"Chẳng qua trong hợp đồng phải chú thích, nếu như Á Tấn trong thời gian này, có bất kỳ bất ổn cổ đông nào xảy ra, tùy thời điểm chúng tôi có thể hủy bỏ hợp đồng, hơn nữa còn phải có tiền bồi thường."

"Rất hợp lý."

"Cuối cùng, tôi có một yêu cầu.."

"Mời nói!"

"Tôi muốn một người của quý công ty." Mục Thiên Dương nói: "Tôi thấy cô ấy không thích hợp làm quan hệ xã hội, tôi có công việc thích hợp hơn cho cô ấy làm"

"Xin hỏi ngài nói tới ai đây?"

"Chính là bạn Lô Giai Giai"

"Doãn Thần Lam?"

Giám đốc của Á Tấn ý vị sâu xa nói cho Mục Thiên Dương, chỉ là, hẳn không do dự quá lâu, cũng không có ý định tìm nguyên nhân. . Giám đốc của Á Tấn trong lòng rất rõ ràng, truy hỏi kỹ càng sự việc, đối với chuyện này nhất định sẽ không có đãi ngộ giành cho công ty nữa.

"Mục tiên sinh yêu cầu của ngài tôi nhất định làm được!" Á Tấn mất đi một nhân viên không có cống hiến không sao cả .

"Như vậy tôi cảm ơn Đồng tiên sinh trước." Mục Thiên Dương nói: "Chuyện hợp đồng, chi tiết nghỉ sau, trong vòng hai ngày tôi sẽ xử lý."

Hai người nắm tay tỏ vẻ hợp tác vui vẻ.

Cứ như vậy, Doãn Thần Lam bị bán.

Một tuần lễ sau, Doãn Thần Lam xuất hiện trong biệt thự siêu cấp hào hoa của Mục gia .

Nguyên nhân chính là, Mục Thiên Dương lấy việc cùng Á Tấn liên kết làm điều kiện, đem Doãn Thần Lam từ Á Tấn sai đến tập đoàn Đại Dương, trợ lý đặc biệt bên người hắn.

Doãn Thần Lam vừa nghe tin tức này đương nhiên kháng cự liên tục, nhưng bất đắc dĩ trong hợp đồng có điều khoản, là "Nghỉ việc phải đền tiền bồi thường".

Năm đó cô một mình đến Đài Bắc, tìm việc làm khó đến mức ba bữa ăn cũng không đủ rồi, cho nên khi vất vả tìm được một công việc, liền cắn răng ký hợp đồng lao động.

Phần nội dung chính của hợp đồng này là – làm chưa đủ ba năm mà nghỉ việc, nhất định phải bồi thường công ty một trăm vạn tiền phí đào tạo.

Mà cô làm việc chưa đủ ba năm, không thể tùy ý nghỉ việc, chỉ có thể tiếp nhận chỉ thị từ bộ phận nhân sự của Á Tấn.

Chỉ thị bộ nhân sự viết --

Doãn Thần Lam bộ phận PR, theo nhu cầu của bộ nhân sự công ty, đổi đến nơi khác làm là tập đoàn Đại Dương, đảm nhiệm chức trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, mà trong lúc làm trợ lý, phải làm ở trụ sở của tổng giám đốc.

Chỉ thị có hiệu lực ngay hôm nay.

Dầu gì cô cũng đường đường là nhân viên PR của Á Tấn, tại sao phải chạy đến làm người giúp việc cho Mục Thiên Dương ?

Chỉ là, cho dù trong lòng cô không cam lòng, cũng không có biện pháp.

Vì vậy, ngay khi chỉ thị kia có hiệu lực một ngày, cô liền bị ép buộc rời khỏi phòng trọ tồi tàn, đưa đến nơi này.

Mà từ lúc Doãn Thần Lam đến đây, cô cũng chưa nhìn thấy Mục Thiên Dương.

Theo tin tức từ Lô Giai Giai truyền đến là Mục Thiên Dương đã xuất ngoại.

Diệp Cẩm Hoa cũng thế, bọn họ cùng nhau bay trở về Địa Trung Hải.

Cho nên, hiện tại cái phòng này chỉ còn lại mình cô, cùng một Obasan (tiếng Nhật là bà, cô, dĩ nhiên đã có tuổi).

Phòng lớn như vậy không có lấy một con ruồi, ngủ dậy lại thấy việc khủng bố.

Theo cách nói của Obasan, thì Mục Thiên Dương muốn cô tới trước làm quen hoàn cảnh, cho đến khi bọn họ trở về nước, sẽ giao nhiệm vụ.

Cho nên, mỗi ngày cô đều đợi trong căn phòng này, nơi nào cũng không thể đi, quá thật nhàm chán đến bực tức.

Hai mẹ con này cũng không nói lúc nào sẽ trở lại, ài!

Cô thật muốn trộm vài món trong phòng đồ cổ đem đi bán.

Nhìn tới nhìn lui TV, mỗi ngày đều là tin tức tài chính kinh tế về việc tập đoàn Đại Dương đầu tư vào Á Tản, quái, chẳng lẽ không còn tin tức khác có thể xem sao?

Một ngày này, Doãn Thần Lam thật sự rảnh rỗi đến khủng.

Sau đó, rốt cuộc cũng có người trở lại.

Đúng là chỉ có một mình Mục Thiên Dương.

Doãn Thần Lam ngó ngoài cửa lớn hết nhìn đông tới nhìn tây, lại quay đầu lại nhìn Mục Thiên Dương một chút, hỏi: "Bà Diệp đâu?"

"Bà vẫn còn ở Italy cùng thân thích hàn huyên." Mục Thiên Dương bắt đầu dĩ nhiên nói.

Cho nên. Cho nên nhà này cũng chỉ còn lại có hấn và cô. Hai người mà thôi?

Vậy sao có thể? Mặc dù, bọn họ ở cùng một chỗ không phải là lần đầu tiên, nhưng, cảm giác trong lòng là lạ.

Không biết có phải do tâm lý quấy phá, vừa nghĩ tới chuyện cô cùng người đàn ông này phải sống chung một nhà, cô đã thấy sống lưng lạnh cả người.

Khi cô dùng khăn mặt quét qua Mục Thiên Dương, liếc lên thấy người đàn ông này cũng đang dùng mắt quan sát cô.

Doãn Thần Lam sững sờ, thân thể co rụt lại, đôi tay vén ở trước ngực ôm chặt.

Bộ dáng khấn trương của cô, nhìn ở trong mắt của Mục Thiên Dương, chỉ cảm thấy buồn cười.

"Tôi nói trước là, tôi không bán thân!" Doãn Thần Lam cứng rắn, cảnh cáo trước: "Anh mặc dù là ông chủ giàu có, nhưng không có nghĩa anh có thể đối với tôi theo kiểu ta cần ta cứ lấy. Tôi. Tôi muốn giữ lại cho chồng tôi!"

Mục Thiên Dương nghe, liếc cô một cái.

Cô gái này đang nói cái gì?

Hấn không muốn mua thân thể của cô, chuyện này quả không thú vị.

Cũng không có phong cách rồi.

Đợi chút. Chẳng lẽ ngay cả Cô Giai Thành nổi danh là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, cũng chưa từng động được đến cô? Hay, cô gái này.

Hấn muốn cô, nhưng không phải theo cách tưởng tượng của cô... mà bằng phương thức.

"Bằng vẻ thù mị của cô, rất khó bán mình chứ?" Mục Thiên Dương vô tình châm biếm cô.

"Đó là chuyện riêng của tôi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Doãn Thần Lam đỏ bừng, nói.

Mục Thiên Dương nhìn nét mặt của cô.

Quái, mỗi một biểu tình của cô, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, ý vị sâu xa như vậy?

Rất giống một con sóc nhỏ, đôi mắt thật to, lúc nào cũng giương cao cảnh giác.

Nhưng, cô lại không biết hiện tại cô đang đối mặt với một con sư tử lớn, chuyên thích chọn loại động vật nhát gan lại thích giả bộ uy phong凛凛 để xuống tay như cô.

"Xin hỏi một chút..." Doãn Thần Lam hỏi Mục Thiên Dương: "Tôi ở chỗ này, không phải rửa chén, quét sân, giặt quần áo, đổ rác, cũng không phải nấu cơm, mua thức ăn thông bồn cầu, ống nước vậy. xin hỏi tôi phải làm cái gì? !"

Trước kia làm việc bận rộn cũng còn có cảm giác thỏa mãn đạt được cái gì đó, nhưng bây giờ ngày qua ngày chờ đến mốc meo rồi.

Mặc dù cô không có khí thế của con gái trời cho, nhưng cô cũng không vô dụng không làm gì qua ngày.

Doãn Thần Lam kháng nghị: "Mặc dù tôi ngốc, công việc trước kia làm không được thật tốt, nhưng không có nghĩa là cái gì tôi cũng sai, cái gì cũng không thể làm chứ?"

Mục Thiên Dương không đem biểu tình công khai của cô để ở trong mắt, cũng không đem lời cô nói nghe vào tai, đưa tay cầm tạp chí, không để ý đáp lại vấn đề của cô: "Công việc của cô chính là theo tôi. Tôi đi đâu cô cũng theo tới chỗ đó!"

Hắn là ông chủ, là người trả tiền lương cho cô, hắn nói cái gì chính là cái đó, không cần giải thích cũng không cần kiên đề.

"Đây là cái công việc gì?" Nghe được lời của hắn Doãn Thần Lam thiếu chút nữa té xỉu.

Như vậy mà vẫn được tiền, không khỏi quá sung sướng đi?

Hiện tại cô khẳng định một trăm phần trăm, Mục Thiên Dương có "Âm mưu" xác thực là đối với cô? "Lòng dạ xấu xa"! Làm thế nào đây?

"Bạn gái!" Mục Thiên Dương vừa chuyên tâm đọc tạp chí trên tay hắn, vừa không chút để ý trả lời Doãn Thần Lam.

Doãn Thần Lam vừa nghe đến hai chữ này, nộ khí liền tăng nhanh.

Bạn gái gì? ! Hắn không có theo đuổi cô, cô cũng không đáp ứng muốn làm bạn gái của hắn!

Cái chuyện bạn gái như vậy, hắn nói coi như đương nhiên phải làm sao?

Hơn nữa, người này vừa gặp đã giấu tên thật với cô, tuyệt đối không chân thành. Hắn khẳng định so với thiếu gia của Cô gia còn âm hiểm hơn.

Mặc dù, hắn thật sự là đẹp trai đến không tin được; mặc dù, hắn gia tài bạc vạn, gia thế hiển hách; mặc dù, hắn là. Mục Thiên Dương.

Nhưng là Mục Thiên Dương thì thế nào? Cô cũng không có ý định muốn cùng người lạnh lùng, tuyệt tình như thế qua lại! Cho dù có hàng trăm vạn cô gái muốn ôm ấp yêu thương với hắn, cũng không có nghĩa cô cũng muốn theo đuổi!

Cái kiểu trả lời cùng quyết định này của hắn, thật là khiến người khác tức giận!

"Tôi không đồng ý!" Doãn Thần Lam tức giận quay đầu đi chỗ khác. "Anh nói như vậy là không tôn trọng tôi, quá ngang ngược rồi!"

"Oh, vậy sao?" Mục Thiên Dương từ trên ghế salon đứng lên, từng bước từng bước đến gần Doãn Thần Lam.

Doãn Thần Lam mất thấy hắn đến gần, không tự chủ được, từng bước từng bước lui về phía sau.

Cô vừa lui, vừa khấn trương nói: "Tôi cảnh cáo anh đó, anh mà dám. Tôi liền."

"Liền cái gì? !" Dứt lời, Mục Thiên Dương đã che môi của cô, để cho cô không mở miệng được nữa, không uy hiếp được hắn.

Giây phút này, Doãn Thần Lam chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hai tay không còn sức lực tê liệt hạ xuống. Cô.Cô bị hắn hôn môi rồi.

Doãn Thần Lam chỉ cảm thấy trong đầu nhất thời có nhiều vấn đề, hai tay giãy giụa phản kháng.

"Em còn giãy giụa nữa?" Đem hai tay cô khống chế trên đầu, Mục Thiên Dương hoàn toàn che lại miệng cô.

Hắn không chấp nhận cự tuyệt.

Ai tới cứu cô? Cô đã thề với trời cao, sẽ không bao giờ nói chuyện yêu đương nữa.

Nhưng, cô còn có thể như thế nào? Cô đã bị ngoại hình của hắn mê hoặc, cùng nụ hôn ngang ngược gây mê rồi.

Trời ạ! Đây rốt cuộc là tình trạng gì?

"Em muốn ôn nhu? Hay muốn ngang ngược?" Môi mỏng khẽ nâng lên, Mục Thiên Dương rất "Dân chủ" hỏi cô.

Hả? ! Doãn Thần Lam căn bản nói không ra lời.

"Em không nói, vậy anh thay em quyết định."

Doãn Thần Lam tiếp tục giãy giụa, tức thì cô phát hiện, cô càng giãy giụa, tay Mục Thiên Dương càng nắm chặt hơn.

"Tôi không muốn! Anh không có quyền như vậy."

Mục Thiên Dương vẫn không có ý định thả cô ra.

Cô gái này thật đặc biệt, phụ nữ có thể được Mục Thiên Dương hân coi trọng, cô là người đầu tiên, vậy mà không cảm kích?

Xem ra hẳn phải giáo dục thật tốt cô gái nhỏ Doãn Thần Lam này biết "Phân biệt tốt xấu" .

Hừ lạnh một tiếng; Mục Thiên Dương mở miệng: "Chẳng lẽ em không biết, anh là một người đàn ông có quyền lực nhất toàn Đài Loan sao?" Hắn trầm giọng nói, bình tĩnh biểu thị công khai quyền lực hắn có.

Lúc này, Doãn Thần Lam thừa dịp Mục Thiên Dương không để ý, dùng hết sức lực đẩy hắn ra, nhưng mắt đã liền ngã ra phía sau.

Mục Thiên Dương vội níu tay cô giữ lại.

Không nghĩ tới sẽ đón nhận là ánh mắt e ngại của cô.

Chỉ là một nụ hôn, đã hù dọa cô thành cái bộ dáng này sao?

Hai người đối diện nhìn nhau, trầm mặc mấy giây, không khí rơi vào tình trạng vô cùng xấu hổ.

"A!" Doãn Thần Lam đột nhiên kêu to. "Tôi không làm! Tôi muốn từ chức! Đây là cái công việc gì? Tôi không làm! Anh là tên đại sắc lang!"

Nghe vậy, Mục Thiên Dương hạ tay xuống, cứ thế đi lên cầu thang.

"Có thể, mang đơn xin từ chức cùng một trăm vạn tiền hủy bỏ hợp đồng đến đây." Mục Thiên Dương nói: "Chúng ta là nhà kinh doanh."

"Tôi làm sao có một trăm vạn?" Cô có tiết kiệm cách mấy đến cuối tháng vĩnh viễn đều không một xu dính túi. "Anh không thể tàn nhẫn như vậy, tôi muốn trở về Á Tẩn."

"Xin lỗi, bây giờ tôi là cổ đông lớn nhất của Á Tẩn, tiền lương của cô cũng do Á Tẩn trả"

Sau khi nói xong những lời này, Mục Thiên Dương liền biến mất ở vòng quẹo cuối cầu thang.

Doãn Thần Lam thấy kháng nghị không có hiệu quả, ngã ngồi ở trên ghế salon Victoria hào hoa, nhìn lên trần nhà đèn thủy tinh treo mà ngẩn người.

Không khí buổi sáng trong lành cùng ánh mặt trời ấm áp nhẹ nhàng len vào phòng, cô cứ thế khoan khoái tận hưởng cảm giác yên bình lâu lâu mới có này. Nhưng lãng phí thời gian như vậy không khỏi đáng tiếc, Doãn Thần Lam thầm nghĩ.

Vì vậy, hai giờ sau --

Mục Thiên Dương bị một mùi thơm làm cho tỉnh.

Hắn theo mùi thơm đi xuống cầu thang, không nhìn thấy Doãn Thần Lam.

"Bác Mặc Sĩ, hôm nay sao bác làm điểm tâm sớm" Mục Thiên Dương còn chưa nói hết câu, đã thấy Doãn Thần Lam bung một cái bánh ngọt, từ trong phòng bếp đi ra.

Mục Thiên Dương thấy thế, sắc mặt biến đổi.

Hắn cau mày, nói với Doãn Thần Lam: "Cô đang làm cái gì ở đây?"

"Anh không nhìn thấy?" Doãn Thần Lam cảm thấy không giải thích được, hắn cũng không phải người mù, không biết cô đang làm bánh ngọt sao?"

"Tại sao cô không nghỉ ngơi trong phòng?"

"Làm ơn đi, tôi đang làm việc."

"Đây không phải là công việc của cô!" Mục Thiên Dương thoát nhìn vô cùng tức giận.

"Tôi phải làm chút việc, nếu không lúc nhận tiền lương tâm tôi sẽ lo lắng bất an." Doãn Thần Lam nói, đưa tay quét chút bơ trên cái bánh hạt dẻ: "Ăn ngon thật! Anh có muốn ăn một cái không? Bánh hạt dẻ tôi làm là món mà các đồng nghiệp thích nhất đó".

"Công việc của cô chính là làm bạn gái của tôi!"

"Loại chuyện như vậy không thể miễn cưỡng! Xin miễn cho kẻ bắt tài Doãn Thần Lam này! Tôi không đồng ý, cũng không coi là thật! Tài nấu nướng của tôi rất tốt, tôi có thể làm đầu bếp nhà anh."

Không coi là thật? Hắn Mục Thiên Dương nói, có thể không tính?

"Nhà chúng tôi đã có đầu bếp!" cặp mắt Mục Thiên Dương tỉ mỉ nhìn chăm chú vào Doãn Thần Lam "Đó là cái gì?"

"Cái gì?"

"Vết thương màu đỏ đường kính mười cm trên tay cô."

"Cái này à?" Doãn Thần Lam còn tưởng rằng có cái gì ngạc nhiên. "Mới vừa rồi lấy bánh trong lò nướng không cẩn thận bị bỏng, khi nấu ăn ít nhiều cũng sẽ xảy ra, điều này cũng không có."

"Ngu ngốc!"

Lửa giận của Mục Thiên Dương bốc lên cao.

Hắn không nói gì cầm tay Doãn Thần Lam giống như bắt con gà con, vừa đi vừa kêu to: "Bác Mặc Sĩ! Bà Cát! Mạnh tẩu!"

Hắn gọi tất cả những người có thể gọi đến.

Mặc Sĩ Hoa xuất hiện đầu tiên, bà là phụ nhân trung niên mập mập lùn lùn, khuôn mặt tròn vo, bộ dạng vô cùng hiền lành.

Giọng Mục Thiên Dương gọi người như đang kêu cứu hỏa, cho nên Mặc Sĩ Hoa quả thật bị hắn hù chết.

"Đã xảy ra chuyện gì?! Mục tiên sinh! ". Bà hốt hoảng chạy tới, nhìn thấy Mục Thiên Dương đang nắm tay trái bị thương của cô gái trẻ tuổi, bộ dạng trong cơn giận dữ.

"Bác sao lại để cho người khác động tới phòng bếp của mình?" Mục Thiên Dương tức giận chất vấn.

"Tôi. Cô ấy không phải là giúp việc mới tới sao?" Mặc Sĩ Hoa vô tội, dù sao Mục Thiên Dương sau khi trở về, chưa từng thông báo vị trí làm việc cho cô bé, cô bé này lại kiên trì muốn giúp đỡ, bà mới có thể cho rằng cô bé ấy là giúp việc mới tới. Bà thấy mình bị mắng thật vô tội.

"Ngu ngốc!" Mục Thiên Dương nói: "Tôi có nói cô ấy là giúp việc sao? Đây là bạn gái của tôi, bác nếu lại cho cô ấy vào phòng bếp, về sau bác cũng không làm việc ở phòng bếp của Mục gia nữa."

"Vâng vâng vâng, tôi không dám."

"Tôi không phải." Doãn Thần Lam còn muốn phản bác, lại bị Mục Thiên Dương dựng râu trợn mắt trừng không dám nói lời gì nữa.

Lúc này, bà Cát cùng Mạnh tẩu cũng đều chạy đến.

"Rất đau nha. Anh có thể nhẹ tay chút không.?"

Mục Thiên Dương không để ý cô, bởi vì hắn muốn từ từ dạy dỗ cô.

"Cô bé này là bạn gái của tôi, không cho phép để cô ấy quét dọn trong nhà, không cho phép để cô ấy sửa sang lại sân nhà, không cho phép để cô ấy làm bất kỳ việc gì." Mục Thiên Dương ra lệnh lần thứ nhất. "Còn nữa, mời bác sĩ Thẩm tới đây!"

"Không cần, chuyện này không có sao.!" Người này sao lại làm cho vấn đề nhỏ như vậy biến thành chuyện lớn ? !

"Còn chờ cái gì? !" Mục Thiên Dương hét lớn.

Mọi người vừa nghe, vội vàng đi lấy hòm thuốc, gọi điện thoại, chuẩn bị dụng cụ băng cá nhân, bận bịu rối rít.

"Mục Thiên Dương!" Rốt cuộc Doãn Thần Lam không nhịn được bộc phát, cô đau đến ngậm nước mắt, kêu lên: "Anh còn không buông tay, tôi sẽ bị bầm tím đó!"

Mục Thiên Dương lúc này mới buông tay.

Tay của cô quả nhiên đã bị bầm tím một vòng. Người đàn ông này khí lực sao lại lớn như vậy?

Mục Thiên Dương nhìn vết bầm mình tạo ra, mặc dù mặt lộ vẻ áy náy, nhưng đầu lưỡi vẫn như cũ cứng miệng: "Đây là do cô tự làm!"

Lời nói này hơi quá đáng chứ? ! Cô không có làm gì sai, tại sao làm một cái bánh ngọt cho hắn ăn, còn phải rước lấy loại đối đãi này?

"Đây chính là cách anh đối đãi với bạn gái sao?" Doãn Thần Lam giờ vết bầm trên tay lên cho hắn nhìn, nhìn Mục Thiên Dương chất vấn.

Mục Thiên Dương bị vấn đề này làm khó rồi.

Trong quá khứ hắn chưa từng có bạn gái, hắn cũng không hiểu đối đãi với bạn gái thế nào.

Hắn chỉ là muốn bảo vệ cô gái này không chịu bất cứ thương tổn gì, cho nên "Lấy" cô vào trong nhà chăm sóc; hắn chỉ là muốn bảo vệ cô gái này không bị thương tổn, cho nên không để cho cô làm bất cứ chuyện gì. Đây chính là phương thức của hắn.

Nhưng nhìn thấy vết bầm trên tay cô, hắn lại cảm thấy hết sức ảo não.

Cô gái này là ngu ngốc sao? . Bị Cô Giai Thành cái loại động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới lừa xoay quanh, cũng không hiểu rõ tâm ý của hắn.

"Tôi rất xin lỗi." Nhân nhật nói một câu xin lỗi, đối với Mục Thiên Dương mà nói, đã coi như là tốt lắm rồi, bởi vì hắn cũng không thích giải thích.

Đây là lần đầu tiên hắn chính miệng nói ra bốn chữ "Tôi rất xin lỗi" này.

"Thôi, không cần, dù sao tôi cũng không phải bạn gái của anh." Doãn Thần Lam bình thản nói.

Mục Thiên Dương vừa nghe xong, hung hăng nhìn cô một cái, tức giận bước đi ra ngoài, sập cửa lại.

Chắc, cô gái này chẳng những không biết nặng nhẹ, hơn nữa còn rất xem thường hắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cùng lúc, tin tức Mục Thiên Dương đầu tư vào Á Tấn vừa truyền ra, lập tức khiến ngành điện tử khiếp sợ.

Các công ty khác hoàn toàn không thể tiếp thu, Mục Thiên Dương lại đầu tư vào công ty Á Tấn không bằng bọn họ? !

Dựa vào tài lực cùng thực lực của bọn họ Á Tấn còn chưa bằng một phần mười bọn họ, tại sao?

Cái chữ hỏi "Tại sao?" này đã bị ném ra sau, các loại tạp chí lá cải, đã nhanh chóng tìm ra đáp án cho câu hỏi của bọn họ__

Tiêu đề của tuần san mới nhất chính là -- anh hùng sắp bấy mỹ nhân, Mục Thiên Dương bị vu oan.

Nội dung báo viết là Mục Thiên Dương vì sao quen với tiểu nhân viên của Á Tấn, cùng Á Tấn liên kết, và đi "Bao nuôi" đối tượng này như thế nào.

Mà cái tin tức này bị bán đi, là do Mặc Sỹ Hoa phải nuôi ông chồng cờ bạc .

Từ xưa đến nay bà bán tin tức của Mục gia đều chỉ bán một chút tin tức sinh hoạt của gia đình giàu có, cũng không đáng tiền.

Cho nên, khi Mặc Sỹ Hoa vừa phát hiện sự tồn tại của Doãn Thần Lam, thì sao có thể bỏ qua cơ hội này? Ngày đó bà chủ động liên lạc với ký giả của báo lá cải, đem tin tức nói ra.

Thông qua các ký giả, Mặc Sỹ Hoa cũng bị người khác tìm đến--

Vẫn mơ ước viết được một bài tuyệt bút về tập đoàn Đại Dương, nhưng thủy chung Tam Hợp thực nghiệp mãi vẫn chưa có được.

Người thành lập Tam Hợp thực nghiệp là Mạch Khả Đường, hắn nằm trên ghế chạm trổ hoa văn Hoàng đế, lấy xì gà, mười phần cho thấy là người có tiền .

Khi hắn hỏi rõ ràng chân tướng sự kiện từ Mặc Sỹ Hoa xong, cười khan hai tiếng.

"Hai chuyện " âm thanh trong cổ họng Mạch Khả Đường rõ ràng, đối với Mặc Sỹ Hoa nói: "Thứ nhất, như lời bà vừa nói, mười vạn đồng."

"Thứ hai, tôi muốn bà thông báo cho tôi ngay khi cô bé kia một mình ra khỏi cửa chính của Mục gia, mười vạn đồng."

Mặc Sỹ Hoa vừa nghe được nước miếng đã muốn chảy xuống, gật đầu như bầm tỏi.

Cứ như vậy, Mặc Sỹ Hoa cầm hai mươi vạn nguyên tiền mặt rời khỏi Tam Hợp thực nghiệp.

"Phụ nữ chính là kẻ gây tai họa." Mạch Khả Đường ôm cái eo của bà vợ thứ tám, ngông cuồng cười đi ra.

Mục tiêu của hắn, chính là Doãn Thần Lam.

Rõ ràng Doãn Thần Lam ở trong nhà của Mục Thiên Dương, lại cả ngày lẫn đêm đều tránh Mục Thiên Dương.

Kể từ sau chuyện ngày đó, liên tiếp mấy ngày Doãn Thần Lam với Mục Thiên Dương cứ như chuột thấy mèo.

Doãn Thần Lam chỉ cần phát hiện Mục Thiên Dương xuất hiện trong phòng khách, cô sẽ liều chết khóa lại, ở trong phòng không ra khỏi cửa.

Mà Mục Thiên Dương đang bề bộn chính đốn kế hoạch liên kết với Á Tấn, cũng không rảnh bận tâm đến cô.

Vì vậy, hai người cứ như vậy bình an qua nhiều ngày.

Cho đến buổi chiều một ngày, Doãn Thần Lam thật sự nhịn không được loại gần như giam lỏng, liền thừa dịp lúc toàn bộ mọi người đang ngủ trưa thì chạy ra ngoài.

Không khí ngoài Mục gia thật mới mẻ ! Ít nhất cô không cần lo lắng Mục Thiên Dương tùy ý sẽ mang theo khuôn mặt thối vào cửa, cô lại phải trốn tránh, đến ăn cơm cũng ăn không vô.

"Xin hỏi, cô là Doãn tiểu thư sao?"

Đột nhiên, xuất hiện một người đàn ông, đang lúc cô bắt đầu hưởng thụ thời gian tự do.

Doãn Thần Lam kinh ngạc nhìn hấn mấy lần, nghi ngờ hỏi: "Xin hỏi, tôi biết anh sao?"

Người nọ rất có lễ phép đối với cô mỉm cười, tự giới thiệu mình: "Tôi là ký giả tuần san X, tôi tên là Trần Vũ. Là như thế này, chuyện cô cùng tổng giám đốc Mục Thiên Dương qua lại, chúng tôi muốn xin cô một cuộc phỏng vấn trước. Xin hỏi Doãn tiểu thư, trước mắt cô chấp nhận Mục Thiên Dương tiền sinh bao nuôi sao?"

Bao nuôi? Sao lại truyền ra lời như thế? Thật là khó nghe! Cô rõ ràng là chỉ bị buộc đổi nơi làm việc mà thôi, hưởng chi.

"Tôi không qua lại với Mục Thiên Dương."

"Đó đơn thuần là bao nuôi đúng không?"

"Này!" Doãn Thần Lam tức giận, "Cái người này cái gì cũng không biết, tại sao có thể dùng từ khó nghe như vậy ? Ký giả các người đều như vậy sao?"

"Doãn tiểu thư, chúng tôi cũng bởi vì không biết, mới tìm đến cô để kiểm chứng !"

"Tôi cùng anh ta không hề có quan hệ, xin anh đừng tới phiền tôi nữa!"

Doãn Thần Lam nói xong, ra ý phải đi, nhưng lại bị người đàn ông ngăn lại.

"Doãn tiểu thư, vậy theo cách cô nói, tức là là Mục tiên sinh một bên tình nguyện, cô hoàn toàn không đón nhận?"

Không chịu tiếp nhận? Tại sao lại hỏi cô cái này, ngay cả chính cô cũng chưa làm rõ ràng được vấn đề?

"Tôi không biết, không muốn trả lời!"

"Doãn tiểu thư, cô nói với tôi là đúng hoặc không đúng là được mà!" Ký giả tiếp tục truy đuổi cô. "Để chúng tôi còn có kết quả báo cáo công tác, van cầu cô."

"Tôi gọi cảnh sát đó!" Doãn Thần Lam đột nhiên sắp xếp gọn gàng, quay đầu lại quăng xuống những lời này: "Hay là muốn tôi kêu lên anh sàm sỡ?"

Vì thế, cứ như vậy, cô liên tục bỏ rơi người một khác tự xưng là ký giả, cuốn lấy cô muốn phỏng vấn sau người đàn ông kia, Doãn Thần Lam vô cùng sợ hãi trốn vào một cái nhà lớn.

Cổng chào viết chữ rất khí phách-- công ty cổ phần hữu hạn Tam Hợp thực nghiệp.

Còn chưa có quyết định muốn cùng người này qua lại, phiền toái đã tới rồi. Doãn Thần Lam cảm giác mình cũng một "Quan hệ bất chính", quá vô tội.

Không phải thất tình, chính là trên lưng lại mang cái tiếng quan hệ bất chính, tại sao đường tình của cô lại nhấp nhô như vậy?

Vì vậy cô gọi một cuộc điện thoại cho Lô Giai Giai.

"Mục Thiên Dương coi trọng cậu?" Điện thoại đầu kia truyền đến âm thanh lạnh lùng giễu cợt "Có phải cậu bị thất tình đã kích quá lớn, điên ư ? ! Cậu có biết cậu có bao nhiêu đối thủ không? Có rất nhiều con gái nhé! Chia đều chiều cao của những cô gái kia ít nhất cũng hơn cậu mười lăm cm, cân nặng so với cậu ít hơn năm kg, dù thế nào thì cậu cũng không là đối thủ, đừng đại dốt, Mục Thiên Dương không thể nào để ý cậu?"

Lô Giai Giai đang bận bịu mấy phần công văn trên tay, căn bản không có thời gian để ý tới cô, nhưng lại ngại vì giao tình của hai người, cho nên không thể không ứng phó.

"Là thật!"

"Tớ có xem qua quyển tạp chí kia rồi, " Lô Giai Giai tốt bụng khuyên răn, "Ngu ngốc, chẳng lẽ cậu không biết cái loại đại thiếu gia đó rất đa tình à, trước đó Cô Giai Thành còn chưa dạy dỗ đủ sao? Tớ sẽ giúp cậu nói mấy câu, có thể đem công việc của cậu giải trừ đi, trước hết, làm phiền cậu trước cứ yên lặng, chớ yêu hấn, cũng đừng cùng hấn trở mặt. Trước là vì tốt cho cậu, sau còn lại là vì Á Tấn chúng ta. Cậu nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ ràng!"

Doãn Thần Lam cúp điện thoại, tâm tình cũng suy sụp xuống.

Thật ra thì Mục Thiên Dương cũng không có xấu tính đến mức làm cho người ta hoàn toàn không có biện pháp chịu được. Hấn trừ đối với cô bá đạo một chút, thích hạn chế hành động bên ngoài của cô, vẫn cực kỳ chăm sóc cô.

Mặc dù bá đạo "Chăm sóc" như vậy làm cô khó thừa nhận.

Chỉ là, mặc dù hấn bị cô liệt vào loại người "đào hoa, đa tình", nhưng trừ cái hôn ngày đó, sau đó Mục Thiên Dương đối với cô cũng coi như là đủ tôn trọng, đến bây giờ hấn, còn không có đập cửa phòng của cô một bước.

Vậy. Cô hiện tại coi là nhân viên Á Tấn? Hay là bạn gái Mục Thiên Dương đây?

Thật là, tại sao đột nhiên tất cả đều trở nên phức tạp như thế?

Nghĩ tới cái khuôn mặt đẹp trai ngất trời không đèn mạng kia, cô cũng rất say mê, nhưng khi cái vẻ mặt áp bức không buông tha người hiện lên trong đầu thì cô đã cảm thấy nhức đầu.

Rốt cuộc cô nên coi anh ta như thế nào mới tốt bây giờ?

Vừa lúc đó, bên cạnh cô đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông mặc tây trang màu đen .

"Giám đốc chúng tôi cho mời cô!" Một tên áo đen trong đó nói.

Doãn Thần Lam còn chưa kịp phản ứng, liền hôn mê --

Mơ mơ màng màng từ từ tỉnh lại, căn bản Doãn Thần Lam không rõ mình đang ở đâu.

Cô xoa đôi mắt buồn ngủ để tỉnh táo hơn, phát hiện cô đang ở một nơi thật lớn, mới nhìn giống như không gian phòng họp, bốn phía chỉ bày biện mấy thứ đơn giản.

"Hoan nghênh đến chơi, Mục phu nhân!"

Một thanh âm đột nhiên truyền đến.

Gặp quý rồi! Cô kết hôn lúc nào, sao cô lại không biết?

Rầm rầm rầm

Tất cả cửa của mười tám căn phòng ở Mục gia đều bị mở mạnh ra đập vào tường.

"Người đâu, Thần Lam đâu?"

"Cô ấy đi đâu rồi hả ? Có nói qua với ai không?"

" Cô ấy đã ra khỏi cửa mấy giờ rồi? Tại sao không có ai nói cho tôi biết?"

"Ai nói đi? Người của tôi đâu?"

"Tôi không muốn nghe ba chữ "tôi không biết"!"

Không thấy bóng dáng Doãn Thần Lam, Mục Thiên Dương tức giận đến mức liên miện quát mắng.

Trừ "Không biết", không có ai trả lời được đáp án mà Mục Thiên Dương muốn, nhất là Mặc Sỹ Hoa, càng không nói một chữ.

Bà cúi đầu thấp hơn, để tránh Mục Thiên Dương chú ý tới bà.

Nhưng, hiển nhiên không được.

"Bác Mặc?"

Mặc Sỹ Hoa còn cúi đầu không nói.

Thật ra thì, bà đối với thời gian Doãn Thần Lam ra cửa biết rất rõ ràng, bởi vì chính bà báo cho Mạch Khả Đường.

Hỏi không được lý do, Mục Thiên Dương bùng nổ rồi.

Gọi điện thoại, vừa bắt đầu còn nghe được chuông điện thoại vang, cuối cùng biến thành giọng nói hộp thư, không có người nhận.

Chẳng lẽ cô gái này cứ như vậy chạy trốn sao? Tại sao cô lại muốn chạy trốn? Hẳn rõ ràng thích cô như vậy, tại sao cô có thể không nói tiếng nào liền chạy đi như vậy?

Chẳng lẽ cô không biết; kể từ lúc tạp chí lá cải viết về chuyện bọn họ, toàn bộ ký giả Đài Loan đều đang truy tìm cô sao?

Cuối cùng, hần gọi tới công ty Á Tấn để hỏi.

Lô Giai Giai nói là: "Chạy? Không thể nào ! Buổi chiều cô ấy còn gọi điện thoại cho tôi. Hôn nữa tôi đã thông báo, cũng đáp ứng giúp cô ấy xử lý chuyện hiệp ước rồi. Thần Lam không phải là người nhất gan không chịu trách nhiệm như vậy. Cô ấy ngốc thì ngốc, nhưng bị mắng cũng luôn chấp nhận, chưa từng xảy ra chuyện bỏ chạy!"

Doãn Thần Lam mất tích ngày thứ nhất, Mục Thiên Dương vận dụng tất cả quan hệ, hỏi thăm hành tung có thể của Doãn Thần Lam.

Ngày thứ hai, từ ba giờ sáng Mục Thiên Dương đã mở cửa xe ra, lượn quanh thành phố Đài Bắc, cuối cùng sa sút tinh thần về nhà.

Ngày thứ ba, Mục Thiên Dương bắt đầu cảm thấy chuyện không bình thường.

Ngay cả Lô Giai Giai cũng không có tin tức Doãn Thần Lam, chẳng lẽ là bị bắt cóc?

Mới nghĩ như vậy, đột nhiên một bản fax hiện ra, xác nhận ý nghĩ của hần.

Ánh mắt hần dừng lại, chăm chú, tờ giấy trên tay Mục Thiên Dương bỗng bành rơi xuống đất.

Tin tức mới cho hần biết, Doãn Thần Lam bị hai người áo đen bắt đi.

Sao lại có chuyện như vậy?

Chẳng lẽ gần đây biểu hiện của hần quá im hơi lặng tiếng nên mới có kẻ dám vuốt râu hùm? (Dùng thành ngữ này hơn hay "cười lên đầu hần" thì tùy bạn)

Loại người như vậy, hần thật sự không tìm hiểu cũng không được.

Mục Thiên Dương đâm mạnh vào cái bàn gỗ từ đàn "Diên thật!"

"Phong tỏa tin tức." Hần đối với phụ tá ở bên ra lệnh. Hần chán ghét tên của mình cả ngày xuất hiện trên báo chí, bị một đồng người gọi tới gọi lui.

Hôn nữa, hần cũng không muốn nhờ pháp luật giải quyết, như vậy quá nhẹ nhàng.

Luật pháp quá nhẹ nhàng, chỉ thích hợp khi chủ động lấn áp người khác, mà thời điểm thời điểm bị lấn ép như này, phản kích cũng không cần nhẹ nhàng.

"Tôi muốn tin tức chính xác, toàn bộ." Hần cũng muốn xem một chút người nào có câu đảm lớn như vậy. (câu- con chó, đảm- can đảm mnh nghĩ câu đảm- can đảm của con chó ^0^ ko biết nó lớn ntn).(Mình nghĩ trong này có một chút ý nghĩa mỉa mai)

"Vâng" người ở bên cạnh, nhanh chóng nhặt tờ giấy ở trên đất lên, lao ra cửa, bởi vì, trong phòng làm việc này không khí ngưng đọng, ngột ngạt đến mức có thể ép người ta phát điên.

Mục Thiên Dương đứng lên, quyết định về nhà, hần bây giờ không có tâm tình tiếp tục làm việc.

Về đến nhà, hần triệu tập mọi người.

Nhìn quét mỗi người một vòng xong, ánh mắt hần lạnh lùng dừng ở trên người Mặc Sỷ Hoa: "Bác Mặc, tôi không có ra lệnh cho bác phải trông coi cô gái của tôi? Há?"

Mặc Sỷ Hoa chột dạ, hai chân run đứng không vững, cuối cùng "phịch" một tiếng quỵ xuống: "Tôi đang làm việc, cô ấy không nói, tôi." Bà than thở khóc lóc.

"Bác đã không rõ ràng việc tôi giao phó, vậy tôi nghĩ công việc nơi này không thích hợp với bác!" Ngữ điệu hần thông thả lãnh đạm.

Vừa nghĩ tới việc mình mất công việc nhiều đái ngộ này, trong khoảng thời gian ngắn Mặc Sỷ Hoa không biết nên làm gì, việc chi tiêu của ông chồng bài bạc kia sau khi về nên làm sao đây?

Nếu sớm biết tham hai mươi vạn kia, sẽ dẫn tới kết quả này, như vậy lúc ấy người đó nói cái gì bà cũng phải cự tuyệt.

"Xin. đừng như vậy, Mục tiên sinh, ngài biết. cả nhà chúng tôi chỉ có một mình tôi đi làm nuôi gia đình, mất công việc này, tôi." Cho dù thanh âm run rẩy, từ ngữ sắp sếp không rõ câu, Mặc Sỹ Hoa vẫn ra sức muốn cầu xin lòng thương hại.

"Tôi biết chỉ có một mình bác đi làm nuôi gia đình!" thanh âm Mục Thiên Dương càng lạnh hơn, "Cho nên tôi đã không so đo việc bác bán chút tin tức không quan trọng của Mục gia cho tạp chí lá cải"

Mặc Sỹ Hoa vừa nghe những lời này, sắc mặt trắng xanh. Bà kinh ngạc nhìn Mục Thiên Dương, kinh ngạc nhìn hần thần thông quảng đại.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!" Mặc Sỹ Hoa dập đầu xuống, luôn miệng kêu khóc: "Thật xin lỗi. Thật xin lỗi. . . . !"

Mục Thiên Dương không nhìn lại bà, hần chuyển sang những người khác.

"Người nếu tìm về được bình an thì tốt, không bình an trở về." Mục Thiên Dương nói: "Tôi sẽ kiện bác, từ ngày trước đến bây giờ, kiện bác xâm hại riêng tư Mục gia, phải bồi thường tất cả."

Mục Thiên Dương nói tiếp: "Tôi không sợ nuôi chuột cắn túi vải, chỉ cần con chuột này có lợi ích hơn nhiều tác hại. . Nhưng là, hiện tại bác đối với tôi mà nói, hiển nhiên chỉ có hại không có lợi."

Hần nghĩ phải chọn lựa phương án hiệu quả hơn, hần nghĩ đến bạn tốt của hần -- Cát Liên Thành trong giới xã hội đen

Cát Liên Thành là bạn tốt cùng Mục Thiên Dương từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Hai người sau khi trưởng thành đều gây dựng sự nghiệp ở đây, chỉ là, một là kinh doanh trong giới bạch đạo, một là buôn bán trong giới hắc đạo.

Mười năm này hai người vì kiêng dè, ngoài mặt rất ít liên lạc, nhưng vẫn hỗ trợ nhau ở đằng sau.

Đối với Mục Thiên Dương, cái thế giới này, chỉ lấy pháp chế bạo nhân mới thắng một nửa, cần biết đúng thời cơ lấy bạo nhân chế bạo nhân*, mới là thắng toàn diện.

*lấy pháp chế bạo nhân –dùng pháp luật để kiềm chế người xấu, bạo nhân chế bạo nhân- dùng người xấu để kiềm chế người xấu tùy thời cơ.

Cát Liên Thành vừa tiếp điện thoại của Mục Thiên Dương, lập tức tỏ rõ nguyện ý giúp chuyện này.

"Bất cóc?" Cát Liên Thành hừ lạnh một tiếng, nói: "Lại có người dám ở trên địa bàn của tớ chơi loại trò chơi trẻ con này, thật đúng là có hứng thú! Còn nữa, cậu vậy mà lại thích một cô gái, ha ha ha! Lão Mục, tớ đây cuối cùng thử phào nhẹ nhõm, bởi vì tớ vẫn lo lắng người cậu yêu sẽ là tớ!"

"Cậu sẽ giúp tớ chiêu đãi những người đó thật tốt chứ?" Mục Thiên Dương đối với lời nhạo báng của Cát Liên Thành từ chối cho ý kiến.

"Đương nhiên, tớ sẽ làm cho bọn họ cực kỳ thỏa mãn, cậu cùng đi."

Tại góc khác của thành phố --

Đã là ngày thứ ba, Doãn Thần Lam vẫn không thể nhắm mắt lại.

Cô rất muốn ăn cơm, đi ngủ.

Từ khi bị dụ dỗ bằng trăm vạn, rồi lại dùng một khẩu súng uy hiếp, cô vẫn vô cùng kiên trì thì thảo nói ra: "Tôi không cho các người tưởng tượng như vậy. Quan trọng."

Trên thực tế, những người này cũng không nghĩ tới việc trực tiếp lợi dụng Doãn Thần Lam tới bức ép Mục Thiên Dương để thực hiện ý đồ của mình, bởi vì đối với bọn họ mà nói, bản lĩnh của Mục Thiên Dương đến tốt cùng là thế nào, bọn họ còn đoán không ra.

Bọn hần biết rất rõ, cùng Mục Thiên Dương trực tiếp đối đầu sẽ không có kết quả tốt.

Nếu Mục Thiên Dương đặc biệt thích ngầm, như vậy bọn họ cũng theo hần chơi ngầm.

Bọn hần muốn lợi dụng Doãn Thần Lam để tiến vào tập đoàn Đại Dương, dò tìm bí mật kinh doanh, nhằm đánh bại tập đoàn Đại Dương.

Dù sao có một nội gián, mới xem là mưu kế vừa ổn định lại dài lâu. Mà nội gián có thể gần Mục Thiên Dương như vậy, xem như cơ hội ngàn năm một thuở.

Bọn họ nhìn trúng Doãn Thần Lam, bởi cô, thứ nhất không gia thế, hai là không bối cảnh, tâm tình sạch sẽ như tờ giấy trắng, chỉ cần cho ít tiền thì có thể lay động .

Dù sao, trên đời này ai có thể kháng cự lực hấp dẫn của tiền?

Một tên áo đen tiếp tục thuyết phục: "Cô vẫn nói, cô không có hứng thú đối với người này, sao còn không đồng ý với chúng tôi? Chỉ cần mỗi tháng cô cho chúng tôi một chút tin tức là được rồi, việc này đối với cô mà nói, cũng không phải là chuyện gì khó khăn, không phải sao?"

Cô thật sự rất muốn ngủ, ngủ một giấc thật dài Những người này tại sao lại phiền như vậy, cứ như ruồi bọ kêu ong ong bên tai?

"Tôi nói rồi tôi không muốn, cho tôi nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không cần!" Doãn Thần Lam càng ngày càng không còn hơi sức cùng bọn họ gào thét: "Tôi không có hứng thú với anh ta, cũng không trở thành. Phải làm ra việc tổn thương đến anh ta hả?"

"Trăm vạn không phải là một số nhỏ, bằng một mình con gái như cô, coi như kiếm cả đời, chỉ sợ cũng làm không tới, đây là cơ hội tốt cho cô đổi đời."

"Tôi đối với việc làm giàu không có hứng thú!" Doãn Thần Lam nghiêng răng

Giàu có, đương nhiên là rất tốt, nhưng là. Nhưng, đầu gì Mục Thiên Dương đối với cô cũng không tồi, cô không được vì trở thành giàu có mà bán hân.

Nếu đổi lại là Cô Giai Thành, có lẽ còn có đường thương lượng. Cô nghĩ.

"Đối với làm giàu không có hứng thú?" Người áo đen hừ lạnh một tiếng: "Mở mắt nói mò. Không có ai là không muốn giàu có cả".

"Thả tôi đi, tôi đã nói một trăm lần rồi!" Doãn Thần Lam kêu lên: "Các anh là heo sao? Tại sao nghe không hiểu? Các anh đã liên tục hỏi tôi vấn đề giống nhau ba ngày rồi, tôi cũng đã trả lời các anh mấy trăm lần, hiện tại, để tôi đi, nếu không."

"Nếu không thì như thế nào?" Gã áo đen cười lạnh: "Sẽ không có người biết cô ở chỗ này, trừ phi cô đồng ý hợp tác, nếu không cô cũng không thể rời khỏi đây!"

Doãn Thần Lam dồn hết chút hơi sức cuối cùng, gượng đứng lên, quật cường chạy ra ngoài: "Để cho tôi đi!"

Tên áo đen chỉ động một đầu ngón tay, đã đẩy cô ngã lăn.

"Cô mau đáp ứng, chúng tôi lập tức chiều đãi cô ăn uống tại nhà hàng 5 sao. Bây giờ cô hẳn là rất đói rồi, hơn nữa còn mệt mỏi chết đi chứ?"

Một tên áo đen khác không kìm được, nóng nảy, hắn nói với tên áo đen kia: "Con nhóc cứng đầu này rắn như bê tông cốt thép, nói không thông, không bằng."

Hai người trao đổi ánh mắt, sau đó cười lên đầy ám muội và khà ồ .

Lúc này, giác quan thứ sáu nói cho cô biết có gì đó không ổn.

Doãn Thần Lam mở to con ngươi trừng mắt bọn họ, vô cùng kinh hoàng và mệt mỏi.

Nhìn bọn họ tiến gần lại mình, cô tỉnh lại, cảnh giác hét lên.

"Các anh. Các anh muốn làm gì?"

Một gã trong đó tiến sát lại gần cô, mặt dần dần ở trước mắt cô phóng đại. Hắn cúi người xuống, nhìn chòng chọc vào mắt cô.

"Cô sợ chúng tôi làm gì nhất? Tiểu thư."

Nghe vậy, Doãn Thần Lam sắc mặt nhất thời trắng xanh, vùng vẫy lui về phía sau mấy bước.

Cô đã suốt hai ngày không được ăn cái gì, cũng không ngủ rồi. Bây giờ cô ngay cả một chút hơi sức chống cự cũng không có.

"Các anh. Muốn làm gì?"

Cô sắp khóc.

"Đừng làm như vậy. Xin các anh."

"Sớm biết cô cố chấp như vậy, chúng tôi dùng biện pháp mạnh, cần gì lãng phí nhiều thời gian như vậy" Gã áo đen nói lời này xong bắt đầu động tay lôi kéo quần áo trên người cô, muốn cởi nút áo trước ngực cô ra.

Đôi tay Doãn Thần Lam liều mạng bắt được tay tên áo đen, nhưng không có hơi sức ngăn cản hắn tiếp tục lột áo cô, cô tuyệt vọng kêu lên đầy đau xót .

Gã áo đen không nhịn được một nút lại một nút áo cởi ra, dứt khoát cởi áo của cô ra

"Bây giờ cô có thỏa hiệp cũng không kịp. Chắc chắn." Một người tên áo đen trong đó nhào lên người cô, giữ chặt tay của cô.

"Vô si! Ngươi là con heo ghê tởm!"

Trời ạ, ai tới cứu cô?

"Cứu mạng! Mục Thiên Dương!" Lúc sợ hãi nhất, cô chột gọi ra tên của hắn.

"Cô thật là thơm." Ngửi thấy mùi hương trên người cô, tên áo đen ngán người say mê hương thụ.

Chỗ bọn họ đang ở, là phòng họp dành riêng cho giám đốc của Tổng công ty Tam Hợp thực nghiệp. Chìa khóa do riêng Mạch Khả Đường giữ. Nó vô cùng bí mật, một năm chỉ có mấy hội nghị vô cùng cơ mật mở ở chỗ này. Còn bình thường, nó cũng là nơi Mạch Khả Đường cùng với tình nhân nhỏ vụng trộm.

Đang lúc Doãn Thần Lam tuyệt vọng tới cực điểm, một loạt tiếng bước chân dồn dập rung chuyển cả tầng lầu, làm hai tên áo đen tình trùng đang xông lên não cũng tỉnh táo lại.

Đột nhiên, phanh một tiếng, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, cửa gỗ xa hoa của phòng họp mở toang ra, đổ ầm xuống.

Đang chuẩn bị hiếp Doãn Thần Lam, tên áo đen vừa ngẩng đầu lên, mắt phải lập tức nhận một quả đấm, hắn ngã lộn xuống sàn nhà, đang muốn mở mắt bò dậy, một cái chân đã đạp lên mặt của hắn.

Có người chịu đau, tên áo đen thống khổ kêu rên.

Tên áo đen kia cũng không có bất kỳ cơ hội chạy trốn hoặc chống cự, bởi vì hắn lập tức bị một khẩu súng chĩa vào đầu.

Dẫn đầu đi vào, không chế cục diện, Cát Liên Thành nghịch ngợm đối với Mục Thiên Dương nói: "Chắc chắn. một Case đơn giản như vậy, thật là thiếu tính khiêu chiến."

Sau đó nhìn thấy tình trạng của Doãn Thần Lam, hai gân xanh hằn trên thái dương.

"Ai dám mở mắt, ta sẽ đem con người hắn móc ra cho chó ăn!" Mục Thiên Dương tức giận hạ lệnh.

Doãn Thần Lam đang khóc đến mù trời mù đất, cố gắng mở mắt ra để xem rõ ràng một đồng người mới đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Vừa nghe thanh âm kia. Là cô quá mong chờ rồi sao? Nếu không tại sao lại rất giống. Rất giống Mục Thiên Dương?

Đột nhiên, một cái áo khoác trùm nửa thân trần trên người cô.

Mục Thiên Dương kích động ôm cô, mắng: "Em thật là ngu ngốc!"

Là cô nghe lầm sao? Tại sao nghe thanh âm của hắn, có chút cảm giác như đang khóc?

"Bọn họ uy hiếp tôi, muốn tôi bán đứng anh." Cô thều thào.

"Em thật ngốc! sao không đồng ý với bọn chúng trước, mà lại dày vò mình?" Hắn trách cứ đồng thời thấy thật áy náy. "Không biết có bao nhiêu người làm gián điệp trong tập đoàn Đại Dương, ai động được đến tôi hả? Cô cũng giống vậy!"

"Tôi. Tôi cũng sẽ không." Doãn Thần Lam nói nói, nước mắt uất ức chất chứa hai ngày rớt cục cũng tuôn như đê vỡ.

Cô nắm tay đánh lên trên ngực Mục Thiên Dương.

"Chuyện này liên quan đến tôi à? ! Nếu không phải tại anh, tôi còn ở trong công ty Á Tấn, làm một nhân viên bình thường, căn bản sẽ không có người nghĩ đến uy hiếp tôi như vậy! Anh cho rằng anh là ai? Anh cho rằng anh là ai? Ô ô."

Đôi tay Mục Thiên Dương đỡ lấy thân thể cô, không chống cự cũng không có một câu kháng nghị. Ánh mắt đầy buồn thương nhìn cô, ngoài tự trách, còn là đau lòng.

Hắn ôm cô thật chặt, đau lòng nói: "Để anh bảo vệ em đi, đừng trốn nữa."

Để anh bảo vệ em đi, đừng trốn nữa. Lời này, nghe, thật đẹp?

Giờ phút này Doãn Thần Lam thật tỉnh táo, nhưng cũng ngây người.

Hắn là nghiêm túc sao?

Hắn. xem ra là thật.

Doãn Thần Lam thu hồi quả đấm của cô, cúi đầu, lúng ta lúng túng trả lời hắn:

"Thật ra thì tôi. Tôi chỉ ra ngoài hóng mát một chút, phơi nắng mặt trời, tôi. Không có chạy trốn."

"Ngu ngốc, tất cả con gái đều ở phòng phơi nắng, em phơi mặt trời gì chứ?" Mục Thiên Dương vừa nói vừa ôm cô, không cho phép cô xuống.

"Tôi tự mình có thể đi. Ai ai ai. Nhiều người như vậy, rất khó coi."

"Đây không phải là việc cô có thể quyết định!"

"Anh rất lỗ mãng. cũng rất bá đạo!"

"Cám ơn, đây chính là điểm đặc biệt của tôi."

Lúc này, một đồng người sau lưng mới sợ hãi hỏi Mục Thiên Dương: "Mục tiên sinh, xin hỏi chúng tôi có thể mở mắt ra sao?"

"Có thể!" Hắc lạnh lùng đáp lại.

"Lão Mục!" Cát Liên Thành nhìn Mục Thiên Dương một chút, thuận tiện hướng Doãn Thần Lam chào hỏi: "Hello, chị dâu."

Mặt của Doãn Thần Lam vốn đang trắng xanh, nghe được câu này, lập tức xoay thành màu đỏ.

Cát Liên Thành cười cười, tiếp đó hỏi Mục Thiên Dương: "Hai người kia, cậu muốn xử lý như thế nào?"

Cát Liên Thành quay đầu lại mặt lạnh đối với thủ hạ nói: "Các người cũng nghe được lời của Mục tiên sinh, nói ra ai ở phía sau bày trò, người nào nói thì có thể lưu lại mạng nhỏ."

Nghe được câu này, hai tên áo đen cơ hồ là đồng thời hô lên ba chữ "Mạch Khả Đường".

Mạch Khả Đường? Mục Thiên Dương nghe thấy cái tên, nhũn mảy một cái, ánh mắt lạnh quét qua hai tên áo đen, xác nhận lần nữa: "Là Mạch Khả Đường của Tam Hợp thực nghiệp?"

Không nghĩ tới cái Tam Hợp thực nghiệp nhỏ nhỏ này, lại dám trêu vào Mục Thiên Dương ? !

Hai tên áo đen nghe, vội vàng gật đầu.

"Ta đã biết!" Mục Thiên Dương nói.

Nói xong, hắc lập tức gọi điện thoại cho Tô Tiêu Chân, nói với cô ấy: "Thông báo tất cả ngân hàng, chỉ cần người nào gần đây đầu tư tiền bạc cho Tam Hợp thực nghiệp, tất cả thu hồi, nếu không, sau này tập đoàn Đại Dương sẽ không cùng bọn họ làm ăn. Còn nữa, thu thập tất cả chuyện xấu của Mạch Khả Đường, cung cấp cho tạp chí lá cải, trong một tuần lễ tôi sẽ khiến giá cổ phiếu của Tam Hợp thực nghiệp rơi xuống đáy cốc."

Cúp máy, Mục Thiên Dương quay đầu hướng Cát Liên Thành nói: "Chỗ này giao cho cậu rồi." Nói xong, dẫn Doãn Thần Lam rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Doãn Thần Lam đang ngủ vẫn không ngừng kêu cứu.

Cô cảm thấy lạnh quá.

Ở trong mộng, nước biển lạnh như băng từng hồi đánh tới cô, tràn vào mũi miệng của cô, chặn lại tầm mắt của cô, trù nhảy xuống biển, cô không có chỗ để trốn, trên bờ thì nhiều quái thú nhìn chăm chăm cô như vậy, nhiều gương mặt mở miệng muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Chỉ cần cô vừa lên tiếng, nước sẽ cuộn cuộn không dứt chảy vào trong miệng cô, không há mồm sẽ vào trong mũi sặc, làm cô khó chịu được hít thở không thông.

Thì ra cảm giác chết chìm là như thế này.

Đây không phải là dấu hiệu báo cô sắp chết?

Nhưng cô còn không muốn chết, cô còn trẻ tuổi, còn chưa có một tình yêu chân chính, cô vẫn chờ người kia, còn chưa nói.

Cô không muốn chết!

Ít nhất, trước khi chết để cho cô gặp lại Mục Thiên Dương đi!

Người này mặc dù bá đạo một chút, nhưng hấn bá đạo cũng rất đáng yêu .

Rõ ràng là bộc lộ sự quan tâm cùng thâm tình, cứ mở miệng là "Ngu ngốc", "Ngu ngốc"! Nhưng cũng thật đáng yêu.

Doãn Thần Lam đang ngủ cứ vừa khóc vừa cười như vậy.

Cùng theo Doãn Thần Lam khóc khóc cười cười, đôi mắt của Mục Thiên Dương cũng chưa từng khép lại.

Hắn lập tức bắt được hai tay đang giãy giụa của cô, cô kêu lạnh, hấn lại bận bịu mở máy sưởi, bận bịu ôm chặt lấy cô, rồi cô lại hô cứu mạng, hấn thiếu chút nữa lay cho cô tỉnh.

Cả đêm, hấn bị cô làm cho đầu óc choáng váng.

Hiện tại, cô gái này lại có một khuôn mặt hạnh phúc, đang cười cái gì chứ?

Doãn Thần Lam mãi không tỉnh, hấn bó tay, hết cách, chỉ có thể ở một bên lo lắng.

Mà bác sĩ Trầm đáng thương trong vòng hai ngày ngắn ngủi, đã chạy tới tám trăm lần, ông mệt đến mức muốn ngã ra đất nghỉ tại đây.

"Không phải ông nói là thiếu máu sao, nếu không có chuyện gì rồi, tại sao còn không tỉnh?" trên mặt Mục Thiên Dương giờ phút này khó nén lo âu.

"Doãn tiểu thư có thể là quá kinh sợ, cho nên mới...."

"Vậy lúc nào cô ấy sẽ tỉnh?" Hấn không muốn nghe nói nhảm.

"Này....!" làm khó hấn rồi, nhìn thấy Doãn Thần Lam vẫn nhắm chặt hai mắt, Trầm Chí Hoa nói: "Rất khó nói, người thức đêm một ngày, sẽ phải ngủ bù đủ hai ngày. Huống chi, theo tôi chẩn đoán, cô ấy đại khái liên tục hai ba ngày chưa ăn và không ngủ rồi, hiện tại nhất định là rất yếu ớt."

"Liên tục hai ba ngày chưa ăn và không ngủ? !" Nghe được câu này, Mục Thiên Dương vừa giận lại đau lòng:"Hai tên áo đen này chết đi cũng không đủ tội? Còn nữa, người đứng sau việc này tìm nhiều ngày như vậy vẫn chưa thấy sao? Không tìm được, ta liền coi các người là chủ mưu, sau này sẽ xử lý!"

Đám người nghe bên cạnh, trán toát mồ hôi lạnh, "Dạ" một tiếng, lập tức chia nhau thực hiện nhiệm vụ của mình.

"Bác sĩ Trầm, hai ngày tới ông cứ ở đây đi, tôi sẽ tiếp đãi ngài thật tốt!" Mục Thiên Dương không yên lòng về bệnh tình của Doãn Thần Lam.

"Bà Cát, tiếp đãi bác sĩ Trầm" .

"Vậy tôi đi ra ngoài trước."

Không biết thời gian qua bao lâu, ngay bản thân mình Mục Thiên Dương cũng không có chú ý, cả Mục gia từ trên xuống dưới, bất kỳ ai tới gõ cửa cũng bị mắng.

Bất kể là điện thoại, ăn cơm, gặp mặt, việc gấp, thiên tai nhân họa. Một mực không cho phép quấy rầy.

Bà Cát cuối cùng chạy đi, đánh chết cũng không dám gõ cửa lần nữa.

Lướt song cửa sổ cửa sổ sắt đất màu bạc, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu rọi từng góc phòng, rơi vào người đang ngủ say trên giường.

"Ừm." Doãn Thần Lam duỗi lưng một cái, chậm rãi thức tỉnh.

Cô cảm thấy mình nằm trên một cái giường mềm mại có chăn bông đắp lên, bên cạnh truyền đến mùi thơm nhàn nhạt của Gucci nam, rất quen thuộc. . . .

Rất giống. mùi thơm trên người Cô Giai Thành.

Cô Giai Thành?

Cô Giai Thành? !

Lập tức Doãn Thần Lam từ trên giường bật dậy, không để ý, vừa đứng lúc chân phải đầu của Mục Thiên Dương ở bên.

"A! Đau quá!"

Doãn Thần Lam sờ sờ trán, mở mắt, nhìn thấy gương mặt Mục Thiên Dương mắt húng đối diện với cô.

Hấn tức giận nói: "Em đang vội cái gì?"

Doãn Thần Lam nhìn chung quanh một chút, gian phòng này lớn đến kỳ cục, hơn nữa khắp nơi tràn đầy mùi gỗ Hương Đàn, đồ vật trong phòng toàn màu

tối, phối hợp với rèm cửa sổ màu trắng gạo và khăn trải bàn, ga giường, còn có một tủ sách vô cùng lớn.

Nhìn thế nào cũng không giống với căn phòng cô đang ở.

Mục Thiên Dương biết con sóc nhỏ trước mắt đang dò xét cái gì, hần định trực tiếp nói cho cô biết: "Đây là phòng của tôi, không cần nhìn."

Cái gì? !

Lui về phía sau một bước, cô kéo chăn bông, cúi đầu nhìn mình bên trong quần áo vẫn nghiêm chỉnh .

"Không cần nhìn! " Mục Thiên Dương tức giận nói với cô: "Tôi không phải loại người như vậy, cô không phải lo lắng cái này!"

Trên thực tế, đây không phải lần đầu tiên hần có cơ hội tốt.

Hần có thể có được cô bằng nhiều cách, nhưng không bao giờ bằng cái cách đang chạy loạn trong đầu cô.

Đỏ mặt, Doãn Thần Lam phát hiện mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, không khỏi có chút xấu hổ.

Chỉ là cô xấu hổ không được bao lâu, Mục Thiên Dương dùng một tay kéo cô vào trong lòng, vừa ôm vừa hôn.

"Em thật là luôn làm người ta lo lắng quá nhiều. Có biết hay không? Có biết hay không?"

"Tôi cũng chỉ là. Cảm giác ngủ một giấc mà thôi." Doãn Thần Lam không biết nên nói gì, chuyển câu hỏi: "Anh đang lo lắng điều gì?"

"Em ngủ suốt ba ngày, mơ mấy thứ linh tinh gì, chẳng lẽ anh không nên lo lắng sao?"

Khó trách. Cô cảm thấy bụng đầy mùi thuốc đông y.

Hơn nữa bụng của cô, hoàn toàn không thể khống chế tiếng sôi réo vang dội.

Hai người đều nghe thấy, bụng của cô đúng là có thể kêu lên

Doãn Thần Lam cùng Mục Thiên Dương nhìn nhau một cái, thật lúng túng tại thời khắc lãng mạn như vậy .

"Bà Cát! Bà Cát!" Mục Thiên Dương lên tiếng phá vỡ không khí lúng túng.

Bà Cát vừa sắp xếp xong phòng cho bác sĩ Trầm Chí Hoa, lại nghe Mục Thiên Dương hét, vội vàng chạy tới.

Mấy ngày nay bà đúng là bỏ hơi tai, thiếu Mặc Sỹ Hoa, lượng công việc tăng nhiều không nói, lại còn bị cô gái của Mục Thiên Dương làm cho đau đầu nhức óc.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Doãn Thần Lam cuối cùng cũng tỉnh lại, lập tức bà Cát cũng biết nên làm cái gì rồi.

"Tôi đã hầm một nồi cháo dinh dưỡng rồi, tôi bung lên ngay đây!" Bà Cát lại tiếp tục nói: "Cô Tô Tiêu Chân đã gọi điện thoại nhiều lần, Mục tiên sinh, tôi đã bị cô ấy nặng vài lần rồi. Nếu như ngài có rảnh rồi, nên để tôi hầu hạ Doãn tiểu thư ăn cơm, ngài."

"Hành trình của tôi từ lúc nào thì đến phiên bà tới an bài?" Mục Thiên Dương lạnh mặt nói.

"Đứng. Đứng. Thật xin lỗi." Nhớ Mặc Sỹ Hoa mới vừa gọi điện thoại tới đây, khóc lóc kể lể áp lực thất nghiệp, bà Cát cũng có chỗ cảnh giác.

Ở chỗ này, ít nói lại một chút thì tốt hơn.

"Vậy tôi đi chuẩn bị trước." Bà Cát nói tránh đi.

Mục Thiên Dương nhú mày, trong lòng suy đoán, Tô Tiêu Chân không có chuyện quan trọng, chắc sẽ không gọi điện thoại đến Mục gia .

Hần nhìn Doãn Thần Lam, trong lòng đấu tranh kịch liệt

Thôi, thiên đại sự tình gì cũng đều không quan trọng bằng chuyện mất mà được lại cô.

Huống chi, hần dưới trường nuôi nhiều tình anh như vậy, hần không tin có thể có chuyện gì uy hiếp được hần.

Doãn Thần Lam cũng nhìn Mục Thiên Dương, như nhìn thấu sự giả dối trong lòng hần. Mặc dù cô khá ngốc, nhưng khéo hiểu lòng người ngược lại là ưu điểm duy nhất trong cái đầu ngốc ngếch của cô.

"Anh có chuyện thì đi giải quyết trước đi!" Cô nói.

"Ngu ngốc! Có chuyện gì so với em còn quan trọng?"

"Em bây giờ đã không có việc gì rồi, trừ bụng rất đói."

"Anh cũng vậy, anh ăn cùng em."

Lúc này, bà Cát đã dùng tốc độ nhanh nhất, bưng toàn bộ cháo cùng chút thức ăn lên.

Bà nói: "Bà Diệp từ Italy gọi điện thoại về, bà nói: "Mấy ngày nay trong nhà ồn ào cái gì? Quá kỳ cục rồi ! Ngày mai tôi sẽ về, tìm người tới đón được không?"

Mục Thiên Dương nghe, tròn mắt nhìn bà Cát một cái:" Bà có cần phải máy móc đem những lời khó nghe này nói ra sao?"

"Là bà Diệp muốn tôi nói như vậy!" Bà cũng rất vô tội.

Đang lúc hai người lâm vào thời điểm giằng co lúng túng, đột nhiên bên cạnh truyền đến thanh âm "sụp, sì sụp".

Thì ra là Doãn đại tiểu thư đã cắm đầu cắm cổ ăn, miệng đầy thức ăn.

Hai người đồng thời nhìn Doãn Thần Lam, nhìn tình huống này, hai người cũng ngây người, mặt đầy dấu chấm hỏi như đang hỏi: "Có đói như vậy không?"

Doãn Thần Lam đang vui đầu ăn, khoe mắt thoáng qua thấy bay tới bốn cái mắt đang ngó cô, không bỏ được chén com trong tay, cô xoay đầu lại nói lúng búng: "hai người cứ từ từ tán gẫu, với tôi, ăn com trước quan trọng hơn."

Doãn Thần Lam vừa ăn vừa ca ngợi bà Cát: "Bà Cát, đồ ăn bà nấu thật ngon đó! So với bác Mặc ngon hơn, cháu nhất định phải bái bà làm thầy, bởi vì tay nghề của bà thật quá tuyệt vời!"

"Tôi. Cám ơn." Bà Cát vừa lúng túng vừa kiêu ngạo, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào thì tốt.

"Em, không được phép của anh thì không cho xuống phòng bếp!" Mục Thiên Dương phản đối.

"Nhưng mà thói quen của em là nấu đồ cho bạn trai ăn !" Doãn Thần Lam không động não nói "Trước kia em chính là như vậy!"

Trước kia.

Lại là trước kia!

Hai chữ này nghe vào tai Mục Thiên Dương như cái gai.

Chỉ có hấn là độc nhất vô nhị!

Doãn Thần Lam còn không biết, chỗ cách đầu cô mấy mét, đang toát ra khói đen dày đặc.

"Em nghe cho rõ ràng, không -- cho -- phép -- xuống -- phòng--bếp!"

Nói xong, Mục Thiên Dương liền đứng lên, như một trận gió biến mất ở gian phòng, chỉ còn lại bà Cát đứng trơ.

Bà ở Mục gia nhiều năm như vậy, nhìn thấy Mục Thiên Dương luôn lạnh lùng, chưa bao giờ có chuyện gì có thể kinh động hấn, làm động tới tâm tình của hấn.

Doãn Thần lam ngẩng đầu lên nhìn bà Cát, mặt vô tội hỏi: "Anh ấy đang phát cáu cái gì vậy?"

Bà Cát nhún nhún vai, bày tỏ không biết .

"Tính khí của anh ấy luôn luôn kém như vậy sao?"

"Không phải!" Bà Cát rất khẳng định điểm này.

Thật không hiểu lắm người này. Thôi, về sau ở chung lâu có lẽ là có thể hiểu rõ thôi.

"Bà Cát, có thể đem bí quyết nấu cháo truyền cho cháu không?" Doãn Thần Lam tiếp tục truy hỏi chủ đề vừa bị Mục Thiên Dương cắt đứt.

Bà Cát đã rất lâu không nhận được lời ca ngợi trực tiếp như vậy rồi, mừng rỡ vô cùng:"Bà sẽ nói với cháu, nhưng cháu đừng hại bà già ta bị chửi nhé."

"Yên tâm!"

Hai người phụ nữ hi hi ha ha, rất vui vẻ.

So sánh với Doãn Thần Lam hạnh phúc vui vẻ, ở một đầu khác thành phố, một người đàn ông khác đang chịu đau đớn đến không muốn sống.

Vốn tính khí đã kém gần đây Michel bởi vì giá cổ phiếu của Tam Hợp thực nghiệp giảm mạnh, chuyện xấu của cha truyền khắp các kênh truyền thông, tâm tình rớt xuống đáy cốc, cũng dễ dàng nổi đóa, mà Cô Giai Thành vừa đứng trở thành nơi trút giận của cô.

Đôi mắt Michel ương ngạnh, gần đây hẳn thường thường nhớ tới cô gái sẽ ngây ngốc chờ hắn, nấu cơm cho hắn - Doãn Thần Lam, mặc dù cô thủy chung không cùng hắn ăn cơm.

"Giai Thành, mấy ngày rồi anh không tới tìm em, có phải đã không còn yêu em nữa hả?" Tựa như thường ngày làm nũng, nhưng Michel không hề nghĩ, tự đưa đáp án từ miệng đối phương.

Dù sao hắn không có quyền trả lời khác.

"Đúng" phối hợp cảm xúc của hắn vừa đi vừa nói, hôm nay Cô Giai Thành bất thường phát tiết uất ức, thường ngày lười phản ứng lại cô.

Đáp án ngoài dự đoán, khiến Michel cả người bị dọa đến ngây ngốc, ngay sau đó nổi đóa.

"Anh nói cái gì? Có dũng khí nói lại một lần!" Cô ta tỏ ra bộ dạng Mẫu Dạ Xoa ngăn đường hắn đi: "Cô Giai Thành, anh chán sống sao?"

Hắn dừng lại, cặp mắt kiên định nhìn cô: "Michel, anh muốn qua, chúng ta đã không thích hợp ở chung một chỗ. Anh muốn."

Nói tới đây, Cô Giai Thành khẩn trương nuốt nước miếng, chốc lát, mới lấy dũng khí nói tiếp: "Chúng ta chia tay có được không?"

"A, ha ha." Michel mở miệng cười: "Anh thật biết đùa chọc em vui vẻ, anh muốn làm em vui à?"

"Michel, " về mặt của hắn vô cùng nghiêm túc: "Anh không chọc cười."

Lúc trước, vô luận về ngoài cùng gia thế, cô đều lựa chọn tốt nhất, là đàn ông thông minh sẽ không lựa chọn buông tha cô.

Nhưng hôm nay, tập đoàn Đại Dương đã hạ lệnh phong tỏa tất cả mọi nguồn giúp đỡ Tam Hợp thực nghiệp. Cho nên, lợi ích gia thế của cô đã không còn, không lâu nữa, cô sẽ từ Phụng Hoàng biến thành Ma Tước. Mà mộng đẹp rẽ hiền của hắn, cũng sụp đổ.

Mà một khi cô mất đi gia thế hiển hách sau lưng, Cô Giai Thành căn bản không muốn nhẫn nại với cô gái này một giây đồng hồ.

Mất thấy đại thế của Tam Hợp thực nghiệp đã qua, hẳn Cô Giai Thành đã không có lý do gì thuyết phục mình tiếp tục ở lại bên người Michel.

Hắn lại nuốt nước miếng "Em có thể hay không. Giờ cao đánh khẽ?"

Nhưng mà hắn đã quên Michel đại tiểu thư, luôn luôn có thói quen đưa người vào chỗ chết.

"Giờ -- cao -- đánh -- khẽ?" Tự ái bị tổn thương khiến Michel bị chọc giận, bắt đầu gây sự.

"Cô Giai Thành, tốt nhất anh hãy làm rõ ràng, anh đang làm chuyện gì, sẽ có kết quả gì?"

Luôn luôn chỉ có cô bỏ rơi người, đến nay chưa từng có người đàn ông nào có gan dám bỏ rơi cô, hắn muốn là tiền lệ đúng không?

Tìm đập liên hồi, vì hạnh phúc cả đời mình Cô Giai Thành tiếp tục dùng cảm giác giữa, "Michel, thật ra thì căn bản em cũng không yêu anh, sao phải khổ sở giữ anh lại?"

Hắn biết rõ, cô chỉ coi hắn như "Sủng vật" thôi.

Cô gái này căn bản không hiểu yêu đàn ông, cô chỉ yêu chính cô mà thôi.

"Hừ!" Cô hừ lạnh, khinh bỉ, khóe môi nâng lên nụ cười hung ác: "Em nhớ chúng ta đã đính hôn. Mặc dù tính khí em không tốt, không sai! Nhưng mà ba em. Tính tình của ông so với em kém hơn." Cô nói đầy uy hiếp.

"Đây là chuyện giữa chúng ta, em nhất định phải dùng ba em uy hiếp anh sao?" Hắn chán ghét bĩu môi.

"Đương nhiên em muốn dùng ba để uy hiếp anh, làm anh nhớ, ban đầu là anh cúi đầu xin ba gả em cho anh!" Cô ta trừng mắt hắn, "Anh suy nghĩ một chút đến tâm tình con gái, vốn em cũng không muốn làm bộ như không biết, không nghĩ anh mạnh khỏe to lớn, lại nói chia tay với em, chẳng lẽ anh cho là em dễ bắt nạt như vậy, giống như một con ngốc?"

Mèo thỉnh thoảng ăn vụng cũng dễ hiểu, cô có thể mở một mắt nhắm một mắt, chẳng qua muốn vớt vớt, thì không thể tha thứ.

"Michel, không có một người đàn ông nào có thể nhịn được kiểu bị em vênh mặt hất hàm sai khiến như vậy." Hắn cố gắng nói bằng bất cứ giá nào. "Nói cho em biết, ở chung với em một chỗ anh rất không vui vẻ."

Nói ra những lời này, coi như là hành động quyết liệt nhất của hắn mấy ngày nay rồi.

"Anh dám nói cùng em ở chung một chỗ không vui vẻ?" Khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt trầm xuống.

Đây tuyệt đối là vũ nhục!

Cô không thể tha thứ.

"Em biết anh nói những lời này, không phải bỏ rơi em, chúng ta chỉ là. Không thích hợp!" Hấn bắt đầu dĩ thử dài.

Phụ nữ, rất tốt.

"Không thích hợp?" Michel bỗng lên cao giọng: "Lúc ở trên giường, không phải anh đều nói không tìm được bạn tình tốt hơn so với em sao?"

Âm thanh của hai người, lớn đến nỗi nhiều người vây xem, tuy nhiên không ai dám tiến lên, bởi vì nhìn bộ dạng cay cú của Michel, không có người nào dám lại gần.

"Anh. . . ." Tự gây nghiệt, không thể sống. Đáng đời, nửa người dưới của hấn quá tham lam.

"Em không đồng ý!" Cho dù muốn nói chia tay, cũng phải là cô nói mới được.

Hấn trầm mặc một hồi lâu, như hạ quyết tâm hít thở sâu một hơi, nói: "Tùy em!" Sau đó không để ý tới cô ta đang nổi trận lôi đình, quay đầu rời đi.

"Cô Giai Thành, anh trở lại cho tôi!"

Michel nhìn người không hề thuận theo mình nữa, bóng lưng quyết tuyệt rời đi, lửa giận xông lên đầu bùng bùng.

Gần đây từ trên xuống dưới tập đoàn Đại Dương phát hiện một chuyện.

Bên cạnh tổng giám đốc luôn xuất hiện một người hầu nhỏ.

Tổng giám đốc đi tới chỗ nào, người hầu nhỏ cũng theo tới chỗ đó, cho dù là hội họp tư nhân, hay là hội nghị cơ mật.

Người hầu này mặc dù cái đầu nhỏ, nhưng địa vị của cô ấy chắc chắn không thể tầm thường.

Cũng chính bởi vì cái dạng này, trong lòng mọi người rõ ràng, trên miệng cũng luôn có cơ hội là tán thưởng.

"Chào phu nhân tổng giám đốc!" Hai hàng dài chừng hai trăm người xếp hàng đứng, thanh âm đều nhịp, hành động cũng đều nhịp cúi người chào.

Trận chiến này làm Doãn Thần Lam sợ tới mức nhảy đến sau lưng Mục Thiên Dương đứng.

"Anh. Bọn họ đang kêu người nào vậy?"

"Em đây!" Mục Thiên Dương hài lòng cười.

"Em?" Doãn Thần Lam không thể tin được, dùng ngón tay chỉ vào mình, hỏi một lần nữa: "Em?"

Một đường đi tới, trên mặt của mỗi người đầy nụ cười nhìn Doãn Thần Lam, hướng cô chào hỏi.

"Phu nhân, buổi sáng tốt lành".

"Tổng tài phu nhân, hôm nay khí sắc thật tốt."

"Tổng tài phu nhân, dung quang toả sáng".

Lúc này trong lòng Doãn Thần Lam chỉ có một ý niệm --

Cô sắp nổi điên.

Cô núp ở sau lưng Mục Thiên Dương, len lén nói với hấn: "Anh có thể bảo họ đừng gọi em như vậy nữa, em rất không quen, mặc dù bọn họ đều là người tốt. . . ."

"Có thể!" Mục Thiên Dương nghịch ngợm cười, tùy theo dừng bước lại.

Theo sát ở phía sau, Doãn Thần Lam thiếu chút nữa đụng vào rồi.

"Tại sao dừng lại cũng không nói một tiếng?" Cô lăm bầm nói.

Mục Thiên Dương dừng ngay chính giữa đại sảnh "Babel", bộ dạng muốn tuyên bố gì đó, mọi người vốn đang ăn sáng, nói điện thoại, làm chuyện riêng

thấy thế lập tức ngừng lại, vội vàng vây quanh.

Mục Thiên Dương vang giọng, nói: "Tôi cùng Doãn tiểu thư đây, tháng sau chuẩn bị kết hôn, đến lúc đó cô ấy mới chính thức là phu nhân tổng giám đốc, cho nên mọi người bây giờ khoan hãy hù dọa cô ấy!"

Kết Kết hôn?

Nghe vậy, Doãn Thần Lam trừng lớn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Em cùng anh kết hôn?" Doãn Thần Lam có loại cảm giác sấm sét giữa trời quang .

"Đúng vậy!" Mục Thiên Dương trả lời tự nhiên .

"Anh cầu hôn em rồi sao?" Doãn Thần Lam không hiểu ra sao: "Em không có ấn tượng!"

"Anh đang cầu hôn!" Mục Thiên Dương nói.

Cái gì? ! Trực tiếp nói cho mọi người anh muốn lấy cô làm vợ, điều này coi như là cầu hôn hả ?

Không đúng không đúng, trong phim truyền hình dài tập không phải cầu hôn như thế, nên khiêm tốn một chút, lãng mạn một chút.. Mặc dù cô ngốc, nhưng cũng không thể tùy tiện bị đe dọa chứ?

Cô thừa nhận trong quá khứ cô yêu đương có chút qua quýt, nhưng đây là kết hôn!

Phải thật cẩn trọng nha!

Còn chưa kịp nghĩ nói thế nào tiếp đó, thì Mục Thiên Dương đã rất "Chủ động" đem nhẫn kim cương tới.

"Đây là bảo vật từ Italy, Heart of lovers- trái tim tình nhân." Mục Thiên Dương vừa nói vừa đeo nhẫn lên tay cô."Mẹ anh, còn mang về từ Pháp một bộ váy lụa trắng tự tay nhà thiết kế may."

Mục Thiên Dương đơn giản ngắn gọn nói mấy câu xong, giao toàn bộ cho Thần Lam.

Chiếc nhẫn kim cương sáng óng ánh làm cô cực kỳ chói mắt, Doãn Thần Lam kinh ngạc nhìn chăm chăm, cố gắng tiêu hóa tất cả những việc tai vừa nghe, mắt vừa thấy, cảm thấy có chỗ nào đó rất quái lạ, nhưng lại bị sự ngọt ngào làm đầu óc choáng váng.

Cuối cùng, cô chỉ có thể đỏ mặt nhìn anh.

"Chúc mừng phu nhân Tổng giám đốc!" Lúc này, mọi người đều cùng kêu vang cả đại sảnh "phu nhân Tổng giám đốc" .

Cô đang nằm mơ sao?

Cô không phải kẻ đáng thương luôn thất bại trong tình trường sao?

Không được, cô cần phải gọi điện thoại cho Lô Giai Giai cô gái độc miệng, nếu như cô ấy tán thành thì cô mới có thể tin tưởng.

Không thể để cho đàn ông lừa gạt tiếp!

"Em Em đi rửa tay!"

Doãn Thần Lam vội vã giao phó, sau đó chuồn mất.

Mọi người một hồi kinh ngạc.

Mục Thiên Dương đối với hành động "bỏ của chạy lấy người" này của Doãn Thần Lam, hiển nhiên đã thành thói quen, chỉ mỉm cười nhìn bóng lưng cô chạy đi, cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Mặc dù thần kinh cô luôn tiêu hóa chậm, phản ứng ngốc, nhưng mà, hần thích.

Trong phòng rửa tay --

"Tớ xem tạp chí. Lá cái nói về Mục Thiên Dương, coi như bị lừa cũng đáng giá!"

"Giai Giai!" Doãn Thần Lam kháng nghị. "Tớ rất nghiêm túc cùng cậu thảo luận, xin cậu cho tớ một vài ý kiến có tính tích cực đi!"

"Gần đây cách nhìn của tớ có sự thay đổi, " Lô Giai Giai - cô vấn tình yêu nói: "Cậu chỉ có thể tin tưởng chính mình. Tớ không thể nói cái gì."

"Tại sao?"

"Bởi vì tớ đang cùng giám sát địch qua lại." Lô Giai Giai ngọt ngào nói với Doãn Thần Lam " Hiện tại tớ tin tưởng vào tình yêu của bản thân tương đối nhiều."

Tin tưởng mình. Đây là cái luận điểm gì? Cô nghe không hiểu.

Đi ra khỏi phòng rửa tay, cô đang suy nghĩ chuyện "Tin tưởng mình", đang thất thần nên đụng vào người khác.

"Thật xin lỗi!" Theo thói quen cô nói xin lỗi trước.

"Doãn Thần Lam."

Là Cô Giai Thành.

Doãn Thần Lam nhận ra thanh âm này đột nhiên cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt tuấn tú như cũ của Cô Giai Thành đập vào đáy mắt.

Tin tưởng mình --

Nhớ tới lời Giai Giai vừa nói, Doãn Thần Lam quay đầu đi.

"Doãn Thần Lam, em đừng như vậy, nghe anh nói được không?"

Cô đang vội, nhưng Trình Giáo Kim lại cố tình xuất hiện cản trở.

Bởi vì Mục Thiên Dương đã hạ lệnh, cô không được rời khỏi tầm mắt của anh quá mười phút, bây giờ đã hết thời gian.

Một ngày nọ, cô từng thử qua "Quá thời gian", Mục Thiên Dương đuổi việc ba người, hại cô có cảm giác gây ra nghiệp chướng nặng nề đến tận bây giờ.

Bước nhanh mà đi, Doãn Thần Lam cố gắng hết sức không để ý tới người quấy rầy bên cạnh. Bây giờ nhìn thấy người đàn ông này, cô vừa xem thường vừa thấy ghê tởm.

Cô đi thẳng, cho đến khi Cô Giai Thành đưa tay ngăn cô lại.

"Buông tay!" Cô nắm chặt quả đấm, hướng đầu Cô Giai Thành vùng đến.

Hắn vì cái gì luôn ưa thích ở chỗ công cộng lôi lôi kéo kéo, làm như vậy thích lắm sao?

Hắn muốn nổi danh, nhưng cô không muốn theo cùng.

Huống chi, nghe nói hắn đã cùng Michel chia tay. Cô gái kia đã cùng hắn ở chung một chỗ từ lúc hắn còn hai bàn tay trắng đến khi nổi danh thành quý tộc nên rất điên cuồng, nên sau khi chia tay đã tìm người trả thù, như vậy không dễ chơi.

Cô Giai Thành nhin đau đớn, nói tiếp:

"Doãn Thần Lam, vì em, anh đã cùng tất cả các cô gái khác đoạn tuyệt qua lại rồi, anh chỉ yêu mình em. Thật đó!"

Cô Giai Thành định trực tiếp vọt tới trước mặt cô để ngăn cản.

Doãn Thần Lam không động một cọng lông mày, vòng qua hắn: "Đó là chuyện của anh. Tự giải quyết cho tốt đi!"

Cô Giai Thành cảm thấy tuyệt vọng, hai vai thông xuống.

Hắn vốn nghĩ, Doãn Thần Lam tâm tính thiện lương yếu đuối như vậy, vừa ngốc lại luôn nhớ tình xưa, nên không chịu nổi mấy lời ngọt ngào, nhưng hắn vạn lần không ngờ, lần này Doãn Thần Lam thực sự tức giận như vậy, nói gì cũng không nghe.

Qua một lúc, hắn lấy lại tinh thần đuổi theo.

Bởi vì, mọi động vật giống cái trong tay hắn Cô Giai Thành muốn trốn khỏi, không một ai có thể toàn thân mà lui. Doãn Thần Lam cũng không ngoại lệ.

Hắn từng tốn bỏ lớn tiền mặt trên người cô, hôm nay Mục Thiên Dương không phải tốn nhiều sức có được, vậy làm sao có thể?

"Doãn Thần Lam, anh sẽ chờ, cho đến khi em phát hiện ra anh đối với em là thật tâm thành ý, em sẽ biết rõ anh yêu em nhiều thế nào."

"Xin anh đừng làm phiền tôi nữa!" Thấy phòng làm việc của Mục Thiên Dương càng gần, Doãn Thần Lam càng muốn đuổi Cô Giai Thành đi.

Cô thật vất vả mới bắt được một chú rết mới, dù đại nãi anh có vấn đề về cách bày tỏ tình yêu. Đây coi như là ông trời thương hại cô, cô không thể để mất nó một cách dễ dàng được.

Huống chi, nể tình việc Cô Giai Thành ngày trước cùng cô qua lại, đối với cô cũng không tệ, cô cũng phải vì sự sống chết của hắn mà suy nghĩ chút.

Lúc trước hai tên áo đen dám cả gan động vào người cô, hiện tại một gã đứt tay, một gã đứt chân, Cô Giai Thành nếu bị Mục Thiên Dương phát hiện, còn tới quấy rầy cô.

Cô nhìn hắn, vì an nguy của hắn mà cảm thấy lo lắng.

Cô Giai Thành vẫn đuổi đến tận cùng không buông như cũ.

"Doãn Thần Lam, anh sẽ làm cho em nhìn thấy quyết tâm của anh!" Lời thề son sắt vang lên trong hành lang dài bỗng trở nên vang vọng.

"Tùy anh làm như thế nào, cách tôi xa một chút là tốt rồi."

Cô đang cứu hắn, hắn có hiểu hay không, đồ đàn ông đàn!

Đã diễn đến dạng này mà Doãn Thần Lam vẫn không có bị lừa? Cô gái này bỗng dưng trở nên thông minh là thế nào? Chẳng lẽ cô đã ăn loại dược liệu Thần Tiên đặc hiệu gì đó sao?

Cô Giai Thành nhìn việc lớn sắp hỏng, không thể xoay chuyển, nóng nảy muốn điên.

Đột nhiên, hắn tinh mắt nhìn thấy phòng phía trước bên phải có cánh cửa đang mở, linh cơ nhất động, nhanh tay đẩy Doãn Thần Lam vào, hắn cũng đi theo vào, ngay sau đó khóa cửa lại.

Doãn Thần Lam kinh sợ quá độ, quay đầu lại nhìn thấy Cô Giai Thành, phát hiện vẻ mặt hắn đầy giận dữ.

"Em có biết, tôi là vì em mới chia tay Michel hay không?" Cô Giai Thành then quá thành giận:"Tôi yêu em như vậy, sao em trở mặt?"

"Cô Giai Thành! Anh muốn làm gì? Đây là tập đoàn Đại Dương, anh muốn tìm chết sao?" Doãn Thần Lam không thể tin nhìn Cô Giai Thành, cất giọng khuyên bảo.

Nhưng chớp mắt, cô lại phát hiện mình thật sự quá ngây thơ rồi.

"Mục Thiên Dương, đúng không? !" Cô Giai Thành tức giận hỏi: "Em yêu hắn phải không? Doãn Thần Lam. Em cũng quá lẳng lơ đi? Mục Thiên Dương có cái gì tốt? Anh nghe nói hắn chưa bao giờ qua lại với cô gái nào, hắn có thể giống anh ôn nhu sẵn sàng như vậy sao?"

"Chuyện này không liên quan đến anh!" Doãn Thần Lam lười cùng hắn nói nhảm, thừa cơ muốn tông cửa xông ra, lại bị Cô Giai Thành cầm tóc kéo lại.

"Đau!" Doãn Thần Lam đau đến mức nước mắt rớt xuống."Anh làm cái gì vậy?!"

Cô Giai Thành kéo Doãn Thần Lam vào trong ngực, dường như mát hờn nói với cô: "Anh Muốn em!"

"Không được!" Doãn Thần Lam nói.

"Không có gì không thể!" Cô Giai Thành bộc lộ bản chất:"Sẽ không ai biết, chỉ một lần thôi, anh bảo đảm sẽ không cho Mục Thiên Dương biết."

"Cứu."

Còn chưa nói hết, miệng của cô đã bị Cô Giai Thành lấy tay che lại.

Mục Thiên Dương ở trong phòng làm việc đứng ngồi không yên. Hắn không ngừng nhìn đồng hồ trên tường.

Đã qua nửa tiếng rồi. Con sóc con này đi đâu rồi? Rơi vào trong bồn cầu sao?

"Trong nhà vệ sinh nữ không một bóng người." Tô Tiêu Chân khăn trương mà xông vào hỏi báo: "Nhân viên quản lý đại sảnh cũng không phát hiện hành tung ra vào của Doãn tiểu thư"

"Cái gì? !" Mục Thiên Dương hai mắt ngưng tụ.

Giác quan thứ sáu nói cho hắn biết, chuyện lớn rồi.

Không chờ thêm một giây đồng hồ, Mục Thiên Dương lập tức đứng lên đi về phía chuông khẩn cấp báo hoả hoạn.

Hắn vuron tay, đè xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, chuông báo vang dội cả tòa cao ốc Babel, thanh âm chói tai phá vỡ sự bình yên vốn có của khu cao ốc này.

"Cao ốc Ba bel bị hỏa hoạn rồi ! ?"

" Cao ốc Ba bel bị hỏa hoạn rồi! ?"

Các nhân viên trong cao ốc Babel, đều từ trong phòng làm việc vọt ra đại sảnh, bay vọt vào cầu thang thoát hiểm.

Lúc này, trừ chạy trốn chết ra ngoài, còn có chuyện quan trọng hơn? !

Sau một khắc, Mục Thiên Dương lợi dụng hệ thống truyền thanh triệu tập lại tất cả nhân viên.

"Không có hỏa hoạn. Tôi yêu cầu mọi người lục tìm mọi gian phòng, phòng họp, bất kỳ chỗ nào có thể chỗ giấu người!" Mục Thiên Dương nói: "Người nào tìm được Doãn Thần Lam trước, tôi sẽ thưởng. Một vạn"

Một vạn? !

Một vạn? !

Bọn họ không có nghe lắm chứ?

Như này mà cũng được? Coi như thật sự hỏa hoạn cũng muốn lấy thân đi liều mạng nha!

Mọi người châu đầu ghé tai mấy giây, lập tức giải tán .

Đây là tìm người, cũng là "Kiếm tiền" !

Cách phòng làm việc Mục Thiên Dương không xa ở đâu này, Cô Giai Thành đang chuẩn bị hưởng dụng Doãn Thần Lam, cũng bị chuông báo dọa cho sợ hãi.

Hắn từ trên người Doãn Thần Lam nhảy xuống.

Doãn Thần Lam nhân cơ hội hô to: "Cứu mạng ! Cứu mạng !"

Cô Giai Thành ngay tức khắc quay đầu lại giữ chặt cô.

Hắn uy hiếp cô nói: "Chúng ta cùng đi."

"Tôi không muốn!" Cô liều mạng giãy giụa.

"Cô không có lựa chọn, đi!"

Cứ như vậy, Cô Giai Thành đem theo Doãn Thần Lam, mở cửa khóa phòng họp, đi ra ngoài.

Kết quả vừa mở cửa ra, mặt lạnh như băng của Mục Thiên Dương lập tức xuất hiện trước mặt, sau lưng còn có một nhóm người đi theo.

Cô Giai Thành cơ trí lập tức bắt lấy Doãn Thần Lam lui về phía sau.

"Không có hỏa hoạn chứ? !" Cô Giai Thành nghĩ "Là mưu kế của anh? !"

"Ngưỡng mộ đã lâu, Cô -- tiên -- sinh!" Mục Thiên Dương từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ này.

"Không được đến gần!" Cô Giai Thành nắm được cổ của Doãn Thần Lam: "Nếu không tôi sẽ bóp chết cô ấy."

"Anh đang uy hiếp tôi?"

"Hừ, tôi không uy hiếp!" Cô Giai Thành đắc ý nói: "Tuy nhiên anh không có lựa chọn..."

"Vậy sao?"

"Cô ta là tôi theo đuổi trước, anh đừng mong ngồi hưởng thụ thành quả!" Cô Giai Thành nói: "Anh muốn dạng con gái không còn trinh trắng? Cô gái này là của tôi, anh nên biết, cô ấy sớm đã là người của tôi."

"Anh. vì sao. nói như vậy?!" Doãn Thần Lam mặc dù bị bóp cổ đến khó thở, cũng gắng hết sức để giải thích.

Bởi vì, cô không muốn Mục Thiên Dương hiểu lầm.

"Xin buông cô ấy ra!" Mục Thiên Dương rất lễ phép dùng chữ "Xin" này.

Lúc này, người chung quanh vừa nghe thấy, chân cũng mềm nhũn.

Bởi vì chỉ có bọn họ biết, khi Mục Thiên Dương càng lễ phép, thì chứng tỏ, kết quả dành cho đối thủ của hắn càng thê thảm.

"Cầm thú!" Doãn Thần Lam thật vất vả tránh thoát bàn tay của hắn, điều chỉnh tốt góc độ, liền hướng cánh tay Cô Giai Thành nghiêng rỗng căn một miếng.

Một tay Cô Giai Thành đau đến tê dại, nhưng hắn vẫn cố sức dùng tay còn lại giáng cho cô một cái tát.

Doãn Thần Lam té xuống đất.

Hành động này khiến Mục Thiên Dương mất đi sự kiên nhẫn này giờ, hết sức tức giận.

Hắn nháy mắt với những người xung quanh.

Không tới ba giây, có mười đầu súng nhắm ngay vào đầu Cô Giai Thành.

Những hộ vệ cầm súng này, bình thường trông giữ trong cao ốc Babel, phụ trách bảo vệ an toàn của Mục Thiên Dương, bọn họ đều là thủ hạ trong tay Cát Liên Thành, được chọn lựa kỹ càng, mỗi người đều là danh thủ tiêu chuẩn cấp quốc gia tuyển đi thi Olympic.

Ý tứ chính là, mười khẩu súng trên đầu Cô Giai Thành này, sẽ tạo ra một cái hố.

Cô Giai Thành bây giờ mới tỉnh táo lại, mặt không chút máu, quỳ thụp xuống, giơ hai tay lên.

"Tha mạng!"

"Tôi không nói muốn mạng của anh!" biểu tình Mục Thiên Dương vẫn lạnh lùng, giọng nói nghe như băng giá tỏa ra.

Mười người thuận lợi giữ chặt Cô Giai Thành.

Mục Thiên Dương đi tới bên người Doãn Thần Lam, ngồi xuống, dịu dàng đỡ cô dậy:"Có đau không?"

"Đau!" Doãn Thần Lam oán hận nhìn Cô Giai Thành, nói: "Rất đau!"

Mười người bắt đầu động tay với Cô Giai Thành.

Bốp bốp bốp ba tiếng vang lên.

Mười người đàn ông to lớn ra tay, không phải là chuyện tốt lành. Cô Giai Thành đau đến tê ra quần, kêu van tha thứ.

Mục Thiên Dương ra hiệu bằng mắt, mười người đồng thời dừng tay.

Mục Thiên Dương lại hỏi một lần nữa: "Còn đau không?"

Doãn Thần Lam kiêu ngạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhìn Mục Thiên Dương, lại ngọt ngào làm nũng nói: "Rất đau! Rất đau!"

Mười người nghe thế, tiếp tục đánh.

Cô Giai Thành liền hướng Doãn Thần Lam hô cứu mạng: "Thần Lam, anh biết sai rồi! Anh thả. A! Xin đừng. Tôi thật sự. A!"

Mục Thiên Dương cùng Doãn Thần Lam nhìn nhau, trao đổi ánh mắt nở nụ cười.

Lần này Doãn Thần Lam quyết định không mềm lòng nữa, hướng chỉ, có Mục Thiên Dương làm chỗ dựa vững chắc.

Cô không cần phải nhân nhượng vì lợi ích của hắn nữa, nên tính toán sổ sách với hắn rõ ràng một lần luôn.

Cô Giai Thành lúc này dù đã hối hận, cũng không thể khiến hình tượng cầm thú của hắn vừa rồi trong đầu cô vĩnh viễn mất đi được.

Có mới nói cũ, đùa bốn phụ nữ. (Edit bởi DDLQĐ). Thuận tiện cô cũng muốn thay mặt Michel lấy lại công bằng.

"Tôi không biết lỗi của anh ở chỗ nào." Chóp chóp đôi mắt to vô tội, nhìn Cô Giai Thành, lại quay đầu sang nhìn Mục Thiên Dương nói tiếp:"Em không biết hắn có lỗi gì?"

Mục Thiên Dương cũng chơi đùa. "Anh cũng muốn biết."

Mười người đàn ông lại tiếp tục đánh dữ dội, đánh tới tới mức Cô Giai Thành mặt sắp hồng hết.

"Tôi không nên đùa bốn cô, không nên đùa bốn Michel, không nên quay đầu lại muốn xâm phạm cô, không nên vì đạt mục đích không chừa thủ đoạn nào, không nên."

Lúc này Cô Giai Thành thống hận chính mình không nên để cảm xúc chi phối, làm điều điên rồ mạo phạm tới Doãn Thần Lam như vậy.

Lúc này, Mục Thiên Dương đã dìu Doãn Thần Lam đứng dậy.

"Chúng ta đừng xem những cảnh máu me như vậy! " Doãn Thần Lam nói: "Em không muốn ảnh hưởng tâm tình."

"Tâm tình gì?" Mục Thiên Dương tò mò hỏi.

"Tâm tình chuẩn bị kết hôn!" Doãn Thần Lam nói.

"Vậy tốt nhất chúng ta đi thôi!" Mục Thiên Dương nói.

"Em mới đáp ứng lời cầu hôn của anh". Doãn Thần Lam bất mãn kháng nghị: "Tại sao anh không bày tỏ?"

"Anh quyết định cưới em chính là cưới!" Mục Thiên Dương kiêu ngạo nói: "Em có đáp ứng hay không cũng giống nhau"

"Cái người này người thật sự." Doãn Thần Lam tức đến nói không ra lời.

Tức chết người đi được, nào có ai có bộ dáng cầu hôn như vậy chứ? !

"Con người của anh thật bá đạo!" Mục Thiên Dương nói rõ ràng thay cô: "Cám ơn! Đây là điểm đặc biệt của anh."

Hai người hạnh phúc ngọt ngào rời đi.

Mà trong phòng họp tiếng "bốp, chát", vẫn tiếp tục vang lên.

Lần này, Doãn Thần Lam vô cùng thoải mái, đối với Cô Giai Thành không còn có thương hại.

Bị đánh trận này xong, nếu Cô Giai Thành muốn cầm gương mặt đó đi lừa gạt tình cảm của con gái, sợ rằng phải tốn tiền đi chỉnh dung lại nữa!

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kết thúc

Tin tức Chủ tịch tập đoàn Đại Dương - Mục Thiên Dương sắp kết hôn, chiếm hết trang đầu của các báo, tuy nhiên không có phóng viên nào dám can đảm đến phỏng vấn người trong cuộc.

Chỉ vì bà xã tương lai của Mục Thiên Dương nói thích cuộc sống khiêm tốn.

Lô Giai Giai than vãn, đã điều này cuối cùng đã phát thành Phượng Hoàng rồi.

Cuối cùng cô cũng thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì cô không cần vì giữ được con lừa là nhân viên nhỏ bé này, giúp cô ấy viết báo cáo cuối năm.

Cô cũng không cần phải lắng nghe tình sử học máu thất tình của con lừa này nữa.

Cám ơn trời đất, cuối cùng Doãn Thần Lam cũng gả được.

Về phần Cô Giai Thành đáng thương, cuối cùng vẫn rơi vào tay Michel.

Không có cách nào, bởi vì Michel không so đo cái vụ náo loạn kia, ngược lại khi hắn được đưa đi cấp cứu, cô ấy là người đầu tiên có mặt tại phòng cấp cứu.

Michel luôn kiêu ngạo và được cưng chiều, lại ở trong phòng cấp cứu khóc đến đứt từng khúc ruột.

Sau khi Tam Hợp thực nghiệp chính thức suy sụp, Michel mất đi tất cả. Đúng lúc này, cô phát hiện con đường duy nhất còn có hy vọng, chính là cô thật lòng yêu người này, mặc dù hẳn không hoàn mỹ.

Cô Giai Thành nhận ra

Hạnh phúc? Hạnh phúc là gì?

Đáp án dĩ nhiên là gì cũng không quan trọng. Hẳn lặng lẽ thờ dài.

Quan trọng là, hẳn có tình yêu chân chính.

Suy nghĩ một chút, tiếp tục làm sùng vật cũng thật tốt, so với chó lang thang tốt hơn ngàn vạn lần.

Nên biết đủ là được rồi.

Cuối cùng, phải nói một chút về buổi tối tân hôn hôm đó, Mục Thiên Dương cùng Doãn Thần Lam là một đôi trong tình huống.

Cô dâu thừa dịp chú rể ở bên ngoài tiếp đãi khách khứa, còn chưa trở về phòng, đã làm mình say mềm.

Để thêm can đảm, Doãn Thần Lam mang chai rượu nho trăm năm của Mục Thiên Dương cất giấu ở trong ngăn tủ ra, uống cạn sạch.

Luôn chỉ nghe qua chú rể uống say đêm tân hôn, chứ chưa nghe nói qua cô dâu uống say.

Khi Mục Thiên Dương vui vẻ mở cửa, thấy thế vô cùng sùng sốt.

Chỉ thấy Doãn Thần Lam gương mặt đỏ lừ, ngồi ngây ngốc ở đầu giường.

Lại nhìn thấy vỏ chai rượu ở một bên, Mục Thiên Dương ngu luân.

Cô gái nhỏ này gả cho hẳn liệu có cái gì không vui sao? Sao lại làm mình uống say mềm đây?

Tình huống giờ phút này, cùng với lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Doãn Thần Lam giống nhau – cô say không khác gì con ma men.

Hắn đi lên phía trước, ngồi xuống trước mặt cô, đỡ lấy bả vai của cô, dịu dàng hỏi: "Em sao rồi? Sao lại uống nhiều rượu vậy?"

Doãn Thần Lam nhin xuống không nói.

"Không nói?"

Cô lắc đầu một cái.

"Có thật không nói hay không?"

Cô gật đầu một cái.

"Ai chọc giận em không vui?"

Lại lắc đầu.

"Tốt." Mục Thiên Dương nói: "Vậy anh gọi tất cả mọi người bên kia đến hỏi, xem ai dám khi dễ cô dâu của anh?"

Nói xong, hẳn đứng dậy làm bộ phải đi.

"Được rồi!" Doãn Thần Lam vội vàng kéo tay hẳn lại, không thể để người vô tội chịu tai họa nha.

Cô cúi đầu thấp xuống, "Em nói là được!"

Mục Thiên Dương chờ đáp án của vợ.

"Em rất hồi hộp."

"Hồi hộp cái gì?" Mục Thiên Dương hỏi: "Hôn lễ cũng đã kết thúc."

"Chính là hôn lễ đã kết thúc mới hồi hộp, bởi vì. Bởi vì."

"Bởi vì sao?"

"Bởi vì." Một câu nói không hết, bất cứ giá nào cô cũng phải nói: "Bởi vì em sợ động phòng!"

Tốt lắm, khuôn mặt càng đỏ hơn.

Mục Thiên Dương căn bản không nghĩ tới, sẽ nghe thấy cái đáp án không giải thích được, nhất thời sùng sốt.

"Chuyện như vậy em không phải lo lắng."

Nghe nói, sau đó hai người liên tục ba ngày cũng không ra khỏi cửa phòng --

Mà mười tháng sau, Doãn Thần Lam "đúng giờ" sinh hạ một bé trai -- Mục Triều Dương.

Vậy là một chuyện xưa đặc sắc đã hết!

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Thận Dụng Phải Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.